

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὸ μυστήριον τῶν Ξειρήνων

Υπάρχουν ακόμη και σήμερα

Οι Ξειρήνες, γιὰ τίς ὁποῖες κάνει τόσο λόγο ἡ ἑλληνική μυθολογία, ἀλλὰ καὶ οἱ μυθικές παραδόσεις πολλῶν ἄλλων λαῶν, δὲν φαίνεται νὰ ἴσαν καθόλου ἀνυπόκριτοι, ὅπως συνήθως φανταζόμαστε, γιὰτὶ κανένας θαλασσινὸς δὲν τίς συνάντησε ποτὲ στὰ κατοπινὰ χρόνια. Τουναντίον, μάλιστα, τὰ περιγραφαὶ αὐτὰ πλάσματα φαίνεται πὺς ὑπάρχουν πάντοτε στὴ θάλασσα. Μὲ μόνη τὴ διαφορά ὅτι, ἀντὶ νὰ εἶνε γονιμτικὲς νύμφες, εἶνε ἀπλούστατα ψάρια καὶ μάλιστα πολὺ κοκοφισαγμένα καὶ σχεδὸν τερατόμορφα, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ἕνας Ἀγγλὸς ἐπιστήμων, ὁ Πέτερ Πάουκραφτ.

Οἱ Ξειρήνες ἀνήκουν, λοιπόν, στὴν κατηγορία ἐνός εἰδους φαντασμάτων, πού καλοῦνται «ντάγκον» καὶ πού συναντῶνται σὲ διάφορες θάλασσες.

Τὰ ψάρια αὐτὰ ἔχουν τὴν περιγραφή συνήθεια νὰ θυάζουν ἐξω ἀπὸ τὴ θάλασσα τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἑπὶ πᾶν μέρος τοῦ κορμιοῦ των, ἢ δὲ ὁμοίως πού παρουσιάζουν τότε μὲ τὸν ἀνθρώπου εἶνε καταπληκτικὰ.

Φυσικά, ὅμως, γιὰ νὰ εἶνε δυνατὴ αὐτὴ ἡ ἀβυσσολογία πρέπει ὁ θεατὴς νὰ βρίσκεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

Τὰ ψάρια «ντάγκον» προχωροῦν κατὰ μικρὲς ομάδες καὶ ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε γαληνία μοιάζουν ἀπὸ μακριὰ σὺν πραγματικὲς θαλάσσιες νύμφες πού διασχίζουν τὰ κύματα. Ἡ ἐντύπωση γίνεται πῶς ἐντόνη τὴ νύκτα ὅταν ἡ σελήνη λάμπει στὸν οὐρανὸ καὶ ἀσπρύνει τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία τοῦ Ἀγγλοῦ ἐπιστήμονος, τὰ «ντάγκον» ἴσαν ἄλλοτε τὰ πού ζοῦσαν στὴν ξηρὰ καὶ ἐδάδιον μὲ τέσσερα πόδια. Ἀργότερα, ὅμως, γιὰ λόγους πού δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκκριθῶμεν σήμερα, ἐπρωτίμῃς τὴ ζωὴ μέσα στὸ ὕγρὸ στοιχεῖον, ὅπως πιθανότατα συνέβη καὶ μὲ τίς φώκες καὶ τοὺς θαλασσινούς ἰκνέτες καὶ ἐλέφαντες. Τὰ πιανὰ τὴν πόδια μετεβλήθησαν τότε σὲ οὐρά, ἐνῶ τὰ μπροστὰ ἐγίναν πτερύγια.

Ἰσχυρὴ μεταβολὴ αὐτῆς παρατηροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερα στὰ ψάρια «ντάγκον».

Πραγματικὰ, ἡ οὐρά τους εἶνε δυσανάλογα λεπτὴ καὶ μοιάζει σὺν κνήμιν ἀνθρώπων. Ἐπίσης σὲ μέρος οὐποὶ ἀρχίζει ἡ οὐρά, τὸ σῶμα τους ἔχει μὴ ἀρκετὰ μεγάλῃ ἐξογκισμῷ πρὸς τὰ ἐπὶ πᾶν, ὅπως θὰ συνέβαινε ἀν προσπαθοῦσαμε νὰ φέρωμε σὲ ὀριζόντια θέσι τὸ σῶμα ἐνός τετραπόδου. Τέλος, ὁ κορμὸς κυρτοῦται πρὸς τὰ ἐπὶ πᾶν, τὸ δὲ κεφάλι ὑψοῦται κατακόρυφα σχεδόν, πρῶγμα πού δὲν συμβαίνει σὲ κανένα ἄλλο ψάρι.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν «ντάγκον» καὶ ὁ «θαλασσοπῖθηκος» ἐπίσης παρουσιάζει μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸν ἀνθρώπου καὶ τὸ σῶμα του.

Πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, οἱ ἐπιβάτες ἐνός ἀτμοπλοίου πού διέσχιζε τὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα συνάντησαν ἕνα «ντάγκον», πού κατ'ὀρθωσαν, εἰπεῖτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, νὰ τὸ βγάλουν ζωντανὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸ μεταφέρουν πᾶν σὲ κατάστρωμα, ὅπου τὸ ἔδεσαν. Μία κυρία ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον περιγραφή αὐτοῦ τοῦ φαντασμοῦ στὸν δόκτορα Πάουκραφτ:

«Τὸ μήκος του, εἶπε, ἦταν τριῶν περίπου μέτρων καὶ εἰσέλας καταπληκτικὰ μὲ γυναικία. Ἀλλὰ μὲ γυναικία πολὺ ἀσχημὴ καὶ ἀποκρουστικὴ σχεδόν. Τὸ πρόσωπό του ἐμφράζετο ἀπαισία καὶ τὰ πτερύγια του ἐμοιάζον σὺν χείρσι, πού ἦσαν οκτασχημῆ μὲ γάντια χωρὶς δάκτυλα. Στὸ πῶς μέρος εἶχε μὴ μακρόστενη οὐρά, πού ἦταν πολὺ δυσανάλογη μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του. Ἡ κροὶα τοῦ δέρματος ἦταν πολὺ σκούρα».

Τὸ 1526 εἶχαν ἀλγεῖς ἐπίσης στὴ Νορβηγία ἕνα πολὺ παρόμοιον ψάρι, πού εἶχε μὴ κωνικὴ προεκκ. στὸ κεφάλι του, ἐπὶ πᾶν ἀπὸ μακριὰ εἶνε τὴν ἐντύπωσιν ἐνός ἐπικλινῶς μὲ τὴ μητέρα του!...

Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι, μ' ὅλο πού βρίσκονταν ἐξω ἀπὸ τὸ νερὸ τὸ ψάρι αὐτὸ καὶ δὲν εἶχε δεκάτ' ἢ πᾶν καμμιὰ τροφή, ἔζησε ἐξ ὁλόκληρος ἡμέρας.

Πληθωρισμός... ἀκόμη καὶ
στὶς εὐχαριστίες!

Οἱ πλοῦτοι, εἰς τὴν Νέα Ὑόρκη γλεντοῦν μὲ τὴν καρδιά τους... Ἐνα βράδυ, τὸ «Στόρκ-Κλάμπ», τὸ ἀκριβότερο κομπάρ της πόλεως, ἀναγκαστικὸς ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν συντροφία τοῦ Οὐίλλιαμ Χίρστ, γιοῦ τοῦ ὁμωνύμου «βασιλέως τοῦ Τύπου» καὶ ἰδιοκτῆτο 30 ἐφημερίδων. Οἱ γλεντιέδες κῶφεσαν κ' ἤπιαν ὅλη τὴ νύκτα, καὶ τὰ ζημερώματα πέτασαν ὅλοι μαζί τὰ ἀδείασι πατήρια τῆς σαμπάνης τους πᾶν στυλ τοῦ κοινού, σύμφωνα μὲ τὴν ρωσικὴ συνήθεια.

Σὲ μὴ ἄλλη θεοτρελλὴ καὶ ἀκριβὴ δεξίωσι πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγγλίας ἠθροίσαν Γερμ. Γάλλους, προέβησαν σὲ Γάλλους ἕνα ὁλόκληρο στεφάνι! Γενικῶς, παρατηρεῖται ὅτι Νέα Ὑόρκη μεγάλην οπαδὴν κρημάτων, ἡ ὁποία μάλιστα ἔχει ἐπιδράσει καὶ στὴ γλώσσα. Δὲν λένε δηλαδὴ πᾶ πολλοὶ Ἀμερικανοί: «Εὐχαριστῶ χίλιες φορές». Ἀλλὰ «εὐχαριστῶ ἕνα διακεκομμένον φορές»!

Ὁ πόνος τοῦ Φρανσουᾶ

Πενεμένο διήγημα

Ὁ γέρο-Φρανσουᾶ ἀναστένανε μὲ πόνο καὶ πῆγε καὶ κάθισε στὴν ἀκρὴ ἐνός αὐλακίου, πᾶν σὲν πρῶσινάδα.

«Ἀχ, πόσες μέρες ὁμοίως μ' αὐτὴ. Πόσο βαρεὶά ἦταν ἡ καρδιά του!... Καὶ τὸ χειρότερο πεινιόσε. Ὅλες οἱ δυστυχίες κ' οἱ συμφορές τὸν εἶχαν κτυπήσει κατακέφαλα.

Καταραμένη φτώχεια!... Καταραμένα ὑπάρειά!...

Τὸ δειλινὸ αὐτὸ ὁ Φρανσουᾶ δὲν εἶχε κουράγιον γιὰ τίποτε. Κι' ὅμως ἐπρεπε, ἀν δὲν ἤθελε νὰ φορηθῇ τῆς πείνης, νὰ βρῇ δουλειά, ἀδιὰφορο ποιά, φτάνει νὰ ἐξασφαλίζει τὸ ψωμὶ καὶ τὸν ὕπνον του.

«Ἀχ, πόσες μέρες ὁμοίως μ' αὐτὴ, πόσες μέρες δυστυχίας καὶ πείνης δὲν εἶχε γνωρίσει ὡς τώρα!

Γιὰτὶ τὸν βροσάνειε ἐπὶ τὸ θεός; Γιὰτὶ δὲν ἔρχοντο ὁ θάνατος νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπ' τῆς ζωῆς καὶ τὴν μαρτύριαν;

Ὁ καυμένος ὁ Φρανσουᾶ, ἐπὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ του μὲ βάσανα χρόνια ὁλόκληρα.

Μὰ τώρα γέρας, γέρας πολὺ. Ἀπὸ εὐθιμίας πού ἦταν ἄλλοτε, εἶχε γίνῃ τώρα δυστροπος, παράξενος γκρινιάρης.

Δὲν τὸν δεχόντουσαν τώρα πειρὰ εὐκολὰ σὲ μὴ δουλειά, ὅπως ἄλλοτε. Τὸν γύριζαν τὴ ράχη, ὅταν ἔδωσαν τὸ κλῆμα, οὐτιδωμένο καὶ πονεμένο πρὸς πᾶν καὶ τὰ ἀτακτὰ λευκὰ γένεια του.

Κι' ὁμοίως ὁ Φρανσουᾶ εἶχε ἄλλοτε ἐμπιστοσύνη στὴ ζωὴ, ἀδιὰφοροῦσε ἐντέλως γιὰ τὸ αὐριον.

«Ἀχ, ἀδερφέ, ὅλα διορθώνονται καὶ οἱ μέρες κυλοῦν γοργὰ καὶ πρόσχαρὰ ἢ μὴ πῶς ἀπ' τὴν ἄλλην, αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά του.

Αὐτὰ, ὅμως, πέρασαν σιγὰ-σιγὰ. Κι' ὁ μπάμπας Φρανσουᾶ πού δὲν εἶχε καμμιὰ ποτὲ τὴν τὴν παραμικρὴ σκέψιν, καθόταν τώρα καὶ συλλογίζονταν τὴν παράξενον πού εἶνε ὁ κόσμος, ἀφού καὶ οἱ γυναῖκες ἀκόμα τὸν ἐκλείναν τὴν πόρτα κατὰμουτρα στὴ φτώχεια του. Καὶ τὰ σκυλιὰ ἀκόμα τὸν γαγγίζαν καὶ θὰ τὸν ζέσχιζαν ἀλύπητα ἀν δὲν εἶχε μαζί του τὸ χοντρὸ του τὸ ραβδί.

Καὶ τὸ δειλινὸ αὐτὸ, ὦ, αὐτὸ τὸ δειλινὸ, ἴσως γιὰτὶ ὁ Φρανσουᾶ πεινιόσε καὶ ἦταν ὑπερβολικὰ κουρασμένος, ἴσως ἀκόμα γιὰτὶ φορούσε ἀγριὸς βορρὰς πού πᾶντες τὴν τριγύρω του, ὑπόφερε τρομερὰ κι' αἰσθανόνταν μεγαλειότητα τὴν ἐξάντλησιν. Λίγο ἀκόμα κι' αὐτὸς ὁ αἰώνιος περιπλανώμενος θὰ εὐκότανε τὴν αἰώνια ἀνάπαυσιν, θὰ ποθοῦσε νὰ κοιμηθῇ γλυκὰ-γλυκὰ, μέσα σὲ τέσσερα σανιδία κάτω ἀπὸ ἕνα πρᾶσινο καλὸ κλόνισ!...

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν ἔκλεισε τὰ μάτια του στυφνῶς τὰ χέρια του καὶ ἐντέτως τὰ πόδια του σὺν νὰ ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἔκτακτον ἀτάξιαν ἐκείνων πού κοιμῶνται κάτω ἀπὸ τὸ κλῆμα.

Τὴ στιγμὴ, ὅμως, πού τὸν εἶχαν ἀπορροφησῇ ὁλότατα οἱ ὄνειροπολήσεις του, ἔωταρε σ' αὐτὴν τὸν ἕνα κρότος βημάτων πῶς ἀπ' τὰ δέντρα καὶ δὺν φωνῆς ἀγνωστές, δὺν φωνῆς ὁροσέρει καὶ γεμάτες ἔρωτα, ἀρχισαν ν' ἀκούγονται ἡ μὴ κατόπιν τῆς ἄλλης:

—Μοὺ φαίνεται πὺς δὲν εἶχα ζήσει ὡς τὴν ἡμέρα πού σὲ γυνώρισα, ἀγάπη μου! Ἀπὸ τὴν στιγμὴ, ὅμως πού σὲ εἶδα, σὺ ἴσους ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἀνοιξίς μου, σὺ ἡ τρελλὴ χαρὰ μου, τὸ μυρμιμένο λουλουδί τῆς ἀγάπης μου!...

—Κι' ἐγὼ, ἀγαπημένε μου, τὰ ἱδια ἀκριβῶς αἰσθάνομαι. Γιὰτὶ νὰ μὴ σὲ γυνώρισω προτίτερα, ἀγάπη μου;

—Καὶ τὴ σημαίνει αὐτὸ, μικρούλα μου; Εἰμαι κοντὰ σου πειρὰ γιὰ νὰ σ' ἀγαπᾶ δὺν φορές περισσότερα, Λουκιανὸ μου!

—Φρανσουᾶ μου, σὲ λατρεύω!... Ὁ γέρο-Φρανσουᾶ ἀνοίξε τὰ μάτια του κι' ἀνασπώθηκε ἀλαίσιομένος.

Οἱ δὺν ἄνθρωποι πού μιλοῦσαν τόσο γαλικά πῶς ἀπ' τὰ δέντρα ἴσαν βέβαια πῶς δὲν τοὺς ἀκούσε κανεὶς κι' ἀφῆσαν ἀφελέστατα νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ἐρωτευμένη καρδιά τους.

Ὁ φτωχὸς Φρανσουᾶ, αἰσθάνθηκε ζωντανὴν μεγάλην ἀνασπώσιν στὴν καρδιά του ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ.

Ἀλλοίμονο!... Τὰ λόγια τῶν δὺν ἐρωτευμένων ἐπάρταν στὴν γερασμένη καρδιά του σὺν εὐεργετικὲς σταγόνες ὁροσέρει βροχῆς καὶ τὴν μαλάκωναν. Σπιντοῦσαν μέσα του μισολησμονημένες ἀναμνήσεις, πού τοῦ γέμιζαν μὲ δάκρυα τὰ μάτια. Ἀλησμόνητα περασμένα!...

Κι' αὐτὸς ἦταν νέος, μὴ φορὰ κι' αὐτὸς εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ ἀπὸ ἔρωτα. Μὰ ἦταν ἀστατός, δὲν ἐννοοῦσε νὰ προσκολληθῇ ἀποφασιστικὰ σὲ μὴ γυναῖκα κι' ἐπὶ τὰ εἰδυλῖα του στοματοῦσαν πάντα τὴ στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ μῆνι στὸ λιμάνι τοῦ γάμου....

«Ἄν τὸ ἤθελε, θὰ μπορούσε κι' αὐτὸς ὅπως κάθε ἄλλος, νὰ πάρῃ γυναῖκα καὶ νὰ ἔχει κορίτσι μὲ γερά μπράτσια καὶ μεγάλην καρδιά. Τώρα θὰ εἶχε σπῆτ' ὅλην τὴν παιδιὰ δική του, ἴσως κι' ἐγγόνια, κάθε δυνατὴ εὐτυχία μ' ἄλλα λόγια!

—Καὶ πότε θὰ κάνουμε τὸ γάμο μας, Λουκιανὸ; ἀντήχησε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ νέου πῶς ἀπ' τὰ δέντρα.

—Ὅσο θέλεις παιρὶ γρηγορά, Φρανσουᾶ μου, καλὲ μου Φρανσουᾶ.

—Λουκιανὸ!... Ἀγαπημένη μου! Πόσο εἶσαι καλὴ!

Ὁ γέρο-Φρανσουᾶ ἐννοοῦσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν. Εἶχε γυναικί κι' αὐτὸς μὴ φορὰ κάποια Λουκιανὴ. Φρανσουᾶ τὸν ἔλεγον κι' αὐτὸν ὅπως τὸ ἐρωτευμένο παλικάρι πού μιλοῦσε πῶς ἀπὸ τὰ δέντρα.

Κι' ἐπὶ τοῦ φάνηκε τώρα πῶς ζαναζούσε τὰ νεύματα του. Ἐδῆπε τὸν ἑαυτὸ του νὰ κρατᾷ ἀπ' τὰ χέρια ἕνα κορίτσι, νὰ σκῶνι κοντὰ τῆς ν' ἀναζητᾷ τὰ μάτια τῆς μιᾶς ὁμοιοῦς ἔρωτος καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἕνα λαχταριστὸ φίλι.

Πῶς ἀπὸ τὰ δέντρα τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας ἥχος φιλοῦ, ἀντήχησε μέσα στὴν σιγαλίαν τοῦ δειλινῶ σὺν θείῳ τραγουδί, τόσο συγκινητικὸ, ὡστε ὁ γέρο-Φρανσουᾶ τάχα, ζαλιώτικα, ἐρεθίστηκε καὶ φώναξε:

—Νὰ πάρῃ ἡ ὄρνι, νὰ πάρῃ, μήπως τρελλάθηκε, ἀλήθεια;

Τὸ ἐρωτικὸ ζευγαράκι χωρὶς ἄλλο ἐσφινίστηκε ἀπ' τὴ φωνὴ αὐτὴ κι' ἐφυγε, γιὰτὶ ἀντήχησαν βήματα βιαστικὰ πού ἀπομακρύνονταν. Ὁ γέρο-Φρανσουᾶ οὐκ ἔμελλε τότε ὁρθοῦ φορτῶθηκε τὸ δισάκι του καὶ τράβηξε πάλι τὸ δρόμο του, πρὸς τὰ ἐμπρός, ὅλο πρὸς τὰ ἐμπρός....

Τώρα ὅμως, μὴ δεικνύονταν εἶνε γεμίσαι ὅλη του τὴν ὑπαρξί, εἶχε ξεκαίσει ζαφνικὰ τὸ δρόμο τῆς καρδιάς του.

Κάθε πίκρα εἶχε χαθῇ ἀπ' τὴν ψυχὴν τοῦ μπρὸς στὴν ἐρωτικὴ ἀνάμνησιν. Αἰσθάνονταν πάλι τὸν ἑαυτὸ του γέρο, γεμίσαι θάρρος, ἀδιὰφορο στὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

Καὶ κάπου-κάπου ἐνῶ προχωροῦσε σκουρὸς ἔφερνε τὴ γλώσσα του στὰ χεῖλη του, ἄς καὶ ζητοῦσε νὰ ζανθῇ ἐπὶ τὴν ὑπέρχον γλύκα ἐνός παλκοῦ ἐρωτικοῦ φιλοῦ.

ΠΙΕΡ ΝΩΡΟΥ

Οἱ «ἐλῆες» καὶ ἡ
σημασία τους

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Οὐίλλιαμς μᾶς βεβαιώνει ὅτι οἱ «ἐλῆες» τοῦ δέρματος ἔχουν τὴ σημασία τους καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὰς μπορούμε νὰ προβλέψουμε τὴν καρὴ ἢ τὴς λύπης πού μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον.

Μὴ «ἐλῆα» στὸ μπράτσο ἢ στὸν ὤμο σημαίνει πρόφρον. Στὸν καρπὸ τοῦ χερσίου δείκνει ἐπιδεξιότητα. Ὅταν βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ μετώπου εἶνε μὴ εὐσεχίας ἐπιτυχίας στὴ ζωὴ καὶ πλουτισμοῦ. Ἀντιθέτως στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ μετώπου προαναγγέλλει δυστυχία. Κάτω ἀπὸ τὴ δεξιὰ μασχάλη εἶνε καλὸ σημάδι γιὰ τὴν ἐπιτυχία κάθε ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν ἀριστερή, φανερώνει ἀτυχία ἔρωτα.

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς ἐξηγεῖ ἀκόμη ὅτι οἱ «ἐλῆες» πού βρίσκονται στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ σώματος ἔχουν κακὴ ἐπιδράσιν στὴ ζωὴ μας. Μὰ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ περιγραφή αὐτὴ θεωρεῖται εἶνε ἀλάνθαστη!...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΦΟΡΜΑ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΠΑΡΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ γιὰ τὸ ἀπόλυτο

Θὰ ἤθελα νὰ διδῆται τὸ χρόνο καὶ τὸ γῶρο πού χρειάζεται, γιὰ ν' ἀπαντᾷ σὲ κάθε μὴ ἀπὸ τίς ἐπιστολές, οἱ ὁποῖες ἀπευθύνονται ἀπὸ ἀναγνώστριες καὶ ἀπὸ ἀναγνώστες σ' αὐτὴ τὴ στήλη. Ἐπιστολές, ὅλες σχεδόν, πού ἐκφράζουν τοὺς καθμούς τῆς νεότητος σὲ ἄλλες τοὺς τῆς μορφῆς, μὲ βασικὴ, φυσικὴ πηγὴ τὸν ἔρωτα.

Ὁ ἔρωτας, τὸ μεγάλο βάσανο. Ἀμελλήτως δυνατότης τῆς ἀνθρωπότητος ἀνέει φωτιὲς καὶ καταταρταίνει μὲ ἀπειρους τρόπους τὰ θύματα του. Καθένας καὶ μὴ περὶ τῆς μορφῆς. Ἄλλοι πού ἐγκαταλείπουν, ἄλλοι πού κουράζονται, ἄλλοι πού ὑπερτασσεύονται πῶς ἔχουν κουράσει. Κι' ἐπὶ αὐτὴ ἐπεμβάσεις τρίτων, οἱ διαφορές ἡλικιῶν, οἱ οἰκονομικὲς πού ἔχει ἀντιρήσεις, οἱ ἀντικεινὲς ἀρρώστειες πού χτυποῦν τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους, οἱ οἰκονομικὲς δυσκολίες, τὰ χλῖα δὺν ἐπιβόας πού ἐξερροῦν στὸν ἐρωτικὸ δρόμο.

Δὲν εἶνε δυστυχὲς εὐκολὰ ν' ἀπαντᾷ κανεὶς σὲ κάθε περίπτωση. Περιρῶκομαι ἀναγκαστικὰ στὴς περιπτώσεις πού ἀποτελοῦν κανόνα καὶ παρουσιάζουν γενικότερο κάπως ἐνδιαφέρον. Μὰ ἀπ' αὐτὲς ἡ σημερινὴ. Αἰνιγμα τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπιστολογραφία. Πόσο φαίνεται πῶς εἶνε νὰ καὶ ἀπειρή.

Θεωρῶ ἔρωτας μ' ἕνα νέο. Δὲν ὀπάγει καμμιὰ καὶ κανεὶς πού νὰ μὴ βυθολογῇ μὲ τὸ βῆμα τοῦ «ἐρωτοῦ» τὸν ἔρωτα του. Θεωρῶ λοιπὸν κι' αὐτὸν. Ἐπὶ ἐνδομῶ χρόνῳ ἐδάσταζε ἡ ἐρημότης του. «Βλεπόμεστε τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές τὴν ἡμέρα. Δὲν κουράζομαι νὰ μιλάω. Παντοῦ πηγαίνω μαζί!»

Ὅτις δουλειές, τὸ θέατρο, τὸ σινεμά. Μὲ γινώρισε σὴν οἰκονομείαν του κι' ἐγὼ τὸν γινώρισα σὴν δική μου. Οἱ δὺν οἰκονομικὲς ἐνστάσεις τὸ σύνδεσμά μας καὶ μᾶς ἐνεδόκουναν μὲ τὴν στάσι τους. Ὁ καιρὸς περνοῦσε γιὰ μᾶς σὰ μέσα σὲ ὄνειρο... »

Ὅριος ἀνέμοι ὄδηγοῦσαν τὸ ἐρωτικὸ πλοῖο σὲ πᾶν πᾶν τῆς εὐτυχίας. Σφαιρικὰ ὅμως τὸ σκάφος ὄχι μὲν νὰ κινῇ νερὰ. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ψυχρότητος ἐκ μέρους ἐκείνου. Δὲ βλέπονταν πᾶν τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές τὴν ἡμέρα. Βλέπονταν μὴ φορές σὲ τῆς ἡμέρας. Κι' ἐπὶ τὴν συναντήσεσιν, δὲν ἐκρίνετε τί νὰ τῆς πῇ. Ἐντέλως διαφερόμενος. Ἀγκυρώμενος. Τῆς μολοῦσε μὲ ἐρωτικὰ, μὲ ἀγκυρώματα καὶ ποτὲ πού τὴν ἐπληγναι. Συχνὰ τὰ ἐπεισάει καὶ οἱ εὐσεχίες. Πόσες φορές δὲν ἔβδαναν σὲ νῦν καὶ ἀπ' ἐξ. Κάπου-κάπου μάλιστα ἀποφασίζαν νὰ γυνώρισαν. Ὁ χωρισμὸς ὅμως δὲν διακόπτεται πρὸς ἀλῆν διάστημα. Ἀναγεώ-

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΟΥΛΟ
Τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως ΖΑΝ ΑΝΑ

ΧΟΥΑΝ ΦΕΕ
Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

Μὴ ἱστορία τρυφερῆς καὶ παθητικῆς ἀγάπης, πού ἐξελασσεῖται σὲ ἐξωτικὸ περιβάλλον τοῦ Πεκίνου ἐπὶ αὐτοκρατορίας, μέσα σὲ ἀνάκτορο. Σκηνές φλογερῶν ἐρωτῶν, ἀγρίου μίσους, σκληρῶν ἐκδικήσεων, μὲ πρῶτὴ τὴ γυναικί, τὴ μαρτυρικὴ, τὴν πεντάμορφη Χουάν Φεε, τὸ ὑπέρκομο λουλουδί τοῦ Πεκίνου.

νοῦν οἱ σχέσεις, ὅχι ὅμως καὶ ἡ παλὰ φλόγα.

Ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ἐνέβαλε τὴν κοπέλα σὲ ὀπλιές. Μήπως καμμιὰ ἄλλη; Αὐτὸ ἦταν. Ὅχι δὲ μὴ. Τρεῖς ἄλλες σὲ διάστημα τῆς γνωριμίας τους. Τὸ ὁμιολόγησε ὁ ἴδιος. Ἀφῆνε τὴ μὴ κι' ἐπῆνε τὴν ἄλλη.

Ὁ δὺν ἔρωτας γιὰ τὴν κόρη πού ἀγαπᾷ. Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὸ πού προκαλεῖ τὴν ἀπορία τῆς. Ἐπεί ὅτι τέτοια προηγουμένα ὑπάρχουν ἀπειρα. Ἐκείνο πού δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ καὶ πού ὀνομαζέται αἰνιγμα, εἶνε πᾶς συμπεριεῖ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στρέφεται πρὸς νὰ κατεῦθυνται νὰ μὴν ἐγκαταλείπῃ τὴν παλιά; Πῶς συμβαίνει ἀφού σχετίζονταν μὲ ἄλλες νὰ ἀνδραφεύεται καὶ γι' αὐτὴν, νὰ τὴ ζηλεύῃ, νὰ τὴν παρακολουθεῖ, νὰ ἀντιπῇ γιὰ τὴς σχέσεις τῆς μὲ τρίτους; Ἡ βεβαιότης; Κακὸ καὶ ὀλεόμο, ἀλλὰ πολὺ φυσικὸ. Τὸ ἀφύσικο-φύσικο γιὰ τὴν κοπέλα-εἶνε πῶς μετὰ τὸ βαρεμὸ του δὲν τὴν ἐγκαταλείπει. Κανεὶς δὲν τὸν ἐπῆσε, κανεὶς δὲν τὸν ἐξέδισε, κανεὶς δὲν τὸν ἀνέγκασε νὰ μείνῃ κοντὰ τῆς παρὰ τὴν ἑλπίαν του. Μὲ ναι ὅμως, ἔκείν' ὅχι μόνον μείνει, ἀλλὰ καὶ τ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΩΡΑΙΑ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑ

Όλα τα παλληκάρια της Νεπολιτάνας ήταν ξεπρελασμένα με την Ρετζίνα-Μαρία, την κόρη της κυράς Άντουανέτας, που είχε περίτερο πάνω στον κεντρικό παραλιακό δρόμο. Σα ηλικία δεκαπέντε, μόλις έτών, η Ρετζίνα-Μαρία ήταν σωστή κοπέλλα, μετωμένη κάτω από τον φλογερό ήλιο της πατρίδας της. Η μελαγχρινή επιδερμίδα της, τα καστανά μαλλιά της και τα γαλάνα μάτια της είχαν άνωθεν ερωτική φλόγα στα στήθη όχι μονάχα των παρθετών, αλλά και πολλών νέων της άριστοκρατίας, που κατέβαιναν επίτηδες στην παραλία, για να αγοράσουν εφημερίδες και ταχυγράφα από το περίτερο της κυράς Άντουανέτας και να κοιταστούν λίγο με την νεανίσκο κόρη της. Το κάκου όμως οι θαυμαστές της προσοχόταν να την συγκινήσουν με λουλούδια, με άνταστες, με φλογερά ματιά και με γλυκόλογα. Η Ρετζίνα-Μαρία δεν τους δεχόταν καμιά σημασία. Άγαστοίς κάποιον που είχε σκεπαστεί για πάντα την καρδιά της! Το μυστικό αυτό το ήξερε μονάχα ένα πρόσωπο, η Ταορμίννα, η άχρηστη φίλη της, που περνούσε κάθε βράδυ και την έπαιρνε από το περίτερο με την πρόφαση πως θα πάνε μαζί στο σπίτι της για να της μάθουν να πλέκει δαντέλα. Στη γωνία όμως του δρόμου, όπου έμενε ο άγαπώμενος της, η Ρετζίνα-Μαρία απογοητευόταν τη φίλη της κι έμεινε χαρούμενη στο ένα άχρηστο όνειρο.

Η Ρετζίνα-Μαρία είχε τυφλή εμπιστοσύνη στην Ταορμίννα. Της είχε μιλήσει τόσες φορές για τον φίλο της, ένα Γάλλο ζωγράφο, τον Ραδμίνδο Βαλέρν, εγκατεστημένο στη Νεάπολη, έδω κι' έξη μήνες, ώστε στη φθονερή καρδιά της Ταορμίννας ριζοβολήσε η απόφαση να ξελογιάσει τον πλούσιο και γενναίο άνδρα από ξένο, που ήξερε να φιλά τόσο γλυκά και να ψιθυρίζει στ' αυτί τόσο τρυφερά λόγια.

Ένα πρωί, λοιπόν, ενώ η Ρετζίνα-Μαρία καθυμένα στη περίτερο της μητέρας της κα-

ρüse στο σπίτι της, κάθισε μπροστά στο παράθυρο κι' έγραψε με το μολύβι πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί:

«Περίνα... Μή ζητάτε να μάθετε το γιατί... Δεν θέλω να κατηγορήσω κανένα για τον θάνατό μου».

Υστερα δρασκέλισε το παράθυρο και πήδησε έξω... Το χαριτωμένο κεφαλάκι της θύμιασθηκε πάνω στο πλακόστρωτο του πεζοδρομίου.

Ό θάνατος της Ρετζίνας-Μαρίας προέβλεπε κατάληξη και λύση σ' όλη την Νεάπολη. Κανείς όμως, ούτε κι' αυτή η άπαρηγόρητη μητέρα της νεκρής, δεν υπέθετε να δώσει μια εξήγηση στην τραγική άποψη σ' αυτής.

Χιλιάδες κόσμος παρακολούθησαν την κηδεία της μικρής Ναπολιτάνας. Πάσα από το φέρετρο παρανοήσε, η μύλλον σερνόταν, συντριμμένη από τον βάρος της συμφοράς που την βρήκε, η κυρά Άντουανέτα, άκουμπώντας ανόπονη στο μπράτσο της Ταορμίννας. Το μοχθηρό αυτό πλάσμα, ήταν όπερρίφωτο εκείνη την ημέρα έπειδη συγκέντρωσε τα βέβαια μάτια των παλληκαριών, με το μαύρο φουστάνι της που της πηγαινε θουμάσια.

Καμιά μεταμέλεια, καμιά τύφια συνειδήσεως δεν βασάνιζε την καρδιά της. Κι' όταν έφτασαν στο κοιμητήριο, τη στιγμή που οι νεκροθάφτες έτοιμάστηκαν να κατεβάσουν στον τάφο το φέρετρο που ήταν σκεπασμένο από λουλούδια, η Ταορμίννα βρήκε την δύναμη να κλάψι με δάκρυα όπορητικά, μοιρολογούσε τα χαμένα νεύρα της και παρακάλεσε το Θεό να συγχωρήσει και την αδύναμη κι' εκείνη που έγιναν άφορμή του πρόωγου θανάτου της.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, η Ταορμίννα πήγε και βρήκε πάλι τον Ραδμίνδο στο δωμάτιό του. Ο καλλιτέχνης, ο οποίος εκείνες τις ημέρες δεν έδινε κανένα λόγο, γιατί ήταν πολύ απασχολημένος με τους πίνακές του, δεν είχε πληροφορηθεί τον τραγικό θάνατο της άγαπώμενης του. Μόλις είδε μπροστά του την Ταορμίννα, παραξενεύτηκε.

Μα τι γίνεται η Ρετζίνα-Μαρία; τη ρώτησε. Μου έλεγε πως μ' αγαπά και δεν μπορεί να ζήσει χωρίς μένα! Μήπως έμαθε πως ήρθες έδω και θύμωσες μαζί μου;

«Ω! Δεν πρόκειται να την ξαναβλέψω! του είπε η Ταορμίννα με μεγάλη απάθεια.

— Γιατί;

— Η Ρετζίνα-Μαρία έφυγε για το Μιλάνο μ' ένα λογαίο των Βερσαλλιέρον. Έγώ τότε, λέγα πάντα πως το κορίτσι αυτό θα παίρνε μια μέρα τον κακό δρόμο.

Ο Ραδμίνδος έμεινε σολογιμένος.

Παρέργοι ψιθύρισε. Κι' όμως έχω σχηματίσει για τη Ρετζίνα-Μαρία μια έντελως διαφορετική γνώμη. Πώς γελιέται καμιά φορά ο άνθρωπος!...

Μα η Ταορμίννα δεν τον άφισε ν' απολεώση τη φράση του και του κλείσε το στόμα μ' ένα θερμό παράφορο φίλ!

— Μην την σκέπτεσαι πιά! του είπε. Ήταν μια επιπόλαιη, μια άκαρδη. Ένώ έχω σ' αγαπά μ' όλη μου την καρδιά!

Και τον έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά της, σίγουρη πια για τον θρίαμβό της. Η άμοιρη Ρετζίνα-Μαρία κοιμόταν βαθειά στο χώρο και οι νεκροί δεν παρανοούνταν. Γιατί σταματά για πάντα μέσα στο χώρο η ερωτευμένη άδωα καρδιά τους.

ΕΚΤΟΡ ΣΑΝΤΟΛΙΟ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Για πρώτη φορά έρχεται στην Αθήνα την προσεχή εβδομάδα, μια καλλιτέχνης του έλαφρου τουρκικού θεάτρου, η Σεβίτη Χανούμ.

Είναι μια τραγουδίστρια είδος Ρέννας Βλαχοπούλου, που τραγουδάει, εκτός από τα τραγούδια της πατρίδας της, με μεγάλη ευχέρεια τα τελευταία αμερικανικά και αγγλικά «σουλγκ».

Η Σεβίτη Χανούμ θα συνοδεύεται από την αδελφή της με την οποία εμφανίζεται και ως ντουέτο και θα παραμείνι στην Αθήνα δεκαπέντε ημέρες. Πιθανώς δέ να εμφανισθι στην «Όασις».

Νέα πάλι μεγάλη συγκίνηση στους καλλιτεχνικούς μας κύκλους. Μια μεγάλη «τουρνέ» με επί κεφαλής τον μαστόρο Κ. Γεωργιάδη, έτοιμάζεται για τις Ηνωμένες Πολιτείες, που θα διαρκέσει ένα χρόνο.

Σ' αυτή την «τουρνέ», εκτός από τους «σολίστ» της ορχήστρας, θα λάβι μέρος ο χορευτής και χορογράφος Άλμπαρεζ, καθώς και μια «ντιζέ».

Η «Όασις» του Ζαπτείου, κατέρριψε έφετος όλα τα ρεκόρ των καλλιτεχνικών μισθών.

Ετσι, εκτός των δύο μεγάλων μισθών που έδωσαν στην Άννα Καλουτά και την Ρένα Βλαχοπούλου, λέγεται ότι έλαβε 100 χιλιάδες δραχμές την ημέρα, ο ποιητής Ορέστος Λάσκος, για να κάνει τον κονφερανσιέ.

Το ίδιο ποσό προσέφεραν και στον Πέτρον Έπιτροπάρη της Λυρικής Σκηνής μόνο για δυο τραγούδια, ο οποίος όμως δεν έδεχθη τελικώς.

Τα μουσικά θέατρα της καλοκαιρινής «οαίδας» — τέσσερα μέχρι της στιγμής — με τη συμμετοχή πολλών γνωστών ηθοποιών της πρόδας θα παρουσιάσουν πολλές πρωτοτυπίες.

Για πρώτη φορά, λοιπόν, θα δούμε έφετος από την σκηνή του έλαφρου θεάτρου τον Τάκη Γαλανό, τον Άνδρ, την Θάλεια Κουρή, την Κυβέλη Μυρά, την Βολωνάκη και την Δάφνη Σκούρα.

Πολύς λόγος γίνεται ακόμη και για τον θιασάρχη του θεάτρου «Αλίκη» Κ. Μουσουρήν, καθώς και για τον Άντωνα Γιαννίδη.

—Στο μεταξύ, μια καλλιτέχνης του έλαφρου θεάτρου, η «ντιζέ» Καίτη Έπιποπού, που εξελίχθη σε πρώτη τάξεως «σουμπρόντ», μεταπράδα τώρα στο σοδορό θέατρο.

—Η Σοφία Βέμπο, που εμφανίζεται, εντός του Μαΐου, δικό της θέατρο στο «Αυρικό» με την συνεργασία του Μιμη Κοκκίνη, ώνομάσθη «Θούγγρα του θεάτρου»...

Κι' αυτό γιατί έφερε μαζί της από την Αίγυπτο, εκτός από το πολυτελέστατο βεστιάριό της, μια ούλα δόκλινρα, από ύφασμα, γυναικεία και ανδρικά, μεγάλης αξίας.

Κι' έτσι ανέλαβε για λογαριασμό της το κοστούμιο των ηθοποιών με τους οποίους συνεβλήθη για το καλοκαίρι.

—Ο γνωστός μακετίστας Γιώργος Σκαλιντά έλαβε στην προκήσιν γιορτή του πάμπολλα δώρα, ιδίως από τις βεντέτες του θεάτρου μας.

Μεταξύ των δώρων αυτών ήταν και ένας λαγός από σοκολάτα, σε φυσικό μέγεθος, που του τον έστειλε η χορεύτρια Λίνα Άλμα.

ΘΕΑΤΡΟΛΙΟΣ

Δήλωσις

Η αποκλειστικότητα της γενικής αντιπροσωπείας του «Θεσσαυρού» είνε τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής άνετέθη εις τον Κ. Κ. Σταυροπούλου — «Κεντρικό», 633 Eighth Avenue, New York 18, N. Y. — προς όν όποιον δύνανται να απευθύνωνται οι έν Αμερική άναγνώστες μας διά πάσαν συναλλαγήν ή πληροφορίαν. Ολοδότησε δέ άλλος, εμφανίζόμενος ως αντιπρόσωπος του «Θεσσαυρού» εις τις Ηνωμένες Πολιτείας, ενεργεί αυτοδούλως και άνευ ούδεμιάς έντολής εκ μέρους μας.

Τά'ξιντομα διαμαρτύρονται

Αυτό δεν το περίμενα, συναδελφοί, ποτέ, τα τόσα μου συμφέροντα σκληρά παραγκωνίζονται και όλοι οι αφοσιωμένοι οι σουρρεαλιστές μου κήρυξαν τον πόλεμο και με συναγωνίζονται. Είς βάρος μου, συναδελφοί, διαπράττουν αδικήματα κι' έντός όλίγου έντελώς θα μ' έχουν έκτοπισει γιατί με τ' άκατάληπτα που γράφουνε ποιήματα τον κόσμο... αλογόμυιες τον έχουνε γεμίσει!

Οι άνθρωποι, συναδελφοί, με άδικούν κι' έμένα, δεν λογαριάζουν τίποτα, καθόλου δεν με σέβονται και, δίχως νόχουν βέβαια δικαίωμα κανένα μέσ' τις δικές μου τις δουλειές πολύ άνακατεύονται. Έγώ ειμ' όπως ξέρετε, το μόνο άπ' τα πλάσματα που προσρίζω' εκ Θεού να τρώω τα ύφασματά και όμως όσα μοίρασε ή Ούγγρα με σπατάλη έγώ ούτε που τ' άγγιζα γιατί τά... φάγαν άλλοι!

Εφ' όσον μαζεψήκαμε, συναδελφοί, έδώ θα κάνω μια δήλωση σπουδαία όπωςδότητε: Για να κερδίσω τη ζωή σαλτάρω και πηδω και περάν τούτου δυστυχώς δεν ξέρω άλλο τίποτα. Αλλά την ίδια τη δουλειά κάνουν κι' οι σαλταδόροι κι' άπ' το θυμό μου φούντωσα και γίνηκα παπύρι. Δικαίως άρα, φίλοι μου, στη γκρίνια σας ταράζω γιατί για... φύλλου πήδημα ποτέ μου δεν γκρινιάζω!

Σμένα μου έπέβαλαν χωρίς καμιά αίτια της πείνας το μαρτύριο πόνε το πιο φριχτό. Είνε σκληρός ο θάνατος από την αίστία, μά τι να κάνω, φίλοι μου; Κι' αυτό θα το δεχτώ. Τό αίμα το ανθρώπινο, τό λεω σοβάρα, χρόνια και χρόνια μου λείπει — τί βάσανα μεγάλα — γιατί όλο το ρούφηξε ή μαύρη άγορά κι' έγώ δεν βρισκω στάλα!

Λόγοι, που λέτε, θάβγαλαν άκόμη άρκετοί, μά κάποιος άνθρωπος κακός με τρόπο κακόηθι τους έρριξε κατάμουτρα σταγόνες Ησι-Ησι-Τι κι' έτσι ή συγκέντρωσε αυτή βιαίως διελύθη!

Ο Συνεργάτης Γ.

Εικονογρ. Μις. Γιάλλια

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καταγγελία

«Ω! τας γυνάς τας χαμερπείς ησθάνθησαν την πρός αττας εμψν άδυναμίαν και άνευ ίκνους έντροπής, χωρίς αιδώ καμμίαν άγρίως με δουλεύουσιν με ζήλον δέ άμείων τον σούτον με παιδεύουσιν που πλέον κατεστήσαντο τον βίον μου άθλιον. Μοι προσποιούνται τας ψυχράς και τας άδιαφόρους, με καίλων, με ψήνωνιν κι' ένώ έχω αισθανομαι όρέξεις παρα- (φόρους)

μπουκάλα με άφήνωιν. Σκοπόν έχουσαι δόλιον — όί τας πα- (Απομυμνέσαι) ζητούν να μ' αποδείξωιν το άστρον (μου ως δύσαν, τας φίλπούχους μοι ποιούν και σφόδρα (γελωέσας και είμαι πύρ εκ της όργης με κάθε (μύαν κίσαν.

Τούτέστιν, ήγουν, δηλαδή σ' άπόνγνων με φέρνουνιν και μ' ένα τρόπον άναίδι τους νταβραντώδεϊς πόθους μου άφή- (φιστα τους παίρνουνιν και μ' ήκουον συνεβδιναι και δίχως τα- (ραχίν μοι κάμωσιν στον έρωτα φρικώδη.... (άποκινί!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο της Αθήνας βρίσκεται τραυματίας του Αλδανικού με-
τόπου, μ' ένα σοβαρό τραύμα στο κρανίο, ο
Ανδρέας Σαράς. Πάνω απ' το κρεβάτι του
περιβλεπόμενος αγνώστους ή γυναίκα του ή
Νιόδη. Το τραύμα είναι τέτοιο, ώστε υπάρχει
κίνδυνος ή να πεθάνει ο Ανδρέας, ή να χάσει
το λογικό του. Γίνεται δικαστικό το θέμα κι ο
Ανδρέας σώζεται. Ο αρχίατρος Κώστας Θεο-
δόρου ελέγχει στη Νιόδη, ότι ή ζωή και το
λογικό του ανθρώπου της κρέμονται πλέον από
μία τρίχα. Η παρακμή συγκίνησε όλους, ολέ-
θρια αποτελέσματα γι' αυτόν. Η Νιόδη από
αγανάκτηση να προσέχει.

Ο Ανδρέας Σαράς κι η Νιόδη γνωρίστη-
καν την άνοιξη του 1938 σε μία έκδρομη στην
Πεντέλη, όπου είχε καλέσει τη Νιόδη ή εξα-
δέλφη της Ανθούλα Φέδρου, φίλη του Σαρά.
Εκεί άρχισε να πλέκεται το εδωκό τους.
Εκεί άλλαξαν το πρώτο τους φίλι. Η Αν-
θούλα τους βλέπει εγκαταλειμμένους κι εξα-
γριώνεται, γιατί άνοητος τον Ανδρέα. Πα-
ραπονείται στη Νιόδη, διακόπτει κάθε σχέση
μαζί της. Η Νιόδη μιλάει σχετικά στον Αν-
δρέα. Εκείνος την βεβαιώνει ότι αυτή μόνον
άγαπεί, αυτή μόνον λατρεύει.

—Τού όρκίζομαι, πως τίποτε
δεν έχει μείνει στην καρδιά μου
γι' αυτήν.
—Την αγαπούσε; Θέλω την α-
λήθεια.

—Θα μπορούσα να την αγαπήσω. Αλ-
λον ένα μήνα, αν δεν παρουσιάζονταν έ-
σύ, θα την είχα αγαπήσει. Αλλά, ή μοίρα
το θέλει έτσι. Πρέπει να καταλάβει κι
αυτή, να λογικευθεί. Ποτέ δεν της είχα
πεί μία λέξη, αυτό το όρκίζομαι. Δεν μπο-
ρεί να ήθελε τίς είχα υποσχεθεί τίποτε.
Δεν πρέπει να έχεις καμμία τύψη, Νιόδη.

—Δεν έχω καμμία τύψη, είπα οικειότη ή
κοπέλλα. Είμαι τόσο ευτυχισμένη, που δεν
μπορώ νάχω καμμία τύψη.

—Νιόδη... Πότε θέλεις νάρθω στο σπίτι
σου, να σε ζητήσω από τη μητέρα σου;
—Όποτε θέλεις, του αποκρίθηκε, ευτυ-
χιμένη.

—Θάρρ'ω σήμερα κιόλας. Αλλά από αυτή
τη στιγμή είσαι άρραβωνιστική μου.

Τη φίλησε άλλη μία φορά στα χείλη και
ογκώθηκαν. Αυτό το φίλι ήταν ο άρραβώ-
νας τους.

Γάμοι

Μάρις. Το αγόκλημα σκορπούσε γύρω
μεθυστικές ευωδίες. Η κληματαριά ήταν
ολοπράσινη. Και τα λουλούδια μέσα στα
βάλα συναγωνίζονταν όλες τις ευωδίες.
Λουλούδι ζωντανό, ολόλευκο ή Νιόδη, νι-
φούλα, φτερουγίζε στα δώματα του μι-
κρού, άπλου σπιτιού, και φαινόταν ή άνοιξη
ζωντανή.

Ετσι το είχε αποφασίσει ο Ανδρέας.
Νά γίνουν άμέσως οι γάμοι. Άνυπομονού-
σε να την κάνει γυναίκα του, και από το
άλλο μέρος, ήθελε να σταματήσει κάθε ι-
δέα της Ανθούλας πως τούμενε καμμία
αμφιβολία στην καρδιά.

—Θα παντρευτούμε άμέσως, τον άλλο
μήνα, είπε της Νιόδη.

Κι' αυτή το παραδέχθηκε σαστισμένη,
τρομαγμένη από την άναπάντεχη ευτυχία.
Εμειναν ένα μήνα άρραβωνισμένοι.
Ένας μήνας που θα ήταν όνειρο ευτυχίας
για τη Νιόδη αν δεν την πίκραινε ή ιδέα
πως ή Ανθούλα ήταν δυστυχισμένη.

Από κείνη την ημέρα της έκδρομης,
αυτή την ζνασείδε την, ζαδέλη της.

Η Ανθούλα περιμένα φαίνεται το άπο-
τέλεσμα της συνομιλίας του Ανδρέα με
την Ανθούλα. Και το αποτέλεσμα ήταν να
ιδι μετά λίγες ημέρες την επίσημη άγ-

νέλια του άρραβόνα τους, στις εφημερί-
δες.

Ούτε άκούστηκε πιά από εκείνη την ή-
μερα. Ούτε πήγε σε κανένα φιλικό της
σπίτι, ούτε σε έκδρομη, όπως το συνήθιζε.
Μάταια προσπαθούσε ή Νιόδη να μάθει πως
τό είχε πάρει.

Εστειλε τέλος μία μέρα τη Ρένα, τη
φίλη της, που ήταν φίλη και της Ανθού-
λας, παρακαλώντας την να την ψυχολο-
γήσει. Αλλά ή Ανθούλα δεν τη δέχθηκε.
Της είπε ή υπηρέτρια πως είχε αδιόθετη.
Ούτε οι γονείς της Ανθούλας πάτησαν στο
σπίτι τους.

Κι' έτσι, με τη φαντασία, ή Νιόδη έβλε-
πε την Ανθούλα δυστυχισμένη, άπελλι-
σμένη. Το ήξερε πως ή ζαδέλη της είχε
φύσι παθητική, βαθειά, οσοβρή. Το ήξερε
πως ή άγάπη της για τον Ανδρέα θα ήταν
άληθινή. Κι' αν δεν το ήξερε την πρώτη
στιγμή, τώρα όσο γινόταν πιο γυναικά,
όσο καταλάβαινε πιο βαθειά τι θα ήη ά-
γάπη, το διαισθανόταν.

Αλλά δεν μπορούσε αυτή να θυσιαστεί.

—Όχι, έλεγε της Ρένας, άνοιγόντας τη
καρδιά της. Όσο δικαίωμα έχει ή Ανθού-
λα για την ευτυχία, άλλο τόσο έχω κι
εγώ. Όσο νομεί αυτή που κάνει τον άν-
τρα που αγαπούσε, άλλο τόσο θα νομώ
κι' εγώ, ίσως και πιο πολύ. Δεν μπορώ να
χάσω όλη μου τις ζωές την ευτυχία, έ-
τσι. Δεν έκανα τίποτε για να της τον πά-
ρω. Η άγάπη ήθελε και μου χτύπησε την
πύρτα. Δεν μπόρεσα να τη διώξω. Θέλω
κι' εγώ να ζω ευτυχισμένη.

Τώρα, καθώς στεκόταν στο πλάι του Αν-
δρέα, νύφη, άπορούσε πως ή άνηθινή
καρδιά μπορεί να βαστάει μεγάλο βάρος
ευτυχίας.

Η μητέρα της έκλαιγε από ευτυχία. Η-
ταν μία τύχη που ζεπερνούσε και την πιο
τολμηρή φαντασία. Ο Ανδρέας Σαράς ή-
ταν το βασιλόπουλο του παραμυθιού για
την κόρη της.

Μετά το γάμο πήγαν στην Κηφισιά, ο
ένας ξενοδοχείο. Θα περνούσαν μόνοι τους
καμμία δεκαπενταριά ημέρες, κι έπειτα
θα έρχονταν κι' ή μητέρα της Νιόδης μαζί
τους, έπειδή ο Ανδρέας ήθελε να κάνει
γενική επίσκεψη στο σπιτιού.

Μέσα στο όνειρο της ευτυχίας

Ο πρώτος μήνας του γάμου τους...
Πόσο τον ένοιωσε, πόσο κατάλαβε την ευ-
τυχία της. Ζούσε έντατικά κάθε στιγμή, με
κάθε μώριο της ύπαρξης της.

Εκάναν μακρινούς περιπάτους στο δά-
σος, κι' ανάμεσα στην μεσοκοιτίδα της
άνοιξης, και άκουμπούσαν σφικτά ο ένας
στον άλλον, γιατί ένοιωθαν ότι είναι κι'
αυτοί ένα κομμάτι από την άνοιξη, ένα
κομμάτι από την καινούργια ζωή.

Ο Ανδρέας της έγραφε στίχους. Ποιή-
ματα φλογερά, που την έκαναν ν' άνα-
τριχιάζει, όπως και τα φίλια του.

—Τώρα θα γράφω άριστουργήματα, της

Άπασχολημένος

Ο κ. Παπαφίγκος φτάνει βιαστικός
στο σπίτι του φίλου του κ. Κανάγια
και χτυπά το κουδούνι της εξώπορτας.
Κατεβαίνει ο υπηρέτης και τον ρωτάει
τι θέλει.

—Επώνυμ είναι ο κύριός σου; ρωτάει
ο κ. Παπαφίγκος.

—Μάλιστα, κύριε, άπαντά ο υπηρέ-
της.

—Είν' ανάγκη να τον δω άμέσως.
—Αδύνατον, κύριε.

—Γιατί;
—Ο κύριός μου είναι άπασχολημένος
—Μα σου λέω είναι μεγάλη άνάγκη
να τον δω άμέσως!

—Κι' εγώ σάς άπαντώ ότι είναι τρο-
μερά άπασχολημένος.

—Πρέπει να τον δω... Καταλαβαί-
νεις τι σου λέω;

—Καταλαβαίνω, κύριε. Μα δεν μπο-
ρώ να τον ένοχλώσω. Είναι πολύ-πολύ
άπασχολημένος. Έχει μία πολύ σοβα-
ρή δουλειά.

Ο κ. Κανάγιας έκνευρίζεται.
—Μα τι κάνει επί τέλους κι' είναι τό-
σο άπασχολημένος;
—Δέρνει τη γυναίκα του!

Ο ΚΑΚΟΣ

έλεγε, θα γίνης ή μούσα μου. Θα γράφω
έργα που ούτε να τα σκεφτώ θα τολμούσα
ποτέ.

—Αν δεν μ' είχες γνωρίσει; τον ρωτώ-
σε καδάρια και τοαχίνα.

—Δεν θα γνώριζα την ευτυχία, της ά-
ποκρίθηκε, και τη φίλησε με λατρεία στα
μάτια, στα χείλη, στα καστανά μαλλιά,
στο λευκό λαιμό.

—Υπάρχουν στιγμές στη ζωή του ανθρώ-
που, της είπε μία άλλη μέρα, που δικαιώ-
νουν όλη του τη ζωή, Νιόδη. Κι' αν δεν
έβλεπε τίποτε ή ζωή μου ως τώρα, κι' αν
δεν έβλεπε με περιμένη ή ευτυχία, πάλι
δεν θα παρανομού γιατί ήλθα ο' αυτό
τόν κόσμο, άφου πέρασα αυτές τις ευτυ-
χιμένες ημέρες.

Τέλεια άρμονία ψυχών και κορμιών. Τρυ-
φούσαν την άγάπη τους χωρίς επιφύλαξη,
δινόνταν ο ένας στον άλλον, και ξεκνού-
σαν όλο τον κόσμο γύρω τους.

Πέρασαν οι πρώτες ημέρες με σωστό
μενού της ζωής και των αισθήσεων.

Επειτα ήλθαν ημέρες πιο σοδαρές, άλ-
λά όχι λιγότερο ευτυχισμένες.

Ο Ανδρέας έδωσε μπροστά την επι-
σκευή του σπιτιού. Ώς το τέλος του κα-
λοκαιριού, το παλιό φτωκό σπιτάκι της
Πλάκας, ή μόνη περιουσία που είχε στείλι
από το ναυάγιο του πατέρα της Νιόδης,
είχε γίνει σωστό παλατάκι, χωρίς να χάσει
την παλιά του γοητεία.

Η πρώτη μέρα που έγκαταστάθηκαν στο
καινούργιο τους σπιτικό, ήταν διπλή γιορ-
τή για τους γιόντους. Επειδή εκείνη την
ημέρα πρωτογνώρισε ή Νιόδη πως θα γινό-
ταν μητέρα.

Ο Ανδρέας ήταν τρελλός από καρά.

—Θέλω ένα κοριτσάκι όμοιοφ σαν και
εμένα, της είπε σφίγγοντάς την στην άγκα-
λιά του. Ένα κοριτσάκι που να ζανζων-
τανένη την όμορφιά σου, τη χάρη σου και
την τρυφερή σου την καρδιά.

Η μητέρα της Νιόδης, που τάκουσε, είπε
με σκεπτικό κομμάτι:

—Ένα κοριτσάκι τυχερό κι' ευτυχισμέ-
νο. Αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που
μπορεί να δώσω ο Θεός. Την τύχη ο' ένα
κοριτσι. Νά, εγώ στάθηκα άτυχη. Η κόρη
μου όμως στάθηκε ή πιο τυχερή κοπέλλα
του κόσμου.

Της φίλησε ο Ανδρέας το κέρι, γι' αυτό
τον καλό λόγο.

Κι' οι ημέρες κύλησαν ευτυχισμένες, με
τη μικρή μονάχα άγωνία που υπάρχει πάν-
τα όταν περιμένη μία γυναίκα να φέρη
ένα παιδί στον κόσμο.

Ένα παιδάκι — ένα βιβλίο

Ήταν άνοιξη πάλι, του άλλου χρόνου,
όταν γεννήθηκε το κοριτσάκι του Ανδρέα
και της Νιόδης. Ένα ολόγεθο άγγελόζυγι
όπως το ήθελε ο Ανδρέας.

Τις ίδιες μέρες κυκλοφόρησε και το
πρώτο έργο του Ανδρέα. Ένα μυθιό-
τημα. Ένα μυθιότημα γραμμένο στις
ευτυχισμένες αυτές ημέρες της άγάμης.

Η επίτυχία ήταν σπάνια, κι' έφερε κι'
άλλη καρά στην άγαπημένη οικογένεια.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της ή Νιόδη,
με το μωρό της δίπλα της, άκουγε τις
κοιτικές που της διάδιδε ο Ανδρέας, και
τα μάτια της βούρκωναν από ευτυχία.

—Μοδερνές τύχη, της είπε στο τέλος
ο άντρας της, και τη φίλησε με λατρεία.
Από τον καιρό που σε γνώρισα Νιόδη, ό-
λες μου ή δουλειές πηγαίνουν καλά. Κύρ-
τα, και στο επάγγελμά μου πως πρόκοψα,
και στην έμπνευσή μου. Είσαι ο καλός
μου άγγελος. Μα, πές μου, είσαι ευτυχι-
σμένη εσύ, Νιόδη;

—Είμαι τόσο ευτυχισμένη, που... φοβά-
μαι, αποκρίθηκε ή νέα γυναίκα, κι' έχασε
το κεφάλι της στην άγκαλιά του άντρός
της.

—Γιατί να φοβάσαι γλυκεριά μου; Κακό
σε κανένα δεν κάνω. Ζούμης τη ζωή μας
ήσυχη, με άγάπη και δουλειά. Τι άλλο
καλλίτερο μπορούμε να κάνουμε;

Δεν αποκρίθηκε ή Νιόδη. Μέσα της δ-
μως, ή καρδιά της σφίχτηκε για μία στι-
γμή. Πριν λίγη ώρα είχε έλθει ή Ρένα και
της είχε πεί ότι ή Ανθούλα ήταν μαρ-
ζωμένη από πέφους. Την είχε συναντήσει
τυχαία στο δρόμο, και της έκανε έντύπηση
πως είχε χάσει την όμορφιά της, πως είχε
γεράσει σκεδόν ο' αυτό το χρόνο που είχε
να την ιδι.

Ήταν πάντα αυτός ο μόνος καμμός της
Νιόδης. Γιατί να έλθουν έτσι τα πράγμα-
τα; Γιατί ν' αγαπήσει τον άντρα που αγα-
πούσε μία άλλη κοπέλλα;

Μα πάλι, όσο το συλλογιόταν, τόσο έ-
λεγε μέσα της πως αν ήταν να παλέψη
κι' άλλη μία φορά για την άγάπη της,
πάλι δε θα υποχωρούσε. Πάλι, θα πολε-
μούσε με όλα της τα μέσα για να κρα-
τίσει αυτή την ευτυχία.

Αυτή ή ίδια δεν είχε συναντηθεί με την
Ανθούλα ούτε μία φορά. Κι' ο θείος της

δεν είχε πάθει στο σπίτι τους. Είχαν
πάει φαίνεται επί πόνου αυτό το ζήτημα.
Κι' ή Νιόδη, φυσικά, δεν τολμούσε να πάν
αυτά πρώτα να τους ιδι.

Συνάντησι με την Ανθούλα

Πέρασε κι' άλλος ένας χρόνος. Γύρτα-
σαν τα γενέθλια της μικρής Λίνας, — έτσι
είχαν βαπτίσει την κορούλα τους.

Δεν ήταν τόσο χαρούμενος αυτός ο
χρόνος. Για την οικογένεια, δεν υπήρχε
ούτε ένα σύννεφο. Αλλά τα πράγματα
στον κόσμο είχαν σκουρύνει. Ο πόλεμος
είχε ανάψει στην Ευρώπη. Όλοι ψιθύριζαν
πως δύσκολα θαμνε ή Ελλάδα έξω από
το παιχνίδι.

Τάκουε ή Νιόδη, και πάγωνε το αίμα
της. Αλλά, πάλι δεν το πίστευε. Δεν ή-
θελε να το πιστέψη.

Κι' έφτασε το θνήνωπορο του σοράντα.

Μία μέρα Οκτωβρίου περπατούσε, στον
Έθνικο Κήπο, κρατώντας την μικρή της
Λίνα από το χεράκι. Η μικρή έκανε τα
πρώτα της βήματα. Κι' άξαφνα βρέθηκε
άντιμέτωπη με την Ανθούλα. Σταμάτησε,
κι' ή ζαδέλη της, θέλε, σταμάτησε κι'
αυτή. Χωρίς να τη χαιρετήσει, τη ρώτησε
με φωνή τραχεία:

—Κόρη σου είναι αυτή;

—Ναι, αποκρίθηκε ή μικρή μανούλα, κι'
ένοιωσε ένα φόβο στην καρδιά.

Εσκυψε ή Ανθούλα, κύτταζε το παιδί
καλά.

—Είνε άπαράλλαχτη ο πατέρας της, εί-
πε με μάτια σκοτεινά.

—Ανθούλα, είπα μαλακά ή Νιόδη. Γιατί
είσαι θυμωμένη;... Δεν νομίζεις ότι δεν
πρέπει να μω' κρατάς κακία;

Την κύτταζε πιο σκοτεινά ή Ανθούλα,
κι' αποκρίθηκε:

—Αν ήμουν στη θέση σου, κι' εγώ το
ίδιο θα μιλούσα. Έτσι, με τόσο καλωσύ-
νη, και με τόσο άγαθο ύφος.

—Μά, ως πότε θα κρατήσω αυτό, Αν-
θούλα; Σαδέλφες είμαστε, συνέδριε κάτι
μεταξύ μας... Έσύ με τον Ανδρέα, δεν
είχατε καμμία σχέση... Σ' έμένα ήρε ο
άγαπητός μου όρνιθιός, που δεν μπόρεσα
να τη συγκαταβάλω... Ώς πότε δεν θα
μιλούμαστε; Ώς πότε δεν θα έρχεσαι σπίτι
μου;

Θέλει νάρθω σπίτι σου; ρώτησε με
χείλη σφικτά ή Ανθούλα. Άληθινά το λές
πως θέλεις νάρθω σπίτι σου;

—Άληθινά, Ανθούλα, αποκρίθηκε ή Νιό-
δη, με τρεμουλιαστή φωνή.

—Ούτε εσύ δεν το πιστεύεις που το λές.
Φωνάζεις με πικρή ειρωνεία ή Ανθούλα. Η
φωνή σου τρέμει μόνο που το συλλογιέ-
σαι πως μπορεί νάρθω στο σπίτι σου.

—Όχι, είπα προπαθόντας να φανή ή-
ρεση ή Νιόδη. Έχεις άδικο, Ανθούλα.
Έχω πεπεισθεί στην άγάπη του Ανδρέα.

—Ίσως και στη δική μου κουταμάρα,
είπε ή Ανθούλα πικρά. Αλλά πρόσζε,
Σοβαρά, σου δίνω τη συμβουλή να μη με
καλέσεις ποτέ σπίτι σου. Γιατί... σε προει-
δοπιώ, δεν θαχω καμμία τύχη αν σου ξε-
μαλώσω τον άνδρα σου.

Την κύτταζε με σταπάλνη ή Νιόδη. Πο-
τέ της δε μιλούσε άλλοτε με αυτό το ύ-
φος ή Ανθούλα. Ήταν πάντα λειπή, ευ-
γενική.

—Θα πόνεσε πολύ, είπε μέσα της ή
Νιόδη.

Κι' ή Ανθούλα εξακολούθησε, μ' ένα
ύφος πικραμένο:

—Το κατάλαβες καλά; Άν τύχω στη
συντροφιά σου, χωρίς καμμία τύψη θα σου
ανταποδώσω αυτό που μου κάνεις.

—Είσαι κουτή και κακιά, είπε ή Νιόδη,
με κρατημένο θυμό. Γιατί ούτε εσύ ή ίδια
πιστεύεις αυτό που λές. Δεν είσαι ικανή
να κάνεις αυτό το κακό, ούτε θα το θε-
λήσεις.

—Θα το θελήσω, Νιόδη, είπε ή Ανθού-
λα, μ' ένα ύφος ειρωνικό, και σοβαρό.

Την κύτταζε στα μάτια ή Νιόδη, προ-
καλητικά.

—Κι' αν θελήσω, δεν θα το κατορθώ-
σης της είπε. Ο Ανδρέας δεν μπορεί ν'
αγαπήσει άλλη γυναίκα. Άν ήταν να ο' ά-
γάπησε έσθνα θα σε είχε αγαπήσει πρίν
με κάνει έμνα γυναίκα του.

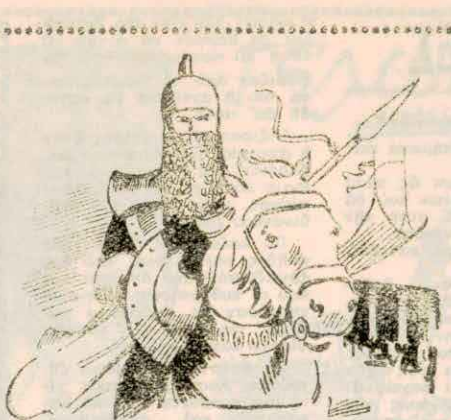
—Μω' φαίνεται πως πέφτηκε έξω, Νιόδη.
Ίσα-Ίσα, τότε ήταν δύσκολο να μ' αγα-
πήσει. Αλλά, τώρα που έγινες γυναίκα
του, τώρα που δεν είσαι πιά γι' αυτόν ή
άγωνιστή, ή Πολίτη, ή Μούσα του, αλλά μω-
νάχα ή ούζυγος... Σέρεις τι είναι ή ούζυ-
γος; Το πιο πεζό πράγμα του κόσμου.

Την κύτταζε με μάτια μεγάλα, γεμάτα
απορία ή Νιόδη.

—Είσαι πολύ κακιά, είπα στο τέλος.
Και χωρίστηκαν έτσι, δίχως άλλη λέξη,
δίχως ένα χαμόγελο, δίχως μία άπόπειρα
για συμφιλίωση.

Στο δρόμο, καθώς πηγαίναν με το μωρό
της σπίτι της ή Νιόδη, ένοιωσε την καρ-
διά της σφίγγμένη. Ο θυμός της τώρα είχε
σβήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΡΑΟΥΛ
ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΑΛΙΚΗ

Άγάπη ως το θάνατο

Ο πρίγκιπας του Βερμαντουά και του
Βαλλουά είχαν εμφανισθεί στη μεγάλη κοιτα-
ρομαχία που βόηκε το 1241 στο Σουασόν με
τά συνθησμένα του χρόνου, το κίτρινο και
το μαύρο και μ' αυτά είχε λάβει μέρος στις
δύο πρώτες ημέρες των αγώνων. Μα την τρί-
τη ημέρα, όταν έμπεσε στο στίβο, είχαν άλ-
λάξει αυτά τα χρώματα με το γαλάζιο και το
λευκό, όπως και όλοι οι ίππότες που τον συ-
νέδωναν.

Όλοι γύρισαν τότε τα βλέμματα προς το
βασιλικό θεωρείο, όπου έλαμπε, πάλι στον βα-
σιλικό Λουδοβίκο τον 9ο και τη μητέρα του,
τη Λευκή της Καστίλλης, ή άωροφη κόρη του
δούκα της Ακουιτανίας Γουλιέλμου. Άλίκη,
ή άγάπη μας βρίσκεται τόσο ψηλά, που τιπο-
τε δεν θα μπορούσε ποτέ να την κληιδώσει.

Η λύσι ήλθε μόνη της έπειτα από έπτά
χρόνια. Η Γκερμπερτή, που ή λύπη είχε φθεί-
ρει άνεπαυρότητα την ύγεια της, πέθανε μία
μέρα στην αλή του Λουδοβίκου 9ου, όπου
είχε καταφύγει μετά την αναχώρησή της από
τον πύργο του σιζόνου της.

Έτσι ο Ραούλ και ή Άλίκη μπόρεσαν να
νομιμοποιήσουν την ένωσή τους.

Αλλά, με τον καιρό, τρομερές τύψεις εί-
χαν αρχίσει να γεννιόνται μέσα στην ψυχή
τους.

Κι' έπειδή δεν είχαν αποκτήσει παιδιά —
εί συγγενικό έδωσαν ο' αυτό μία θεική κα-
τάρα — έδωκαν όλη την τρυφεράτη περιουσία
τους στο μοναστήρι που Λονγκκόν, πέθανε
έτσι ένα από τα πλουσιότερα της Γαλλίας.

Οι δύο σύζυγοι έζησαν πολλά χρόνια ακό-
μη κι' ή άγάπη που είχαν ο ένας για τον άλ-
λον δεν λιγόταζε ποτέ.

Η Άλίκη πέθανε πρώτη. Ο πρίγκιπας την
άκολούθησε στον τάφο έπειτα από δυο έβδο-
μάδες. Και τα πτώματά τους άγασσίσθηκαν
το ένα πλάι στο άλλο κάτω από τον πυλώνα
της εκκλησίας του Λονγκκόν.

ταδίκαν αυτών τον ένοχο έρωτα που είχε
φουντάσει μέσα στις ψυχές του Ραούλ και
της Άλίκης, την ημέρα της κοιταρομαχίας
του Σουασόν.

Εκείνο που έκανε αυτό το σκόταλο με-
γαλύτερο ήταν ή ξεχωριστή θέση των δυο
έρωτευμένων. Ο Ραούλ άνηκε στη βασιλι-
κή οικογένεια κι' ή Άλίκη ήταν κόρη του
ισχυρότερου φεουδάρχη της Γαλλίας, που ή
δύναμη του ήταν άνωτερη ίσως κι' από του
Βασιλέα.

Λίγο καιρό άργότερα, ο πρίγκιπας του
Βερμαντουά ζήτησε τη διάλυση του γάμου του
με την Γκερμπερτή, κατηγορώντας την ότι εί-
χε έρωτικές σχέσεις με έναν από τους άκο-
λούθους του.

Αλλά το έπισκοπικό δικαστήριο άπέρριψε
την αίτηση του, που ήταν ολόκληρα αστηρικτή
και στην άπόφασή του άποκαλούσε έπίκο-
κο και σνοκαφάντη. Η ίδια άπόφαση διέταξε
την άπομάκρυνση της Άλίκης από τον πύργο.

Αλλά ο Ραούλ άγύρωσε αυτές τις έπτά-
ξεις του πύργου κι' έκαμε τους έπισκόπους
ν' αντίληφθούν πως ή έκτέλεση της άποφά-
σεως που είχαν βγάλει ήταν λιγότερο εύκο-
λη από ότι είχαν φαντασθεί.

Έτσι, εκείνη που άναγκάστηκε να φύγη
από τον πύργο ήταν ή άτυχη Γκερμπερτή, που
βρήκε άργότερα μιά άληθινή υπερική στο-
γή κοντά στη βασίλισσα Λευκή.

Επέρασαν χρόνια από τότε.

Ο Ραούλ και ή Άλίκη ζούσαν πάντα μα-
ζί κι' ή άγάπη τους γινόταν όλοένα και πιο
δυνατή. Εκείνοι που τους περιτολιχίζαν θαύ-
μαζαν την άπόφαση του πρίγκιπα κι' όχι λι-
γότερο την αιδούσθια της κόρης του δούκα
της Ακουιτανίας, που, άβυσφορώντας για 5-
6, είχε ξεπέσει στη θέση μιάς απλής παλλα-
κίδας.

Κι' όταν κάποτε ή βασίλισσα Λευκή της
όπενέθηκε τα καθήκοντα και τις όποχρω-
σεις της, ή Άλίκη άπάντησε με περηφάνεια:

—Το μοναδικό μου καθήκον είναι να μείνω
κοντά στον άνθρωπο που άγαπάω. Μάθετε,
λοιπόν, πως μόνο ο θάνατος θα μπόρεση να
μάς χωρίσει. Ο κόσμος μάς κατηγορεί. Αλλά
ή άγάπη μας βρίσκεται τόσο ψηλά, που τιπο-
τε δεν θα μπόρεσει ποτέ να την κληιδώσει.

Η λύσι ήλθε μόνη της έπειτα από έπτά

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Οι άνεργοι που απειλούν να... δουλέψουν

Οι απεργίες είναι σήμερα της μόδας σ' όλο τον κόσμο. Και η πιο περιεργή αυτή της στιγμής είναι χωρίς αμφιβολία των θυρωρών της Ρώμης. Καυσιμενί μ' ας στα θυρωρεία τους, προσποιούνται ότι δεν γνωρίζουν τους ενοίκους, δεν απαντούν σε καμιά ερώτηση και αφήνουν την αλληλογραφία να στοιβάζεται μέσα στα κιβώτια, χωρίς να τ' ανοίγουν για να την μοιραστούν. Όταν βράδυεται, κλειδώνουν την εξοχή, και, από κείνη τη στιγμή, δεν ανοίγουν σε κανένα. Έτσι, οι καθυστερημένοι οι υποχρεωμένοι να διανυκτερεύουν στο ξενοδοχείο ή στο υπαίθριο. Το χειρότερο είναι ότι κρατούν κλειστή επίσης την πόρτα της υπηρεσίας, έτσι που οι εργάτες της καθαριότητας δεν μπορούν να περάσουν μέσα στις σαλές, για να σπρώξουν τους τενεκές των σκουπιδιών.

Αλλά ακόμη πιο περιεργή από την απεργία των θυρωρών της Ρώμης ήταν μια που έλασε ξαφνικά στη γαλλική πόλη Σαιν-Κεντάν τον Αύγουστο του 1937. Αυτή τη φορά, είχαν απεργήσει οι... άνεργοι του λιμένος.

Γελότε, ασφαλώς. Καί, όμως, το πράγμα ήταν πολύ σοβαρό. Γιατί απειλούσαν να πιάσουν δουλειά, κατεβάζοντας τα καθιερωμένα ημερομίσθια.

Στο τέλος, τα αιτήματά τους έγιναν δεκτά.

Πολύ περιεργή και πρωτότυπη στο είδος της ήταν η απεργία που έκαναν τα γκαρσόνια των κέντρων της Μοναχίας κατά το 1936.

Θα νομίζετε ίσως ότι εγκατέλειψαν την ένοσηλη τους; Κάθε άλλο. Τούναντιον ήταν καθέναν στο πόστο του την ώρα που έλασε. Αλλά... Όταν τους παραγγέλνανε έναν καφέ, σ' έφερναν μπύρα. Κι όταν τους λέγατε να σ' έφερναν ένα ποτήρι γάλα, σ' έφερναν ένα κονιάκ ή μια λεμονάδα.

Ακόμη χειρότερα ήταν τα πράγματα στα έστιοτρία. Όχι μόνον τα γκαρσόνια δεν σ' έφερναν το φαγητό που παραγγέλνατε και σ' έφωτιαν, έφεραν, να φάτε ψητό κρέας αντί για βραστό κρέας, αλλά, για να φέρον μεγαλύτερη σύγχυση, πήγαιναν σε μια συντροφιά πάντοτε η έξη πελατών το πιάτο με τη σαλάτα που είχε παραγγείλει ένας πελάτης, που καθόταν μόνος του και σερβίριζαν στον τελευταίο τα πιάτα που είχε παραγγείλει η πολυμελής συντροφιά.

Αν οι πελάτες διεμαρτύροντο, άσπαικωναν τους δώμους και σ' απαντούσαν:

— Εμείς, κύριε, είμαστε άπεργοι. Αν έχετε κανένα παραπονο, σ' παρακαλούμε να περάσετε στη διεύθυνση.

Στο τέλος, οι ιδιοκτήτες, πιεζόμενοι από τους πελάτες, αναγκάστηκαν να δεχθούν όλα τα αιτήματα των απολλήλων τους.

Μια καταπληκτική στο είδος της απεργία ήταν επίσης των Πολωνών θυτών της Γβούνια, τον Οκτώβριο του 1936.

Για να επιτύχουν μια αύξηση ημερομισθίων, συγκεντρώθηκαν στο λιμάνι, φόρεσαν τις καταδυτικές στολές τους και δήλωσαν ότι θα παρέμεναν στο βυθό ως που να γίνουν δεκτά τα αιτήματά τους.

— Αλλά θα πεθάνετε από άσφυξία, τους είπαν, αν ή

τι καιμιά δεν είχε την άνοιξη και το θάρος να ανέβη τα 40 ή 50 πατώματα, που τον χώριζαν από τα διαμερίσματά του ή αντίθετα να κατεβή απ' αυτό.

Αξιοσημείωτη επίσης ήταν η απεργία των περιφώνων λαζαρόνων της Νεαπόλεως, που έγινε κατά τα τέλη του 18ου αιώνα, στην εποχή του Φερδινάνδου 2ου.

Οι λαζαρόνοι ήταν ένα πλήθος τεμπέληδων, που δεν εργάζονταν από όλην την ζωή και οι κυβερνήσεις τους συντηρούσαν με επιδόματα και άλλες παροχές, για να μην γίνουν κακοποιοί.

Οι απεργοί λαζαρόνοι ζητούσαν, λοιπόν, να τους γίνει μια πρόσθετη διανομή μακαρονιών και αραβόσιτου, διαφορετικά, απειλούσαν ότι θα δημιουργούσαν ταραχές.

— Είπε το μόνο πρόβλημα που έβρουν να κάνουν, αλλά που δεν πρόκει να κάνουν, είπε ο υπουργός του Φερδινάνδου, όταν το έκαμαν γνωστά τα αιτήματά και τις απειλές των.

Και έδωκε εντολή να γίνει η πρόσθετη διανομή τροφίμων, που ζητούσαν οι λαζαρόνοι.

Οι άνδρες μελετούν πάντα τις γυναίκες κι όμως δεν τις γνωρίζουν ποτέ αρκετά. Οι γυναίκες δεν μελετούν ποτέ τους άνδρες κι όμως τους γνωρίζουν πάντα αρκετά καλά.

Πώς βλέπουν τους άνδρες ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο ιδεώδης σύντροφος

Αντιπροσωπεύουν όλες τις αντιθέσεις και οι άνδρες μεσα από ένα ξεχωριστό πρίσμα. Οι απαντήσεις τους, που είναι αρκετά πρωτότυπες, διαφωτίζουν αρκετά το πρόβλημα της σύζυγας που παρατηρείται σήμερα μεταξύ των δύο φύλων.

Έτσι, μια ήθοισιά έδωσε την ακόλουθη απάντηση:

— Οι σημερινοί νέοι είναι ελάχιστα ευγενικοί. Περιγελούν τα αισθήματα και όλα την ποιότητα της ζωής. Και έπειτα είναι τόσο βίαιοι! Προτιμούν τους άνδρες που έχουν ξεπεράσει τα σαράντα, γιατί ξέρουν να πουν ενδιαφέροντα πράγματα σε μια γυναίκα και να την φλερτάρουν. Δυστυχώς, οι άνθρωποι αυτοί σπανίζουν ολοένα, και, άλλωστε, σ' αυτή την ηλικία, οι περισσότεροι είναι παντρεμένοι, οπότε κάνουν το ενδιαφέρον τους. Ο ιδανικός άνδρας για μένα θα ήταν ένας επιχειρηματίας, που θα αγαπούσε την ήρεμη και απλή ζωή σε μια εξοχική βίλλα με κήπο, μακριά από τους θορύβους της πόλεως. Θα τον προτιμούσα, μάλιστα, να είναι χήρος ή διευτυμένος, γιατί τότε θα καταλάβαινα το νόημα του γάμου, καλύτερα από έναν ανύπαντρο, που είναι τις πιο πολλές φορές εγωιστής και μανιακός.

Μια γυναίκα που διευθύνει ένα βιομηχανικό εργοστάσιο απάντησε ως εξής:

— Οι σημερινοί άνδρες έχουν ξεχάσει τη στοργή, την τρυφερότητα και την καλωσύνη. Και όμως αυτά τα τρία πράγματα είναι εκείνα που εμείς οι γυναίκες ζητούμε περισσότερο από ό,τι άλλο. Έχουμε τόσο ανάγκη από μερικές εκδηλώσεις συμπάθειας! Κι αυτό είναι αληθινό ακόμη και για τις γυναίκες που ασχολούνται με επιχειρήσεις. Επειδή συμβαίνει κάποτε να ξεσκάσει ανδρική επαγγελματία μας νομίζουν άδικα από τον έρωτα και δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι έχουμε κι εμείς ανάγκη από τρυφερότητα. Ο άνθρωπος που θα προτιμούσα δεν θα έπρεπε να είναι ούτε γιατρός, ούτε δικηγόρος, ούτε συγγραφέας, ούτε καλλιτέχνης. Οι γυναίκες που αγαπούν άνδρες με αυτά τα επαγγέλματα είναι πάντοτε δυστυχισμένες. Ο επιχειρηματίας, όταν αγαπάει το επάγγελμά του, είναι ένας πολύ καλός σύντροφος. Πρό πάντως θα έπρεπε να είναι ήρεμος και όχι φλύαρος. Και τρυφερός, πολύ τρυφερός...

Η απάντησή μιας διανοούμενης είναι περισσότερο κολακευτική για τους σημερινούς άνδρες.

— Πιστεύω, είπε, ότι υπάρχουν πάντοτε τιμίες και ειλικρινείς άνδρες. Αλλά πολλές φορές κεύθουν τα προτερήματά τους σαν να ήταν έσποτματα. Ντρέπονται να είναι καλοί και ευαίσθητοι, σε μια εποχή βιαιοτήτων και βαναυσότητας. Γι' αυτό προτιμούν να φαίνονται αδιάφοροι και

ΕΝΑΣ ΕΞΑΠΟΛΟΣ Έχθρος της Γαλλίας

Τα μυμήνια της 'Αργεντινής

Ένας καινούργιος πόλεμος έχει αρχίσει στη Γαλλία. Ο έχθρος είναι το μυμήνι της 'Αργεντινής. Ένα έντομο ποδάρωσε για πρώτη φορά στην Ευρώπη το 1920, ως λαθρεπιβάτης πλοίων που έρχονταν απ' τη Νότιο 'Αμερική. Από τότε πολλαπλασιάστηκε έντονα. Και σήμερα έχει αρχίσει μια από τις πιο απειλητικές επιδρομές. Ολόκληρη χωριά της Νοτίου Γαλλίας κατάντησαν άκατοκτητα κι εγκατελείφθηκαν, γιατί είχαν πλημμυρίσει απ' τους μικροσκοπικούς αυτούς έχθρους.

Μικρό και ζωηρότατο το μυμήνι της 'Αργεντινής ελκωρεί παντού, σαν τον κορφο. Καταβροχθίζει τα μυμήνια των άλλων ειδών, για να μείνει μόνο του. Αγαπάει ιδιαίτερα τη ζέση, και γι' αυτό το επιδρομές του γίνονται ιδίως το καλοκαίρι.

Ευτυχώς, οι αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες, έχουν αναλάβει σκληρά αγώνα εναντίον του. Έχει παρατηρηθεί π. χ. ότι, όταν τα έντομα αυτά βαδίζουν σ' ένα δρόμο, πηγαίνουν στη σειρά, το ένα μετά το άλλο, και πρὸς μια μόνο κατεύθυνση. Αν βρουν εμπρός τους ένα σωρό άχυρο, σπεύδουν να εγκατασταθούν μέσα σ' αυτόν. Τότε οι διώκτες τους βάζουν φωτιά στο άχυρο, και καίνε έτσι διακεκομμένα μυμήνια.

Υπάρχει επίσης και το δηλητήριο: Σκοπίζεται δηλαδή πάνω στο άχυρο ένα κατεστραμμένο μ' ένα δηλητηριώδες αέρι. Οι αεργάτες, που φροντίζουν για τον έπαισημό της κοινότητας, κουβαλούν τη δηλητηριώδη αυτή ζάχαρη στις βασιλισσές τους και στους υγούς των, που την τρώνε και φοβούνται. Έτσι, σταματάει ο πολλαπλασιασμός των εντόμων κι έπέρχεται λίγο-λίγο η εξαφάνισή τους.

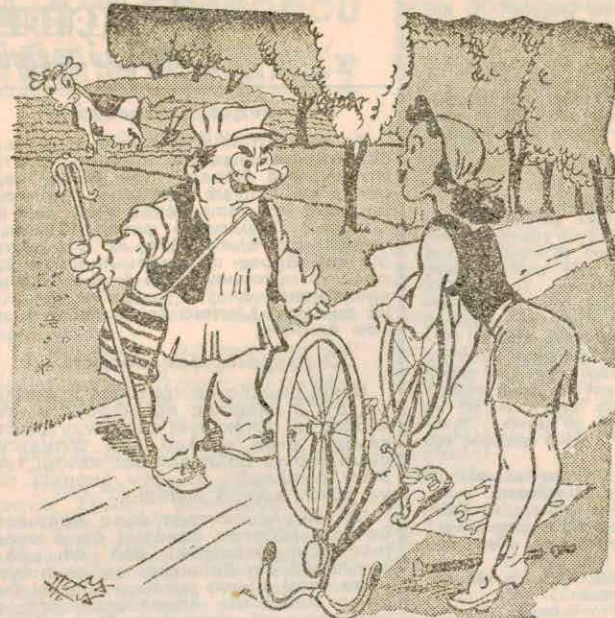
Βιαστικοί... Ο ιδεώδης άνδρας για μια γυναίκα θα έπρεπε να είναι ο ναυτικός. Γιατί θα τον έβλεπε λιγότερο από όσο θα χρειαζόταν για να τον γνωρίσει πραγματικά και έτσι θα έμενε πάντα σαν ένα μακρινό όνειρο. Έπειτα, όλοι οι πραγματικοί ναυτικοί είναι ευαίσθητοι, αγαπούν τη μουσική και έχουν λίγο-πολύ καλλιτεχνική ψυχή...

Μια καλλιτέχνισσα απάντησε: — Οι σημερινοί άνδρες έχουν όλα τα ελαττώματα, αλλά το σφάλμα είναι ίσως δικό μας. Είναι πιθανόν ότι εμείς οι γυναίκες τους έχουμε όπως εμείς. Και είναι ακόμη πιθανόν ότι τους αγαπούμε γιατί έχουν αυτά τα ελαττώματα. Ένας τέλειος άνδρας θα ήταν τόσο ανιαρός και τόσο μονότονος! Συμφωνώ μ' εκείνες που πιστεύουν ότι ο ιδεώδης άνδρας πρέπει να έχει περάσει τα σαράντα. Είναι ίσως λίγο κυνικός, λίγο ειρωνικός, αλλά η καρδιά του είναι πάντα σίγουρη. Προσπαθεί να φαίνεται επιπόλαιος, για να κρύψει τις μελαγχολίες του. Προσπαθεί να φαίνεται εύθυμος, για να μην αφήνει να μαντεύουν ότι υπέφερε και ότι υποφέρει ίσως ακόμη. Αγαπώ τους άνδρες που χωρίς να είναι ωραίοι ξέρουν να γονιεύουν με το πνεύμα, με τους τρόπους, με τη φωνή τους.

Να τώρα και η απάντηση μιας φοιτήτριας: — Όλοι οι νέοι είναι χαριτωμένοι! Ξέρουν να κάνουν όμορφα κομπλιμέντα και κορεύουν θαυμάσια. Φυσικά, ξέρουν να προσφέρουν άνθη στις φίλες των, αλλά αφήνουν αυτή τη φροντίδα στους πιο ηλικιωμένους άνδρες, που δεν μπορούν να είναι το ίδιο χαριτωμένοι. Οι νέοι είναι πρόσχαροι και ξενοειστοί! Δεν πηλττει κανείς ποτέ μαζί τους και με εκπλήσσει όταν ακούω να κακολογούν τη νέα ανδρική γενιά. Θα επιθυμούσα να παντρευθώ ένα νέον είκοσι τριών ετών, που το επάγγελμά του θα τον έκανε να ταξιδεύει πολύ. Φυσικά, θα έπρεπε να με παίρνει και μέσα μαζί του! Θα ήταν όμορφο να βλέπω κανείς ολόενα καινούργια κι άγνωστα μέρη.

Το γαλλικό περιοδικό άπαιθύνθη, τέλος, σε μια ωραία γυναίκα, που δεν έχει κανένα επάγγελμα και καμιά ιδιαίτερη ασχολία.

— Για μένα, απάντησε η ωραία Παριζιάνη, ο ιδεώδης άνδρας υπάρχει πάντα. Γιατί ιδεώδης άνδρας για μια γυναίκα είναι εκείνος που μπορεί να τον κόμω να την παντρευθώ. Ο ιδεώδης άνδρας σπανίως μεταβάλλεται σε σύζυγο, αλλά ο άνδρας που παντρεύεται μια γυναίκα είναι πάντοτε ιδεώδης. Όπωςδήποτε, νομίζω, ότι ένας άνδρας, για να άρση σε μια γυναίκα, πρέπει, πρώτα-πρώτα, να είναι έξυπνος. Η άμορφιά για έναν άνδρα δεν έχει μεγάλη αξία. Καταστρέφει μάλιστα πολλές φορές το αληθινό οές-άππλ και παρεμποδίζει την εκδήλωσή της προσωπικότητας. Η έξυπνότητα είναι η μεγαλύτερη και πιο ακατανίκητη γοητεία. Πρέπει επίσης να μάς προσέχει, αν θέλη να μάς κρατήσει και να μη μάς κόνει να τον ζηλεύουμε, γιατί αυτό μάς απομακρύνει γρήγορα από κοντά του.

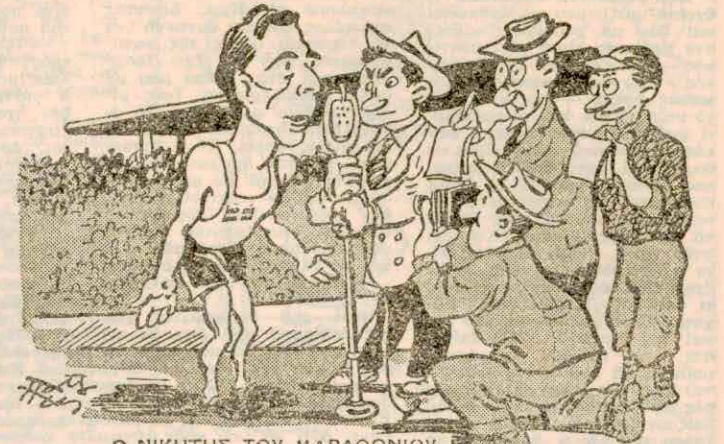

ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΡΩΤΗΜΑ...

— Βάζεις ένα χεράκι, καλέ μου άνθρωπε;
— Κι' ένα και δυό και πέντε, κοπέλλα μου!...

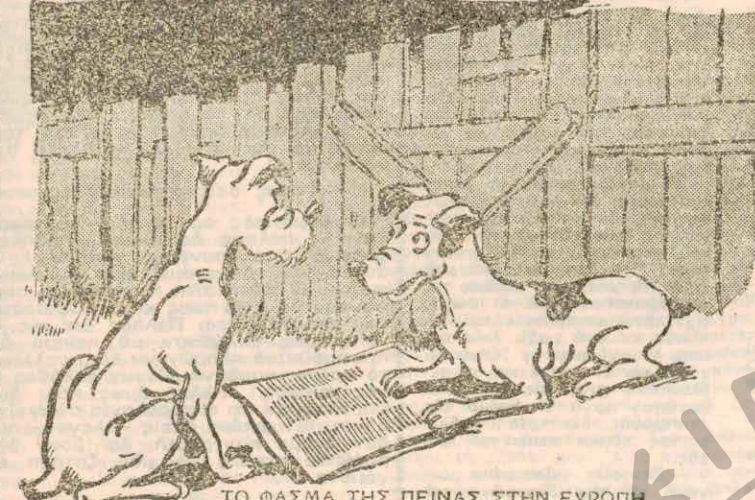
Γελοιοθεραπεία

ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ

Κυριακίδης: «Προπονήθηκα σκληρά τέσσερα χρόνια... Όπου άκουγα ότι πουλάγανε λάδι... έτρεχα!...

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο 'Αζώρ: Έγώ λέω να πάρουμε τα παιδιά και να τραβήξουμε για το χωριό... Μοδ' μυρίζεται καινούργιο 41!...

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΝΤΑΗΣ

— Γιατρέ, δεν θέλει να παραδεχθώ ότι τον σπάσανε στο ξύλο!

— Μή καμένη Κούλα και γαργαλιέμαι!...

Γυναίκες στα ΧΑΡΕΜΙΑ

ΓΚΙΟΥΛΑ ΧΑΝΟΥΜ

Θα θυμηθούμε κάτι που φαίνεται οάν παραμύθι, και όμως είναι αληθινή ιστορία, ελληνική μάλιστα.

Στο κυρίδι Χαλκιάπουλου του Βάλτου, στα προεπαναστατικά χρόνια, ζούσε ένας πολύ ύψαιος άντρας, (νεραϊδογεννημένος), όπως τον έλεγαν στην επαρχία. Τ' όνομά του και το επώνυμό του δεν διασώζονται.

Αυτός, από νέος ήταν παντρεμένος, με παντόφλη γυναίκα, και είχε αποκτήσει ένα μοναχο γιό, Θεόδωρο, τ' όνομά του. Όπως μεταναστεύουν σήμερα στην Αμερική, εκείνα τα χρόνια επιγίγαναν στην Κωνσταντινούπολη, για να κυνηγήσουν την τύχη, να «καζαντσουνε». Το ίδιο, λοιπόν, έκανε και ο «νεραϊδογεννημένος», αφήνοντας την οικογένειά του στο Βάλτο, στα πεδερικά του.

Έμεινε στην Πόλη, και γύριζε στα σκοκκάκια, καζένοντας. Ένα πρωί, που περνούσε από έναν Τουρκικό μακαλά, τον είδε πίσω από τα καφάζια του χαρεμιού, μια μελαχροινή και γλυκύα χανούμια, η πιο αγαπημένη από τις γυναίκες ενός βαθυπλούτου πασά, που ήταν κάπως περσική ηλικίας, και όμως δεν έννοιασε ακόμη να παραστήσει της «φιλότιπης» και της «ευνής» — όπως έλεγαν οι άρχαιοι «Ελληνες». Στη φλογερή χανούμια (που είχε την ονομασία του ρόδου, Γκιούλ), έκανε τέτοια εντύπωση ο ύψαιος εκείνος γκισούρης, που άμέσως έστειλε την πιστή σκλάβά της να τον φέρει στο χαρέμι.

Με πολλή τόλη και περισσότερη αφέλεια, ο Βαλτινός μετανάστευσε αδαλότητας τη σκλάβά, μπήκε στο σεράι του 'Οσμάν Πασά και... παραδόθηκε σύγκορμος στην αγκαλιά και στα φιλιά της ζετρελλασμένης Γκιούλ χανούμ. Τουρκικά ήξερε, λοιπόν, η συνεννόηση ήταν εύκολη.

— Τι 'σαι σύ; Ποιά μανά σε γέννησε; — Είλε, είλε, γλυκομελάχρονη τουρκάλα...

Και ο Βαλτινός απαντούσε: — Στο κυρίδι μου λένε πως με γέννησε μια νεράιδα... Άμ' τότε; Όχι! το Παράδεισου είσαι!...

Η έρωτάρα χανούμια του διηγήθηκε τότε ότι την είχαν αρπάξει και την είχαν κλείσει στο χαρέμι του πασά όταν ήταν μικρή ακόμα. Ότι είχε γεννηθεί σ' ένα γιοι του Αγγαίου κι ότι αναγκάστηκε ν' αλλάξει την πίστι της και τ' όνομά της όταν την έδεισαν στο χαρέμι.

— Σ' αγαπώ κατέληξε η θερμότατη χανούμια. Άπ' την πρώτη στιγμή που σε είδα τρελλάθηκε για σένα. Μ' αγαπάς και εσύ λίγο;

— Σ' αγαπώ, αποκρίθηκε εκείνος.

Είπαν πολλά όκμα. Και αποτραβήχτηκαν κατόπιν στον όντο. Κινητή τη στιγμή μπαίνει έξωφρα ο Πασάς. Μόλις τον είδε, ο άσπυλλογος Ρουμλιώτης νόμισε ότι έφτασε η τελευταία του ώρα. Έρριξε βλέμμα απελπισίας στη γυναίκα, και τότε η πονηρότατη Εύα, βγαίνει μπροστά στον άντρα της και φωνάζει:

— Αν τον πειράξεις, 'Οσμάν, σκοτώνομαι στη στιγμή!

Ο Πασάς (που φαίνεται πως ήταν λιγάκι μπουμπουλας και πολύ θρησκόληπτος) λέει στη Γκιούλ:

— Τι 'νε αυτός;

— Ρωμικός είναι.

— Καί... τι τον ήθελες εδώ μέσα;... Δεν έφαινε ότι το Κοράνι μας λέει πως...

— Στάσου!, τον διακόπτει εκείνη, έχω

μάθει όλο το Κοράνι απ' έξω... ακριβώς γι' αυτό, τον έφωναζα εδώ: Έμαθα ότι αγαπάει τους όθωμανούς και τον έφερα για να τον κάνω δικό μας κι' αυτόν, μου σουλμάνο!...

Λοιπόν, είτε γιατί η πολυμήχανη γυναίκα έφερε να κείνον τον ήλικιωμένο πασά από τη μυτη και τον είχε συνθέσει σε παραιοίς εκπλήξεις, είτε γιατί ο 'Οσμάν ήθελε να προσθέσει έναν ακόμη πιστό στο κοπάδι των όπαδων του Προφήτη, εκατάπιε το θυμό του και δεν θανάτωσε το Βαλτινό. 'Ρωτόσο, του είπε:

— Διάλεξε ένα από τα δύο: Α θα γίνης μουσουλμάνος, ή θα κρεμαστής... Σκέψου κι' αποφάσισε!

Και ο 'Ελληνος Ιστορικός από τον όποιον παίρνουμε την περιεργή αυτή ιστορία, γράφει:

«...και ούτω, ο φίλος της Χανούμ, η-γαγκάση να δεχθή τον μωσαμθανισμόν. Μετανομάσθη Καραοσμάνογλουσ, και, δια της προστασίας αυτής και του φανατικού συζύγου της, προήχθη εις μεγάλα αξιώματα...»

★

Ο Καραοσμάνογλουσ όμως δεν άργησε να θυμηθεί την πατρίδα του — η νοσταλγία, βλέπετε — τη νόμιμη γυναίκα του και το μοναχογιό του Θεόδωρο. Για να τους ξαναβεί έληργησε στην 'Υψηλή Πύλη και τον έστειλαν διοικητή στο Ερζακώρι, όπως λέγανε τότε το 'Αργίριο.

Αμα έφτασε εκεί, έστειλε να φέρουν κρυφά από το Χαλκιάπουλο την οικογενειά του. Άπ' αυτή, μόνο ο Θεόδωρος ζούσε. Ο Καραοσμάνογλουσ τον πήρε κοντά του και τον ανάθρεψε με πολλή φροντίδα.

Στην επαρχία αυτή, που τη διοικούσε τώρα ο Καραοσμάνογλουσ, έπροσάτευσε φανερά τους Χριστιανούς. Αυτό, έκίνησε το μίσος των όθωμανών, που τότε έσπασαν μια νύχτα καρτέρη και τον έδολοφώνησαν. Μετά τον τραγικό θάνατο του πατέρα του, ο Θεόδωρος, όρφανός πιά, ξαναγύρισε στο Χαλκιάπουλο, όπου παντρεύτηκε και απέκτησε παιδιά και εγγόνια.

Ένας από τους τελευταίους αυτούς, Κωνσταντίνος το όνομά του, έμαθε φανερὰ πολλά γραμμάτια και κατάρθωσε ν' αναδειχθή γραμματικός του Ντεμίρ Ντόστη, του Ισχυρού όθωμανού στο Γαρδίκι. Γι' αυτό, οι Γαρδικιώτες τον άνωμαζαν Κωνσταντή Ντόσταγα.

Από την 'Αλμπασσαδική Ιστορία είναι γνωστό πως ο Τύραννος της 'Ηπείρου έζωλόθρεψε ολόκληρο το 'Ηπειρωτικό κυρίδι, όσους έκλεισε με δόλο όλους τους Γαρδικιώτες σε μια μεγάλη μάντρα. Την ανατριχιαστική αυτή τραγωδία μας την περιγράφει ο Ιστορικός 'Αραβαντινός.

Από τη σφαγή αυτή μόνον ο Ντόσταγας σώθηκε, χωρίς τή μορφή του. Ο πανούργος 'Αλή Πασάς εκατάλαβε άμέσως ότι ο γραμματισμένος αυτός άπόγονος του 'Ονεραϊδογεννημένου είχε όλα τα προσόντα ενός καλού αλκικού. Τον πήρε, λοιπόν, κοντά του, σε ύπηρεσία εμπιστευτική, και τον άνωμασε Βαλτινό. Από τότε τ' όνομα αυτό έμεινε στην οικογένεια, μια από τις διακεκριμένες ελληνικές.

Ο Κωνσταντή Ντόσταγας ή Βαλτινός έκαχε κληρονομίες και την άρρενωπότητα και την εύφρα του προγόνου του Καραοσμάνογλου. Στα Γιάννενα άφησε πολλές

τροφερές άναμνήσεις, καθώς λέει και το δημοτικό τραγούδι:

Ο Κωνσταντής ο Ντόσταγας
με τα γραμμένα όφραδια,
που βγάζει τις Γιαννιτισσες
από τα παραθύρια!...

Τώρα, οι φιλοπερίεργες άναμνήσεις μας θα ήθελαν να μάθουν τί άπέγινε ή μελαχροινή και φλογερή Γκιούλ Χανούμ, που την άφήσαμε στην Πόλη, πίσω από τα καφάζια του χαρεμιού. Έ, αυτή, αφού... προσηλύνισε πολλούς και ύψαιους Χριστιανούς στο μουσουλμανισμό, πέθανε από γεράματα. Τί άλλο;

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Οί Λάμα του Θιβέτ ΚΑΙ Ο ΧΙΤΛΕΡ

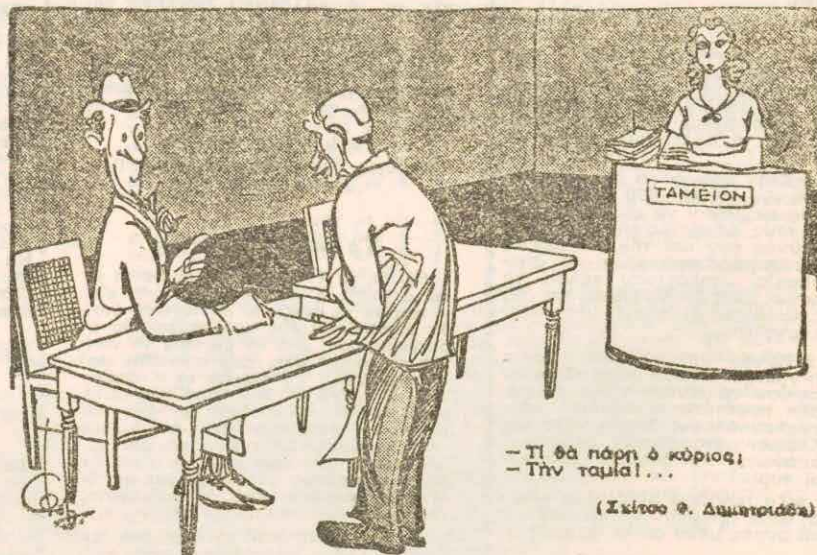
Ένα άλλόκοτο άνδρέγυνο
δοσιλόγων

Στο Παρίσι δικάσθηκε τελευταίως ένα άνδρόγυνο με την κατηγορία της συνεργασίας με τους Γερμανούς: Ο κ. Κονάν κι' η σύζυγός του. 'Εκείνος ήταν περιεργότατος τύπος. Ψηλός, άδύνατος, ηλικίας 60 έτών, δήλωσε στο δικαστήριο, όταν τον έρωτήσαν το επάγγελμά του: «Διοπίτης της Ιατρικής!» Πράγματι, ενώ είχε τελειώσει πρό πολλού τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο, δεν είχε πάρει δίπλωμα. 'Ότσοο έκαι εύρεία μόρφωσι, και τί χραιομοποιεί για να βοηθή τη σύζυγό του στις μεταφυσικές της έρευνες.

Η κ. Κονάν είχε αρκετά κομψή ακόμη και καλοσχευμένη. Είχε γνωρίσει άλλοτε στο Μαντόν ένα μυσηριώδη θιβετιανό μοναχό, το Βαχρίνα, ο όποιος την έπεισε ότι ήταν... έκτοπλάσμα του Δαλάι Λάμα και την έμυσε στον αποκρυφισμό. Καί την άπολογία της στο δικαστήριο, είπε πράγματι περιεργότατα κι' έξωφρενικά:

— Έχω θετικές αποδείξεις, δήλωσε, ότι ή ψυχή μου κατοικούσε, σε προηγούμενους βίους της, στο σώμα του 'Ιωάννου, του 'Αλφεινού Χριστού, του Βερνιζετόρις, της Ζάν ντ' 'Αρκ και της Μαρίας 'Αντουανέτας... Βρίσκομαι σε συνεχή έπαφή με τους Ισχυρούς μοναχούς που διευθύνουν τις σκέψεις της γής απ' τις μακρινές κι' άγνωστες ακόμη κολάδες του Θιβέτ. Άν με κατηγορούν σήμερα ότι είχα σκέψεις με τον έχθρο, δεν τόκανα για το κακό της Γαλλίας, αλλά άπεναντίας για να ξαναπαρή τη διευθύνουσα θεσί της στην νέα Εύρώπη που θα δημιουργήσους ο Χίτλερ. Φαίνεται μάλιστα ότι ή κ. Κονάν προσέθηκε επανειλημμένα να πλησιάσει το Χίτλερ κι' ότι ζήτησε γι' αυτό τη μεσολάβηση του Δαλάι. Καθώς έζηησε στο δικαστήριο, ήθελε να ξαναγίνη ή Γαλλία μοναρχία και να πάρη το θρόνο ο γιός της Κλώντ Κονάν, που κατ'επαί... από βασιλικό αίμα, γιατί ο πρώτος βασιλιάς της Βρετανίας, το 388, ήταν ο Κονάν Λε Μιριαντέκ ο Α'.

Είπαν τρελλοί οι δύο αυτοί συζύγοι. Α παρόσταν τους άναόδοτους, για να έπιτύχουν την έπικεια του δικαστηρίου;... Πάντως, αν ο σκοπός τους ήταν ο δεύτερος, τον έπέτυχαν. Γιατί το δικαστήριο τους κατέδικασε μόνο σε 6 έτών φυλάκιση.

— Τι θα πάρη ο κύριος;
— Την ταμία!...

(Ίκτιος Φ. Δημητριάδης)

Ο ΔΗΜΙΟΣ του Ντρανσύ

Όμιλεις ο συνθέτης του
τραγουδιού του θανάτου»

Η ανατριχιαστική αφήγηση των να-ζιστικών κακούργημάτων, που διεπράχθησαν από στρατόπεδο του Ντρανσύ — ένα είδος Ντοστόγιεφ της Γαλλίας — όφειλταν στον Ούγγρο συνθέτη Λάζλο Γιασέρ. Ο Γιασέρ είχε γίνει διάσημος προπολεμικά, με το τραγούδι του «Σκυθρωπή Κυριακή», το «τραγουδί του θανάτου». Το είχε γράψει στα 1934, όταν τον έγκατέλειψε ή μηνηστή του Βέρα, για να παντρευτή κάποιον πλούσιο. Μιά Κυριακή, που κύταζε, μόνος κι' άπελπισμένος, τις φωτογραφίες της άκαρπης και τα γύμνα άποτυπώματα του προσώπου και των χειρών της, που είχε δεχθή εκείνη να του φέρει για ένδυμα, έμπνεύστηκε τα λόγια και τί μουσική της «Σκυθρωπής Κυριακής». 'Ιδού μία μετάφρασις αυτού του θλιβερού τραγουδιού:

Σε περίμενα χθές, είχα για σένα
έκατοντάδες άσπρα τριαντάφυλλα
κι' ή ψυχή μου ήταν γεμάτη προσευ-
(χές

κι' όνειρα γεμάτα αγωνία.
Περίμενα μία ολόκληρη Κυριακή

(πρωί,

μα το άρμα της λύπης μου γύρισε
(δίκως σεένα.

Από τότε, όλες οι Κυριακές μου εί-
(νε κυρίως φως.

Σεβιδάω μόνο με δάκρυα
κι' ο πόνος είναι το μοναδικό ψυκτι

(μου,

Για μία τελευταία Κυριακή, άγάπη
(μου,

θάβρης σε μένα.
Θα βρης ένα φέρετρο κι' ένα σάβ-

(θανο,

ένα φέρετρο σκεπασμένο με λου-
(λούδια

κάτω από ένα άνθισμένο δέντρο.
'Εκεί θ' άναπαύθω για το τελευταίο

(μου ταξείδι.

Ας μη σε τρομάζουν τα μάτια μου
(που θάνε άνοιχτά για να βλέπουν

γιατί θ' ο' εύλογη ως το θάνατο
για την τελευταία σου Κυριακή.

Μόλις εξέδωσε αυτό το τραγούδι, προκάλεσε μία έπιδημία αυτοκτονιών σ' όλη την Ούγγρα! Στη Βουδαπέστη μόνον, αυτοκτόνησαν 18 άτομα. Οι πολιτικές και θρησκευτικές άρχες άναστα-τόθηκαν κι' άρχισαν μία πραγματική σταυροφορία εναντίον της επικίνδυνης αυτής μελωδίας. Ο άρχιεπίσκοπος Σε-ρέντι την έχαρκτηρίσε «δημώσιο κίνδυ-νο». Πολλές έμένες χόρες άπαγόρευσαν τη μετάφρασί της. Το περισσότερο είναι ότι ή όραμα κι' άπιστη Βέρα βρόθηκε νεκρή στην κρεμάλα της, στο Παλέρμο της 'Ιταλίας 15 μήνες μετά την άναχώρησή της απ' τη Βουδαπέστη. Είχε δηλητηριασθή, αφού έφαγε πιάτο στο κομ-μοδίο της ένα μπαλέτο για το Γιασέρ, με τις λέξεις «Σκυθρωπή Κυριακή»!

Στον πόλεμο, ο Γιασέρ έβρέθηκε στο Παρίσι, και συνελήφθη από τους Γερμανούς. Τον έκλεισαν τότε στο στρατό-πεδο του Ντρανσύ, όπου λίγο έλειψε... να ζήσει την τελευταία του Κυριακή! Και να πως περιγράφει τα μαρτύριά του:

Ένα χρένο στην κόλασι

— Άχτούγγκι! (Προροχή!) φωνάζουν οι φρουροί μας.

Ένας άντρας κομψοτυμένος, έσκού-φωτος, με κατσαρά μαλλιά, νέος και δυνατός, προχωρεί και περνάει έμπρός μας, κυττάζοντας μας περιφρονητικά. Τον ακολουθεί ένας θαυμασμός σκύλος, ράτσας «έσκιμό». Όλοι οι κρατούμενοι τρέμουν έμπρός του. Είναι ο Άστριακός 'Οσκάρ Ράιχ. Άλλοτε διάσημος ποδο-σφαιριστής, είδωλο των φιλάθλων της Ερώπης, κατέφερε στον πόλεμο να γί-νη «Επίθεωρητής» του στρατοπέδου του Ντρανσύ. Αυτός με συνέλαβε μία νύχτα, στο σπίτι μου, που το θεωρούσα άσφα-λισμένη κρύπτη.

Κάθε πρωί, κάνει ο ίδιος την έπι-λογή των άνδρών της άγναρείας, διαλέ-γοντας πάντα τους πιο δυνατούς. Έγώ προσπαθώ κάθε φορά να φαίνομαι καμ-ποριασμένος, άδύνατος, άξιολύπητος.

Μετά την πρώτη έπιλογή, έπακολου-θεί δεύτερη. Τώρα ζωγραφίζεται τρόμος σ' όλη τα πρόσωπα.

— Γίταιποί! μουρμουρίζει κάποιος δι-πλα μου.

Το Πιτσιπό έλνε ή άγνωστη πόλις, για την όποια μιλούν όλοι, κι' απ' όπου δεν έξαγαυρίζει κανείς. Πιτσιπό!... Είναι ή άναχώρησις προς κάτι που δεν έξορμε και που μάς παγώνει όμως απ' τη φρίκη...

Το διάλεγμα τελειώνει. Συμπληρώθη-κε για σήμερα ο αριθμός των μελλοθα-νόντων.

Γυρίζουμε στους θαλάμους μας. Κάθε βράδυ, ο 'Οσκάρ Ράιχ ξεκινάει για «κυνηγία», σαν τα θηρία. Τον συνοδεύουν τα τρία πρωτοπαλλήκαρά του: Ο Σιλομπερστάιν, άλλοτε δικαστικός. Ο Ρεβύ, διεθνής πρωτοπυγμάχος. Ο Βούλφστατ, ένας άνδρωπος κοινός μάλ-λον, αλλά Ικανός να σπάση άλυσίδες με τα δόντια του, να λυγίση με τα χέ-ρια του σίβερτα δυο πόντους χοντρά... και να εξαράβωση εύκολάτα ένα χέ-ρι ή ένα πόδι.

Άπλισμένοι όλοι τους με ρόπαλα — ο Βούλφστατ κρατεί έπίσης κι' ένα τεράστιο σφυρί, για να σπάη τις κλει-δωμένες πόρτες — πηγαίνουν να κάνουν καινούργιες συλλήψεις.

Αν κάποιος από τα θύματα έπιχειρή-ση ν' αντίσταθι, σκοτώνεται έπί τόπου. Μία μέρα, ο Ράιχ έφερε απ' το «γύρο» του μία νέα Ούγγρα, που την είχε άνακαλύψει σε κάποιο νοσοκομείο. Έμ-πρός στην πόρτα του στρατοπέδου, ή δυστυχισμένη αυτή φοβήθηκε κι' άρνή-θηκε να προχωρήσει. Ένα τρομερό χτύ-πημα του Ράιχ στο μηλίγγι την έσπλω-σε νεκρή. Και το πτώμα της έμεινε έ-κει, ως ότου το σήκωσαν οι στρατιώτες.

Δεν είναι όμως πάντα θάνατος ο Ράιχ... Στο ίδιοτερο πολυτέλες δια-μέρισμά του δέχεται τις «κατακτήσεις» του.

Είλε ένας Άδν Ζουάν, που έζρει να έκτιμά τις δυσφες γυναίκες, όσο και το πιστό. Διαλέγει τις όραιοτέρες απ' τις νέες γυναίκες που συλλαμβάνει, τις ντύνει με πολυτέλεια, τις γεμίζει άφρό-ματα και γλεντά μαζί τους. Συχνά μά-λιστα, παίρνει στο διαμέρισμά του δυο γυναίκες μαζί...

Είλε ένας τύπος παθολογικός, αντι-σημίτης 100 τοις 100... μολονότι είναι ο ίδιος 'Εβραίος! Ένώ αυτός δεν πε-ριφρονεί τις δυσφες 'Ισραηλίσσες, άπαγορεύει στο σκύλο του, το Βούδδα, να «σχετισθι» με σκύλες κατώτερας ρά-τσας.

Αυτό το σκύλι έχει γίνει φόδος και τρόμος των κρατούμενων. Ένας άλλος σκύλος, ο Τορκος, που άνηκε πριν σε κάποιον κρατούμενο που είχε φύγει για το Πιτσιπό, μισούσε θανάσιμα το Βούδ-δα. Κάποτε, λοιπόν, κατέφερε να έλευ-θερωθι, χύμηξε άπάνω του και τον κα-τάεσχισε με τα δόντια του. Ως που να έπέμδουν οι στρατιώτες και να τον διασώσουν, ο Βούδδας είχε κατακομ-ματισθι. Τότε ο Ράιχ, ο στυγνός αυ-τός κακούργος, άναστατώθηκε για το άτύχημα του σκυλιού του. Έφερε απ' το Παρίσι ένα διάσημο κτηνίατρο, για να το περιποιηθι. Και δήλωσε στους κρατούμενους ότι, αν φοβόσε ο Βούδ-δας, θάφεναν την άλλη μέρα 12 άτομα περισσότερα για το Πιτσιπό.

Η άπειλή αυτή έγινε άμέσως γνω-στή σ' ολόκληρο το στρατόπεδο. Και, σε λίγο, 4 ή 5 χιλιάδες άνθρωποι προ-σευχόντουσαν, νοσταλίοι, στο Θεό τους να σώση τη ζωή του Βούδδα και των 12 συντρόφων τους...

Ευτυχώς, ο σκύλος σώθηκε, και μαζί μ' αυτόν 12 άνθρωποι...

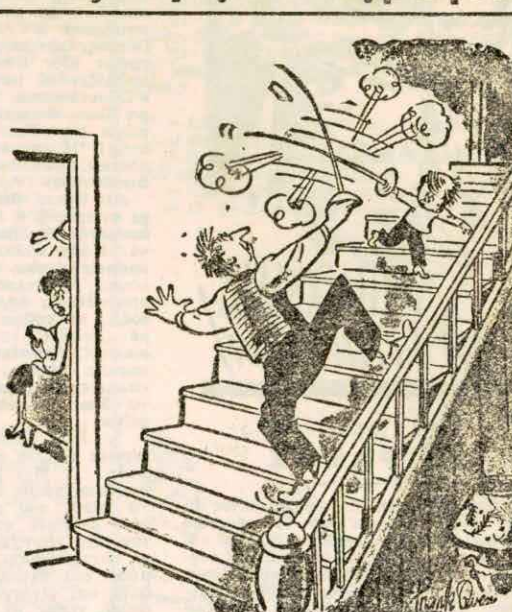
Πέρασαν αρκετοί μήνες από τότε. Έ-πειτα ήλθε ή απόθεσις κι' ή κεραυνόβό-λος προέλασις των Συμμάχων. Και στις 10 Αυγούστου, μερικά κομινία, φορτω-μένα με τους 'Ες... Ές έτοιμάσθηκαν να φύγουν απ' τον μοναδικό έλευθερο δρό-μο. Οι Γάλλοι άντρες, που εί-χαν πολιορκήσει το Ντρανσύ, δεν τους επέτρεπαν πιά να πάντων μαζί τους ό-λους τους κρατούμενους, όπως είχαν σκοπό. Ο Ράιχ έφυγε μεταξύ των πρώ-των, πάντα κομψός και γανθοφρεμέ-νος...

Τώρα βρίσκεται στο Παρίσι, αίχμη-λατος των Συμμάχων. Έχει χάσει πιά το αίσθος του, γιατί έζρει ότι πρόκειται να λογοδοτήσει στη δικαιοσύνη για τα αμάρτητά του εγκλήματά του. Νεκροί και ζωντανοί φωνάζουν, ζητώντας έκδίκησι.

ΛΑΖΛΟ ΓΙΑΒΟΡ

★ Προτιμάτε τις γυναίκες που ζέ-ρουν να μισούν. Είναι οι μόνες που γνωρίζουν και ν' αγαπούν.
★ Μπορείτε να πήτε για τις γυ-ναίκες όσα κακά θέλετε. Θαυρετε πάντα μία γυναίκα πρόθυμη να ηή-γι' αυτές περισσότερα από όσες.

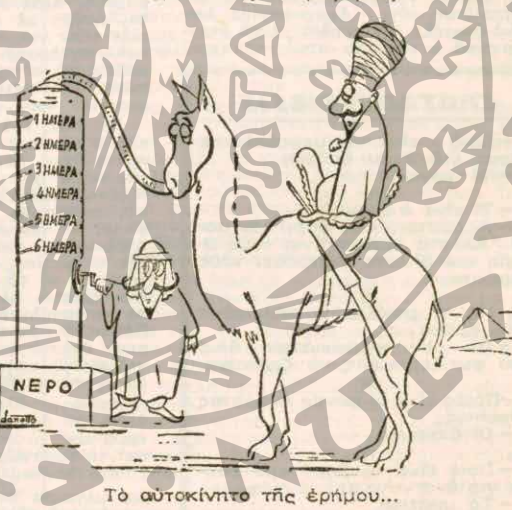
Η ξένη γελοιογραφία

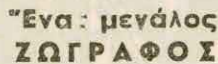
Η σύζυγος: 'Ακόμη δεν κατάφερες να βάλης το παιδί να κοιμηθι;

Η κόρη μου στόμα έχει και μιλιά δεν έχει! — Μπράβο! Μόλις μεγαλώση να την βάλης στην τηλεφωνική εταιρεία: στις πληροφορίες...

Το αυτοκίνητο της έρμου...

35

Η κρυστάλλινη ΣΦΑΙΡΑ

Δραματικό διήγημα

Ο Ψηλός έκρινε άντρας, που μπήκε στην παράγκα μου, δεν φαίνεται να πολιτισμένη στις απόκρισες επισημείων. Η γυναίκα του όμως, που τον συνόδευε, είχε διαβάσει την περιγραφή στην πόρτα: «Κατοικουμένη-Λεωφόρος-Α-στρολογίας» και είχε επιμελώς να μπουν για να μάθουν την τύχη τους.

— Καλησπέρα σας, τους είπα εγώ. Καθίστε... Προσέγγισα να διαβάσω τις γραμμές του χεριού σας, ή να συμβουλευθώ την κρυστάλλινη σφαίρα, που δείχνει το παρελθόν και το μέλλον;

— Εγώ, ξέρετε, δεν τα πιστεύω, αλλά η γυναίκα μου...

— Ελπίζω να σας πείσω, κύριε, ότι η τέχνη μου δεν είναι αστραφένια, δέχομαι ήσυχια. Γι' αυτό, θα κιντώ το κρυστάλλο για σας, χωρίς να σας ζητήσω χρήματα. Μπορείτε να πληρώσετε μόνο αν παραδεχθείτε ότι υπάρχουν στον κόσμο μυστήρια που τα άνοιξε.

— Είπατε σύμφωνοι! «Εμπρός λοιπόν, μίστερ Σφ... Τι πρέπει να κάμω;

Το δώσα την κρυστάλλινη σφαίρα και το είπα:

— Κρατήστε την, παρακαλώ, με τα δυο σας χέρια επί ένα λεπτό, για να απορροφήσει το ψυχικό ρεύσός σας.

Κάθισα πίσω απ' το μικρό τραπέζι κι έσθυσα το φως. Άφισα μόνο μια μικρή λάμπα, που βίγγει τις ακτίνες της πάνω στο τραπέζι. Πήρα το κρυστάλλο απ' τα χέρια του πελάτου μου.

— Μη μιλάτε, σας παρακαλώ, είπα. Άκούστε μόνον...

Κάρφωσα το βλέμμα μου στη σφαίρα, που αντανακλούσε μια μικροσκοπική και παραμορφωμένη εικόνα του ψηλού κυρίου. Έκλεισα τα μάτια μου και μουρμούρισα:

— Βλέπω τώρα καθαρά το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον...

Ξανάνοιξα τα μάτια μου. Ο κύριος είχε σκύψει εμπρός, κινώντας με περιέργεια το κρυστάλλο. Η γυναίκα του παρακολουθούσε τη σκηνή μ' ανοιχτό στόμα.

— Βλέπω... πρόσθεσα με φωνή χαμηλή και μονότονη, βλέπω μια μεγάλη πόλη... μια κεντρική πλατεία με πολυκατοικίες, με μια γραμμική ανεστραμένη οδούδρομ και μ' ένα άγαλμα στη μέση... Βλέπω έναν άντρα ψηλό, ως 35 ετών, ώριμο, μ' ένα μικρό σημάδι στο άριστερο μάγουλο...

Σταμάτησα λίγο κι άπνευσσα βαθιά. Ο πελάτης μου είχε σηκώσει μηχανικά το χέρι του κι είχε σκεπαστεί το άριστερό του μάγουλο.

— Βλέπω... Μα όχι, δεν μπορώ να σας το πω, αυτό! Άφορξ το μέλλον, και δεν είναι ποτέ να το μάθετε.

— Πέστε μου! είπε ο κύριος ζωηρά. Είναι καλό ή κακό;

— Υποθέστε ότι είναι κακό... τρομακτικό...

— Πέστε μου πάντως! Νομίζετε πως φοβάμαι; Όχι δαί... Μιλήστε λοιπόν!

— Βλέπω... βλέπω ένα βίαιο, εξοφικό θάνατο.

— Για μένα; φώναξε γελώντας ο κύριος. Χά, χάλι! Αστείο είστε!... Άκούστε. Δεν είναι δυνατόν να εξελιχθώ σε λέγε να το μέλλον, ξέρω όμως το παρελθόν. Πέστε μου λοιπόν, ότι βλέπετε απ' τα παραμύθια, αλλοιώς θα πεισθώ πως είστε απάτενας.

— Ωστόσο είχε χλωμάσει ελαφρά... Ξανακούταξα τη σφαίρα κι εξακολούθησα:

— Βλέπω τον άντρα με το σημάδι στο μάγουλο. Φορεί τώρα γκριζό κοστούμι και ρεμπουμπέκι... Πηγαίνει σ' ένα ντάνσιγκ, στον κεντρικό δρόμο... Τον βλέπω να κάθεται στο τραπέζι μιας γυναίκας... μιας νέας κι όμορφης κοπέλλας, που φορεί ένα χρυσό στολισμό στο λαιμό... Κουβεντιάσουν, γελούν... Τώρα η σκηνή αλλάζει...

Είνα νύχτα, με πανσέληνο... Βλέπω ένα ποτάμι... Ο άντρας κι η κοπέλα κάθονται στην όχθη, πάνω στα χόρτα... Αλλά πρέπει να έχουν γίνει πρό πολλού καιρού, γιατί φρονούν κι οι δύο ρούχα παλαιάς μόδας... Η νέα έχει μαλλιά κατάνυα, μια ζακέτα μαύρη... Ο

άντρας τη χαϊδεύει... Δεν ακούω τα λόγια τους... αλλά το ύφος της κοπέλλας δείχνει πως του λέει ότι τον αγαπάει...

— Φτάνει! δέχομαι ο κύριος, σκουπίζοντας τον ιδρώτα που έβρεξε το μέτωπό του. «Ολ' αυτά είναι ανόητες φλυαρίες... τσαρλατανίες! Βαρύθηκα να σας ακούω, Φεύγω!

— Όχι, όχι, Τζάκι! επετέθη η γυναίκα του. Άς δούμε τι άλλο θα μας πη...

— Ήταν φανερό ότι είχε αντιληφθεί την ταραχή του συζύγου της κι ήταν περίεργη να δει τη συνέχεια.

— Καλά, Μαίρη! είπε εκείνος με στενοχωρία. Άφου σε διασκεδάζουν αυτές οι ασχολίες...

— Βλέπω ένα δωμάτιο και μια μικρή κουζίνα, συνέχισε. Ο άντρας τρώει... Φαίνεται ότι ακούει χτύπημα στην πόρτα, γιατί πηγαίνει ν' ανοίξει...

Είνα η κοπέλα... Πέφτει στην άγκαλιά του... Εκείνος έχει μια έκφραση νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

— Επειτα αρχίζει να χάνει την όποια νευρασμένη, θυμωμένη... Τη σπρώχνει μακριά. Αλλά βάζει τις φωνές. Ο άντρας γελάει, κουνάει το κεφάλι του...

Το πουλί της μοίρας

Περιπετειώδες διήγημα

Το αντιτορπιλικό είχε αγκυροβολήσει στο φυσικό λιμάνι του νησιού, για να διορθώσει μια άβυσσά του. Ο υποπλοίαρχος Ζάν Σαιντρε κι ο συνάδελφός του Λουί Κεργκελέν βγήκαν με μια βάρκα στην έσρα, για ένα περίπατο στο φως του φεγγαριού. Άφου περπάτησαν για λίγο, αμύλητοι, ο Κεργκελέν ρώτησε εξαφάν το σύντροφό του:

— Έχετε ακούσει ποτέ το «πουλί-λύρα»;... Έγώ το άκουσα, πριν από 10 χρόνια... και μούκε άφισε μια ανάμνηση τραγική κι αδέσκατη... Οι Ιθαγενείς εδώ πιστεύουν ότι το πουλί αυτό «άνοιξε και κλείνει τις πόρτες της ευτυχίας»... ότι δηλαδή, όταν το πρωτακούση κανείς γίνεται ευτυχισμένος, τη δεύτερη φορά κάνει την ευτυχία του, την τρίτη πάλι του φέρνει ευτυχία και την τέταρτη δυστυχία. Γελούσα άλλοτε μ' αυτή την πρόληψη, έπειτα όμως πεισθήκα πως ήταν αληθινή...

— Ή φωνή αυτού του πουλιού άνηκε σε σ' αυτή μου για πρώτη φορά όταν γλύτωσα την Κομπέρα... Ήταν η κόρη ενός μάγου. Ο πατέρας της, νοιώθοντας πως έκανε τις δυνάμεις του, είχε αποφασίσει να τη σκοτώσει, για να ρουφήξει το ζωικό της ρεύμα! Δεν έχουν λείψει ακόμη οι ανθρωποφύλακες σ' αυτό το νησί... Ετύχως, οι γαλλικές αρχές το μάθαν εγκαίρως. Κι οι είκοσι πεζοναύτες μου άναγκασαν τον άγριο πατέρα να παραιτηθεί απ' το σκοπό του.

— Ή άμορφη Κομπέρα έγινε δική μου. Πέρασαμε δέκα μήνες άβυσσας ευτυχίας, μέσα στη ζούγλα... Έπειτα ξανακαλώθηκε το «πουλί-λύρα». Κι η Κομπέρα εξαφανίστηκε ένα πρωί! Παρ' όσα μου τις έδωσαν, δεν υπάρχει να την εξαπατώ. Ζήτησα τότε να ξαναπαλέψω υπηρεσία στη θάλασσα...

Οι δυο φίλοι είχαν προχωρήσει αρκετά μέσα στο δάσος.

— Κατοικούσαμε εδώ κοντά, σε μια καλύβα από φύλλα, πρόσθεσε ο Κεργκελέν. «Εμπρός» κι αυτήν είχαμε στήσει, σαν τους Ιθαγενείς, ένα είδωλο, για να φυλάει τον έρωτά μας... Οι μήνες κυλούσαν, και μου φαινόταν πως δεν θα τελείωνε ποτέ η ονειρεμένη εκείνη ζωή... Τώρα πια δεν πιστεύω να βρούμε την καλύβα. Θα την έχουν παρασύρει οι βροχές, μέσα σε δέκα χρόνια...

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε μέσα απ' το σκοτάδι μια παράξενη φωνή, κάτι που έμοιαζε με ήχο καμπάνας, με κλάμα κούκου και με κουδούνισμα κρυστάλλου. Ο Κεργκελέν άρπαξε το φίλο του απ' το μπράτσο.

— Αυτό είναι! μουρμούρισε. Το «πουλί-λύρα», ο προάγγελος της χαράς και του πόνου!

Μολονότι δεν έπίστευε σε τέτοια πράγματα, ο Σαιντρε ένοιωσε μια παράξενη ταραχή. Άραγε η φωνή αυτή προμήνυε κάποια καινούργια κι άγνωστη ευτυχία;

Ο Κεργκελέν τον είχε άφισε κι άλλες κι έτρεχε μέσα στο σκοτάδι. Ο Σαιντρε τον ακολουθούσε με πολύ κόπο, ακοντάζοντας στους κισσούς και στις ρίζες των δένδρων. Τ' άγκάθια έξοχιζαν τη στολή του. Άνυχοιούσε για το φίλο του, που τον άκουγε από μακριά να ουρλιάζει σαν τρελλός...

Σαφνικά άνηκε ένας πυροβολισμός, κι έπειτα άπλώθηκε σιωπή...

Τι είχε συμβεί;

Ο Σαιντρε άνηκούχισε.

Επρόκειτο για μια καινούργια ευτυχία ή για καμία συμφορά;

Επρεπε να τρέξει να μάθει τι ακριβώς είχε συμβεί.

Όταν ο Ζάν Σαιντρε έφτασε σ' ένα ξέφωτο του δάσους, δεν υπήρχε να πιστέψει στα μάτια του.

Ένα ζύλινο είδωλο, πρωτόγονο σκαλισμένο, ξεχώριζε στο φως του φεγγαριού. Κοντά του βρισκόταν μια καλύβα από φύλλα. Στη λάμψη της φωτιάς, που κάιγε στο τζάκι της, διακρίνονταν δυο σιλουέτες, παρμένες απ' το ξέρι.

Η μία απ' αυτές ήταν ο Λουί Κεργκελέν, μεταμορφωμένος απ' τη λάμψη της ευτυχίας.

— Σου συνιστώ την Κομπέρα, είπε απλά στο φίλο του. Πέντε χρόνια τώρα με περιμένει εδώ... από τότε που έφυγε απ' τον πατέρα της, που μου την είχε άρπάξει και την είχε φυλάξει!

Επειτα βγήκε απ' την καλύβα, έβαζε ανάμεσα στους θάμνους, ογκώσε κάτι και το δίδεζε στον Σαιντρε. Ήταν ένα πουλί, που μοιάζε λίγο με παγίδα κι είχε ούρα σε σχήμα λύρας. Μία σφαίρα περιστρώφου το είχε χτυπήσει στο κεφάλι.

— Το σκότωσα, είπε ο Κεργκελέν, για να μη υπορέσει να ξανακαλώδη για τέταρτη φορά. Έτσι, δεν θα ξανακάσω ποτέ πια την ευτυχία μου!

ΖΕΡΟΜ ΣΑΡΛ

Ο «ΝΑΥΑΡΧΟΣ του Χόλλυγουντ»

Ποιός προμηθεύει τα πλοία που θαυμάζουμε στα φιλμ

Κανείς ίσως έφοβιστής σ' δόκλινρο τον κόσμο δεν είναι ιδιοκτήτης τόσων σκαφών, όσο αποτελούν το «εστόλο» του Μπέντον Ρόμπερτς. Άλλα ο στόλος αυτός μπορεί επίσης να θεωρηθεί μοναδικός στον κόσμο κι από άποψης ποιότητας. Αποτελεί ένα πολύμορφο σύνολο από εκατό πλοία κάθε μεγέθους, σχήματος κι εποχής: έμπορικά σκάφη, φορτηγά, βάρκες, μοτοβόλα, ψαροκάβα, γιότ, τριτοκί, περσικά, κινεζικά «αγύρες», βενετσιάνικες γόνδολες...

Τα σκάφη αυτά αλλοκάνουν όλες τις θάλασσες και τους ωκεανούς... όποτεδήποτε, γιατί στην πραγματικότητα μένουν μονίμως σε μερικές λίμνες της Καλιφόρνιας! Ο ιδιοκτήτης τους χρειάστηκε 14 χρόνια για να τα μαζέψει.

Όταν ένα απ' τα σκάφη του Χόλλυγουντ βάλει το Α ή το Β είδος σκάφους για το γύρισμα μιας ταινίας, απευθύνεται στον Ρόμπερτς. Κι εκείνος εκτελεί πάντα την παραγγελία. Κι αν κάποιο δεν έχει αυτό ακριβώς το πλοίο που του ζητούν, διαλέγει ένα παρόμοιο και, με μερικές μεταρρυθμίσεις, το δίνει την απαιτούμενη «αυθεντική» εμφάνιση. Μ' αυτό τον τρόπο δημιουργεί ακόμη και πολεμικά πλοία, ή υποβρύχια!

Έννοείται ότι, τα πλοία αυτά είναι στην πραγματικότητα άχρηστα πιά για τη ναυσιπλοία. Ο Ρόμπερτς τ' αγοράζει για ένα κομμάτι ψωμί. Θα πουλούσανταν για πολλοσιούδερ, αν δεν χρειαζόταν για τα φιλμ του Χόλλυγουντ.

Ο Ρόμπερτς ψάχνει διαρκώς, για να βρει καινούργιους τύπους σκαφών, που δεν υπάρχουν στο στόλο του. Τά αγοράζει πάντα σε τιμή ευκαιρίας, γιατί είναι παλιά πιά και άχρηστα στους ιδιοκτήτες τους, και τα μεταφέρει στο Ουόλμπινγκτον της Καλιφόρνιας όπου έχει εγκατάσταση την έδρα της επιχείρησής του.

Δεν πουλάει ποτέ κανένα απ' τα σκάφη του. Έχει βρει πολύ πιο συμφέρον να τα νοικιάζει για όριμένο χρονικό διάστημα. Το νοίκι ποικίλλει από 40 έως 100 δολάρια τη βδομάδα, ανάλογως του μεγέθους και της σπανιότητας του πλοίου. Το χρονικό διάστημα της ενοικίας δεν είναι συνήθως λιγότερο από 2 μήνες. Μ' άλλα λόγια, ο Ρόμπερτς έχει εξασφαλίσει έτσι ένα καλό εισόδημα, δίχως να κουράζεται.

Έχει επίσης μια αποθήκη, με δεκάδες χιλιάδες ναυτικά έξαρτήματα και όργανα: πυξίδες, γοργόνες, κουπί, πανιά, τροχούς τιμονιού, γάντζους και άπειρα άλλα πράγματα. Κι έφοδιάζει μ' αυτά τα κάθε πλοίο που θα νοικιάσει. Υπολογίζει ότι έχει ως τώρα προμηθεύσει σκάφη διάφορων ειδών για 1.300 φιλμ.

Ποιόν απ' τον κόσμο, το γύρισμα των σκηνών αυτόν των φιλμ γίνεται σε κατάλληλα σημεία των άμερικανικών ακτών. Στο διάστημα όμως του πολέμου, άπαιτορήθηκε η κινηματογράφηση από εκ του φυσικού, τις λόγους ασφαλείας της χώρας, κι έτσι οι ταινίες γυρίζονταν μέσα σε λίμνες, που παριστάσαν το άνοιχτο πέλαγος.

Ο «εστόλος» του πρόκειται ν' αποκτήσει τώρα και μερικά... υπερωκεάνεια! Στην πραγματικότητα όμως, τα πρόκειται για μικροναυτικές υπερωκεάνειες, τεχνικά άφαισγμένες, οι οποίες με την κατάλληλη κινηματογράφηση, θα φαίνονται στο φιλμ σαν να έχουν το φυσικό μέγεθος της «Νορμανδίας» ή του «Κουήν Μαίρη»!

Κινηματογραφικές πενιές

★ Ο Έρικ όνν Στροκάμης πληγώθηκε τελευταίως σοβαρά ενώ γυρίζε υπό την διεύθυνση του Πιέρ Σενάλ το φιλμ «Χιμαίρες».

★ Κατά τη διάρκεια της κατοχής πέθανε στη Γαλλία μια βεντέτα των όποιον έθαυμάσαμε προπολεμικώς στα φιλμ «Ταρακάνοβα» και «Βέρθερος», η χαριτωμένη και νεωτάτη Άννυ Βερνάλ.

★ Στη Γαλλία, ο Τίνο Ρόσοι παροχώρησε την θέση του σ' ένα καινούργιο αστέρι του τραγουδιού, τον Ζωρζ Γκεταρύ, ο οποίος πρωταγωνιστεί στο νέο φιλμ «Μαύρος καβαλάρης».

★ Στο φιλμ αυτό ο Ζωρζ Γκεταρύ τραγουδάει τέσσερα τραγούδια που θα σημειώσουν ασφαλώς μεγάλη επιτυχία: «Ταϊκίτο μίλο», «Καβαλάρης», «Με τον έρωτα», «Η πιο ωραία». Έλπιζουμε πως σύντομα θ' ακούσουμε κι εμείς τη γλυκιά φωνή του.

Κινηματογραφικά νέα

★ Το νέο συμβόλαιο που υπέγραψε ο Κλάρκ Γκέμπλ με την «Μέτρο» του δίνει δικαίωμα σε μισθό 7.000 δολαρίων την έβδομάδα και σε ποσοτά επί των κερδών.

★ Ο Τζόν Λόντερ και η Λενόρ Όμπερ πρωταγωνιστούν στο φιλμ «Η γυναίκα του Μοντεκρήστου» με σεναριο βγαλμένο απ' το όμηνο μυθιστόρημα του Άλεξάνδρου Δουμά.

★ «Μ' αγαπάτε;» αυτός είναι ο τίτλος του νέου εγκρίμου φιλμ της «Όζ» στο οποίο πρωταγωνιστούν οι Μωρην Ό Χάρα, ο Ντικ Χάινς, ο Χάρρυ Τζάιμς κ. ά.

★ Η νέα δόξα του Χόλλυγουντ Γκλόρια ντε Χάδεν γεννήθηκε στο Λος Άντζελες την 23ην Ιουλίου 1924. Είναι σύζυγος του γνωστού ήθοιου Τζόν Παϊνλ και μητέρα μιας χαριτωμένης κορούλας, της Κάθλιν.

★ Η Τζάν Ρούσελ (άδελφή της Ροζαλίν Ρούσελ, η οποία κινεύει να γίνει πια διάσημη απ' αυτήν) πρωταγωνιστεί μαζί με τον Λούις Χάινουαρντ στο φιλμ «Νεαρά Χίρα» για το οποίο μιλά με ένθουσιασμό ολόκληρη η Άμερική!

★ Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίσει μια νέα έκδοση του άριστουργήματος «Εσπαμένο Κρίνο». Πρωταγωνιστήρια θα είναι αυτή τη φορά η Βάντα Χέντρινς.

★ Στα γαλλικά στούντιο έκανε τελευταίως την εισοδή της η πρώτη Γαλλική σκηνοθέτις. Πρόκειται για την Αντρέα Ούι, υπό την διεύθυνση της οποίας γυρίζει η «Εντίθι Ουγιέρ» το φιλμ «Μία φορά είναι αρκετά».

★ Ο γνωστός Γάλλος κωμικός Ζάν Τιαιοί, που παίζει δευτερεύοντες ρόλους σε πολλά γαλλικά φιλμ, θα εγκαταλείψει για λίγο τα γαλλικά στούντιο για να κάνει μαζί με άλλους συναδέλφους του μια θεατρική τουρνέ στις χώρες της Νοτίου Άμερικής. Ένας από τους πιο σημαντικούς ρόλους που θα υποδυθεί θα είναι ο «Συράνο» του Εντμόν Ροσταν.

Πώς έγινε άστερι χωρίς να δέλω

Μιά εξομολόγηση της Βερόνικα Λέιχ

φτασε η όψις... Τέτοια δυσία πήγε χαμένη! «Ωστόσο έχω τη συνήθεια να μην κάνω τίποτε μισό. Μιά κι' είχα ενδιαφερθεί για τον κινηματογράφο, έπρεπε να μάθω στα σοβαρά το νέο επάγγελμά μου. Μπήκα λοιπόν σε μία σχολή δραματικής τέχνης του Λος Άντζελες, όπου έμεινα 9 μήνες.

Η πρώτη επαφή μου με την Παραμόντι — που θα γινόμουν σε λίγους μήνες η «μεγάλη ανακάλυψη» της — άφειλετο στο φιλμ «Όλες οι γυναίκες έχουν ένα μυστικό». Το όνομά μου δεν έφηνόρριζε στην όσση, παρ' με τη συνολική απειρίθυση: «Κορίτσια του Χόλλεγίου...»

Στο φιλμ «Σαράντα μικρές μαυάδες», έπαιξα για πρώτη φορά με τη μαλλιά ριγμένα στους ώμους. Έπειτα απ' την προβολή του, με κάλεσε ο φρεντ Ουίλκοξ της Μέτρο-Γκόλντνουν. Είχε ενδιαφερθεί πολύ και προέβλεπε μεγάλο μέλλον για μένα. Μ' έβαλε να γυρίσω ένα πολύπλοκο δοκιμαστικό φιλμ. Έπειτα μου άδειωσε... ότι δεν ήμουν διάλου έκείνη που ζητούσε!

«Τελείωσε! — σκέφθηκα. Είμαι καταδικασμένη να παίζω σ' όλη μου τη ζωή μικρούς ρόλους!» Όταν μου είπαν ότι η Παραμόντι δεν κατώρθωνε να βρει τη νέα πρωταγωνίστρια που ζητούσε για το μεγάλο της φιλμ «Δοσασμένα φτερά», δεν έσκέφθηκα καθόλου να παρουσιασθώ ενώ...

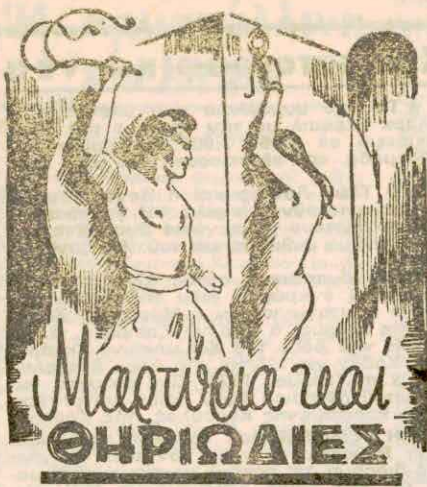
Ετύχε όμως να περνώ την ώρα μου. Ο σκηνοθέτης Τζόν Θάρροου χρειάζονταν πολλές κοπέλλες για μικρούς επεισοδιακούς ρόλους. Άφου ο φιλμ μου τελείωσε τη δοκιμή της ο Θάρροου μου άδλωσε ότι ήταν η σειρά μου. — Μα εγώ ήρθα εδώ ως επισκέπτρια! διαμαρτυρήθηκα. «Μην είσαι ήθοιοι!» — Δεν έχει σημασία. Μπορείτε κάλλιστα να παίζετε και σε ένα μικρό ρόλο. Χρειάζομαι μία ζωνθή κοπέλα σαν εσάς.

Δεν θέλω να το χαλάσω το κατήρι. Πέρασαν ημέρες, κι' είχα πια ξεχάσει αυτό το περιστατικό, όταν με ειδοποίησαν ότι θα μου δίναν έναν άσημαντο ρόλο. Τόν δέχθηκα. Ίσως με κάποια κρυφή ελπίδα πως μπορούσα ν' αποκαλύψω κάλλεπτεχνικό ταλέντο... Δυστυχώς, δεν υπήρχε να έκτιμώ την αξία μου, γιατί στην προβολή του φιλμ, είδα... ότι είχα κοπεί ολόκληρος ο ρόλος μου στο μορσάριο της ταινίας! Σκεφθήτε δε ότι ο Θάρροου με είχε υποχρέωση να καταρρώσω τη μαλλιά μου, που τα άφιναν πάντα खुτά στους ώμους μου όπως τα άφισα όφου...

Κι' έτσι τελειώνει η ιστορία μου. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πω... Πώς θέλετε να μάθετε κι' άλλα πράγματα; Τι άδίκριτοι που είστε! Έ, ναι λοιπόν, είχα κι' εγώ το έρωτικό ρομάντο μου. Παντρεύτηκα με το σκηνοθέτη Άντρε ντε Τότ. Ο άντρας μου είναι ούγγρικής καταγωγής, κι' είναι επίσης ο πιο... Μα όχι, αυτά δεν σας άφορνούν!

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΛΕΙΤ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ στόν 'Ιππόδρομο

Μιά γλυκερά καλοκαιρινή νύκτα, ένα ζευγάρι έρωτευμένων έκανε τον περιπάτο του, στην άσπρη νύχτα: ο νέος Ρωμαίος αριστοκράτης των Πραιτωριανών Κουίντος Μαμέρκος, ώριος άντρας, θαρραλός πολέμιος, περιήγαγε, όπως και μεγαλόψυχος, κι' η άρραβωνιστική του 'Αγνή, μία κοπέλλα του λαού, αλλά με διαλεκτική ψυχή κι' αισθήματα. Ο νέος μιλούσε για τις φιλοσοφικές θεωρίες της εποχής του και για τους θεούς των ειδωλοκρατών, τους γεμάτους από ανθρωπιά πάθη και αδυναμίες.

— Δεν υπάρχει παρά ένας μόνο Θεός, τον δεικνύει φανερά η κοπέλλα, ένας Θεός παντοδύναμος, κέντρον και δημιουργός του Σύμπαντος, ασύλληπτος και πανταχού παρών...

— Μήπως κι' εσύ είσαι Χριστιανή; φώναξε ο Μαμέρκος, κυττάζοντάς την με ταραχή.

— Ναί! Και περριφανεύομαι γι' αυτό!

Ο Κουίντος δεν είχε μεγάλη πίστη στην ειδωλοκρατική θρησκεία, γιατί αναγνώριζε τα λάθη της. Άλλα δεν εύρισκε το θάρρος να την εγκαταλείψει για έναν άγνωστο Θεό, δίχως μορφή και όνομα. Ήξερε άλλωστε τον τρομερό διωγμό των Χριστιανών, που είχε αρχίσει τότε ο αυτοκράτωρ Διοκλητιανός. Κι' είχε ακούσει πολλά φρικτά πράγματα γι' αυτούς: ότι έπιναν αίμα ανθρώπινο, ότι έσφαζαν παιδιά στις υπόγειες τελετές τους!

Άλλα η 'Αγνή διέφευγε όλες αυτές τις διαδόσεις των έχθρων της θρησκείας της, μίλησε με θερμή στον νέο για το Χριστιανισμό, για την υψηλή διδασκαλία του και για τα θαύματα του 'Ιησού.

Κι' επί τέλους ο Μαμέρκος, από περιέργεια μάλλον, ζήτησε να παρευρεθεί μαζί της σε μία κρυφή Χριστιανική λειτουργία, μέσα στις κατακόμβες.

Πραγματικά, ένα βράδυ καταιγίδας, η 'Αγνή, η οικογένειά της κι' ο αριστοκράτης κατέβηκαν στις κατακόμβες, από μία μυστική είσοδο. Η υποβλητική απόλυτη κι' η μυστηριώδης γοητεία της συγκεντρώσε των πρώτων εκείνων Χριστιανών γύρω απ' τον άσημο αλλά επίσκοπό τους που τους εξηγούσε τη νέα θρησκεία της 'Αγάπης, κατέκτησε ολότελα την ψυχή του Μαμέρκου.

Σαφνικά όμως, την ώρα της θείας Μεταλήψεως, ακούσθηκε όλοδοξο, θόρυβος, κι' ένα στρατιωτικό απόσπασμα όρμησε μέσα στην κρύπτη. Οι στρατιώτες του Διοκλητιανού είδαν βλεπόντας έναν άγνωστο άνεμο στους Χριστιανούς. 'Η πρώτη κίνηση του Μαμέρκου ήταν να τραβήξει το σπαθί του και ν' αγκαλιάσει απ' το χέρι όμως την 'Αγνή, για να την υπερασπισθεί.

— Δεν θέλεις λοιπόν νάρθεις μαζί μου στον ουρανό, όπου ο Θεός θα ευλογήσει τον άγνο έρωτά μας; του είπε γλυκά η κοπέλλα.

Ο αριστοκράτης πέταξε τότε το σπαθί του κι' άρπιασε τον δέσμον ο στρατιώτης και ν' τον πάρουν, μαζί με τους Χριστιανούς. Μέσα στη φυλακή, πείσθηκε απόλυτα για το μεγαλείο της νέας θρησκείας. Κι' ο νέος επίσκοπος τον έδάψισε, με το νερό της στάμνας, που έφερναν οι θεομώλκες στους φυλακισμένους μαζί μ' ένα ζερό κομμάτι ψωμί. Όταν τον ώδηγησαν κτήνη στο δικαστήριο, ψωλόνησε θαρρετά ότι ήταν Χριστιανός, και καταδικά

σθηκε να σταυρωθεί, ν' αλεφθθί με πίσσα και να καί ζωντανός. 'Η φοβερή αυτή καταδίκη του δεν του έκαμε καμία εντύπωση. Μόνο για μία στιγμή έδειξε κάποια ταραχή: όταν δύο 'κεντηρίνες' του ξεκόλλησαν βανύσσα απ' τη στολή του τα στήματα του βραχιού του, έμπρός στους πρώην στρατιώτες του...

Την ημέρα της εκτέλεσεως των 200 Χριστιανών, ο 'Ιππόδρομος είχε γεμίσει απ' τον όλο και τους παρτίους, που άνηπο μονούσαν ν' απολαύσουν το άσυνήθιστο εκείνο θέαμα. Οι δήμειοι του Διοκλητιανού είχαν αναζητήσει καινούργια βασανιστήρια, για να ευχαριστήσουν τον αυτοκράτορά τους.

Όταν οι κατάδικοι μπήκαν στο στίβο, γυμνοί όλοι, τους υποδέχθηκαν άγρια ουρλιάσματα, ειρωνείες και βρισιές. Όλος αυτός όμως ο θόρυβος σταμάτησε ξαφνα, έμπρός σ' ένα άπρόοπτο και συγκινητικό θέαμα: Οι Χριστιανοί είχαν γονατίσει κι' έβαλλαν όμους στο Θεό.

Οι δήμειοι χύπησαν επάνω τους και ξεχώρισαν όσους επρόκειτο να σταυρωθούν — και μεταξύ των άλλων τον Κουίντο Μαμέρκο. Τους ξάπλωσαν πάνω στους σταυρούς, που περίμεναν έτοιμοι. Και τα συγκροτήματα σκέπασαν για λίγο τους ψαλμούς των άλλων Χριστιανών.

Ένας απ' τους δήμειους διάλεξε ανάμεσα απ' τους καταδικασμένους μία κοπέλλα 15 ετών. Την κρέμασε απ' τα πόδια σ' ένα ψηλό πάσσαλο, την άνασκόησε όσο μπορούσε κι' έπειτα την άφισε να ταλαντεύεται σάν ζωντανό εκκρεμές. Μερικοί τοξότες παρατάχθηκαν σε απόστασι 50 μέτρων κι' έβαλαν στο σημάδι τον κινητό αυτό στόχο.

Οι δυο πρώτοι δεν κατάφεραν να τον χτυπήσουν. Το πλήθος ούρλιαζε, διαμαρτυρόμενο για την άδελφότητα τους. Ένας άλλος κάρφωσε το βέλος του στην πλάτη της. Και πάλι όμως δεν έβρινε ευχαρίστημένο ο όλος. 'Ήθελε μία πιο δύσκολη επίτυχία... Την ίδια απογοήτευση εξέδηλωσε με τις φωνές του, όταν ο τοξότης έρριξε τα βέλη τους όλοι μαζί και χτύπησαν το κορμί της κοπέλλας σε διάφορα σημεία. Επί τέλους, ένας τοξότης κάρφωσε ένα βέλος στο μέτωπο της νέας. Το πλήθος ξέσπασε σ' ενθουσιώδεις επευφημίες. Κι' άφισαν το θύμα να ξεφυκήρη στην τρομερή εκείνη κατάσταση.

Έν τω μεταξύ, οι δήμειοι είχαν οπτήσει τους πενήντα σταυρούς κι' είχαν περικυλίξει με πίσσα τους καταδικασμένους. Ο έκφυλος όλος παρακολουθούσε με νωστή απόλαυσι τους απασμούς άγωνίας των σταυρωμένων ανθρώπων και γυναίκων.

Πιο πέρα, ένα κοπάδι κοίρων καταδρόχιζε το κριθάρι, με το οποίο είχαν παραγεμισθεί οι άνοιγμένες κοιλιές τριών εγκύων γυναικών. Και, μαζί μ' αυτό, έτρωγε και τα σπλάχνα των θυμάτων!

Δέκα νέοι Χριστιανοί έλασαν διαταγή να μαστιγώσουν άλλες τόσες κοπέλλες όμοιές τους, με τρομερά μαστιγία από δέρμα Ιπποπόταμου που τους είχαν δώσει οι δήμειοι. Πίσω τους στεκότουσαν στρατιώτες, που κρατούσαν πυρριμένα σίδερα, για να τιμωρήσουν όποιον θ' άρνετο να υπακούει. 'Όσο κι' άν έκαψαν όμως μ' αυτά τις σάρκες των νέων, εκείνοι έμεναν

ακίνητοι, ενώ οι κοπέλλες παρακαλούσαν γονατιστές το Θεό. Οι στρατιώτες, μανιασμένοι, άλλαξαν τακτική: 'Άρπαξαν απ' τα μαλλιά τις κοπέλλες, τις σήκωσαν ψηλά κι' άρχισαν να καίμε με τη σίδερα τα πιο ευαίσθητα μέρη του σώματος των, φωνάζοντας στους νέους να τις χτυπήσουν, άν ήθελαν να σταματήσει αυτό το χειρότερο μαρτύριό τους. Ένας απ' τους νέους είχε τότε μία έμπνευσι: Σήκωσε το μαστιγίο του και χτύπησε με τη λαβή του στο κεφάλι μία κοπέλλα τόσο δυνατά, ώστε τη σκότωσε! Το ίδιο έκαναν άμέσως κι' οι άλλοι, πριν προλάβουν οι στρατιώτες να τους έμποδίσουν. Οι δήμειοι ριχθηκαν πάνω στους νέους, λυσσοσάμενοι απ' το κακό τους. Έκωσαν τα πυρριμένα σίδερα στα μάτια τους και τους θανάτωσαν με τους πιο βαρβάρους τρόπους.

Είχε φτάσει τώρα η σειρά της 'Αγνής, της μνηστής του 'Αποστόλου και 'προδοτή' Κουίντου Μαμέρκου. Όταν ο αριστοκράτης, που ήταν ακόμη ζωντανός, είδε πάνω απ' το σταυρό τον δήμειο που τραβού την άγαπημένη του, φώναξε τρεις φορές στον αυτοκράτορα:

— Άνανδρε!... Άνανδρε!... Άνανδρε!...

Τα ουρλιάσματα του όλου σκέπασαν τη φωνή του. Οι δήμειοι έφεραν στο στίβο ένα τεράστιο κλουβί, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένας πελώριος ούρακοτάγκος. Το θηρίο, εξαγριωμένο, έσφιγγε με μανία τα κόκαλα του κλουβιού του. Τα μάτια του πετούσαν σπίνες. 'Ετριξε τα δόντια του απειλητικά.

Οι δήμειοι έβαλαν μέσα στο κλουβί την άτυχη 'Αγνή.

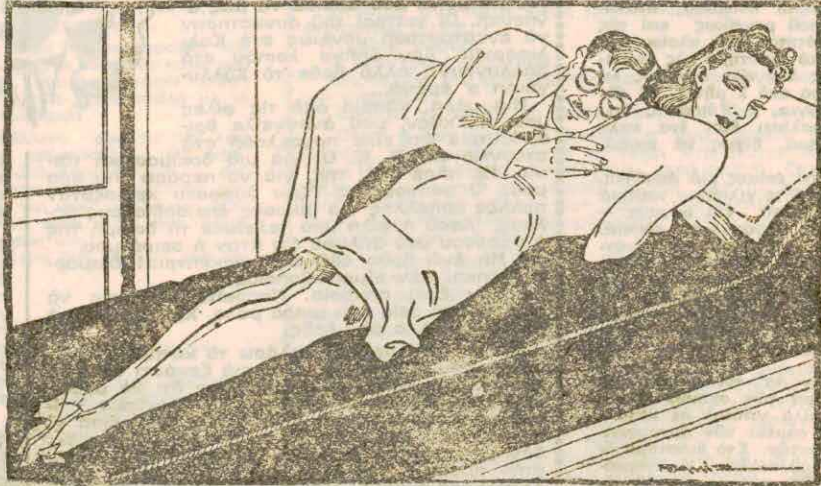
Τώρα είχε άπλωθεί σιωπή απόλυτη. 'Όλοι παρακολουθούσαν με λαχτάρα τη νωδική εκείνη σκηνή. 'Η νέα σφαιρώθηκε κάτω λιπόθυμη. 'Ο πύθκος πήγε κοντά της, την έμυρσε, έπειτα την άνασκόησε, σιγά σιγά, με προσοχή, την έκράτησε στοργικά στην άγκαλιά του και μούγκρισε άγρια στους δήμειους που τριγύριζαν το κλουβί του!

Μία φωνή βγήκε απ' όλα τα στήθη: 'Ο λαός, συγκινημένος ζητούσε χάρη για την 'Αγνή. Άλλα ο Διοκλητιανός έκαμε ένα νόημα στους δήμειους, κι' εκείνοι μπήκαν στο κλουβί κι' άρχισαν να κεντούν τον ούρακοτάγκο με πυρριμένα σίδερα και με λόγχες. Το θηρίο έσφιξε πειό δυνατά στο στήθος του την κοπέλλα.

Άκούσθηκαν τα κόκαλά της που έσπαζαν... Έπειτα ο πύθκος πέταξε το πτώμα της πάνω στους δήμειους, για να τους χαλίση, και κατάφερε έτσι να βγεί απ' το κλουβί του. Άρπαξε με τα φοβερά του χέρια δυο στρατιώτες και τους στραγγάλισε. Ένας τρίτος τον χτύπησε από πίσω με το σπαθί του στα νεφρά. Ο ούρακοτάγκος κλονίσθηκε τότε κι' έπεσε κάτω, σάν άψυχος όγκος.

Για να συμπληρωθούν τα μαρτύρια, οι δήμειοι έβαλαν φωτιά στους σταυρωμένους, κι' απόλυσαν κατόπιν μερικά λιοντάρια του 'Αλάντος, που διεμέλιαν τους υπόλοιπους Χριστιανούς.

Είχε τελειώσει μιά απ' τις άμέτρητες τραγικές σκηνές της συγκρούσεως της βίας και της ειδωλοκρατίας με τον άνητέλλοντα Χριστιανισμό.

— Τι λέτε, γιατρέ μου, να φωνάξω κι' άλλο γιατρό;
— Για συμβούλιο;
— Όχι, καλέ! Για να σας ξελασθεύωσι!...

ΠΑΙΔΙΑ μ' άνατροφή

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

('Η σκηνή παριστάνει έναν κήπο χωρισμένο σε δύο από ένα κισσό σκεπασμένο με κισσό. Πρόσωπα: Ένας νέος, μία νέα).

ΕΚΕΙΝΗ (προχωρώντας μονολογεί μισομένη τη φωνή της μητέρας της: 'Προσοχή, παιδί μου!... 'Ο κύριος και η κυρία Φαβερου πρόκειται να έλθουν σήμερα τ' άπόγευμα να μας επισκεφθούν μαζί με το γιό τους, τον Πέτρο. 'Ο νέος θα μας ρωτήσει για σένα κι' έμεις θα τον στελλούμε στον κήπο να σε συναντήσει. Πρέπει λοιπόν να προσποιηθείς εκπληξη για να μη φανεί ότι στή η συνάντησή σας ήταν προπαρασκευασμένη. Με τον Πέτρο γνωρίζεθα άρκετά, έχετε έδωθή σε σαλόνια δυο τρεις φορές. Τώρα θα γνωρισήτε καλύτερα καθώς θα είσθε μόνοι σας στον κήπο. Και κατά τη συνάντησή σας αυτή ίσως άποφασισθεί η τύχη των δυο σας...'). 'Η καμένη η μαμά... Πόσες συστάσεις!... Παιδί μου, ο Πέτρος Φαβερου είναι νέος σοφός, πολύ σπουδασμένος... Νά μην άρχισης να τον μιλάς επιπόλαια για μόδες, για χορούς και διασκεδάσεις άλλες, για σασαρά θέματα. Και πάντοτε να το μιλάς σεμνά, χωρίς υπερβολές, να μη προσποιηθείς το άνοσοκρίτιστο, να μη του πης ότι έχεις προχωρήσεις ίδιες, να του δώσης να καταλάβει ότι δεν σου άρσκει η σημερινή έλευθερία των κοριτσιών, ότι προτιμάς την άνατροφή του παλιού καιρού... 'Ακούε, παιδί μου! Αυτά πρέπει να τα πης. 'Ετσι μιλάς τότε καλοαναθρεμμένα κορίτσια σ' αυτόν που πρόκειται να γίνει άνδρας τους! Προσπάθησε να του κάνης καλή εντύπωση. 'Ακουσε, παιδί μου! (Με τη φυσική της φωνή, γελόντας τσαχαλικά). Ναί, άκουσε, μαμά μου, και θα προσπαθώ να σ' ευχαριστήσω. Μην άνησυχείς. ('Αφουγκράζεται). Μου φαίνεται πως άκούω βήματα... Δίχως άλλο θα είναι εκείνος...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (προχωρώντας προς το αντίθετο μέρος μονολογεί έπικος): Μά δεν την βλέπω... Δεν κατέβηκε ακόμα... 'Ο πατέρας μου μου έλασε το κεφάλι μου με τις οδηγίες!... (Μισό μινος τη φωνή του πατέρα του): Πρώτος, Πέτρο, προσποιηθείς μεγάλη έκπληξη μόλις την άντικρύσης... Καταλαβαίνει; Πρέπει να φανεί έντελως τυχερά και να μην φανεί άπληκτος, γιατί η συνάντησή. Πάρε ύφος έκπληκτος. Μείνε ήσυχος, μαματά, το άπάντησή 'Αμπράσο, παιδί μου! Βασίζομαι στην εκπληκτικότητα σου, μου είπε στο τέλος ο μαματάς. Και νάσαι έδω στον κήπο προσπαθώντας να ξετροπώσης την 'Αννα σε μιά συνάντησι ευτυχία που την έχουν από ημέρες προπαρασκευάσει με όλες τις λεπτομέρειες οι γονείς μας...)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ένας παίκτης ποτ δεν δα-
νεύει, πάντοτε δανείζεται.
ΒΙΚΤΩΡ ΓΚΟΕΝΤΟΡ

★ Ένας παίκτης έχει συνα-
δελφούς, φίλους όμους ποτέ.
★ Ο παίκτης παίζει κι' όταν ά-
κούμ κερμάται.

★ Ο παίκτης δεν κατορθώνει ποτέ να βρή χρήματα για ν' άγοράρη κάτι που του είναι άπαραίτητο. Προκειμένου όμως να παίζει, βρίσκει πάντοτε χρήματα.

ΝΤΟΣΤΟΙΕΣΚΥ

★ Η εργασία έπιβάλλει τον σεβασμό. Το παιχνίδι την δυσπο-
σία.
ΛΕΟΝ ΛΑΦΟΖ

★ Το παιχνίδι είναι η πιο εύ-
τελής μορφή της έλπίδος.
ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ

★ Άν παίξης για να κερδίσης ένα ώρισμένο ποσό που σου χρειάζεται, άσφαλώς θα χάσης κι' εκείνα τα λίγα που έχεις.

Π. ΜΑΡΙΕΛ

★ Έκείνος που κερδίζει χρή-
ματα στο παιχνίδι δεν διαθέτει ποτέ ούτε το ελάχιστο μέρος απ' αυτά για άναθεωρήσεις.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΡΑΛΕΣ

★ Το παιχνίδι είναι το καταφύ-
γιο των άπογοητευμένων έρω-
τευμένων.

Β. ΟΥΓΚΟ

Πόσο θα γελάσουμε κι' οι δυο μας... Άλλά μου φαίνεται πως άκούω βήμα-
τα. Έκείνη θα είναι... Νατην! Άννα! ΕΚΕΙΝΗ: Πέτρο!

(Τρέχουν και πάνονται από τα χέ-
ρια, γελόντας σιγανά και μισοκλείνουν το μάτι με τρόπο που δείχνει ότι γνωρί-
ζονται πολύ περισσότερο απ' όσο φαίνό-
νται οι γονείς τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Α, μουσική, γιατί μας τσάκασε προχθές το βράδυ; Περάσαμε τόσο ώραια!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ήτανε στην παρέα εκείνη η κουκουβάγια η Ντόρα που έ-
ρεις πολύ καλά ότι δεν την χωνεύω. Τι μου την κουβαλάτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ελα δα και σύ ζηλια-
ρόγατο! Τι σου φαίνεται η καμμένη;... Ποιός γυρίζει να την κυττάει, όταν εί-
σαι έσύ μπροστά;...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι βλάκας που είσαι, κα-
μμένη... Δεν είναι γι' αυτό που τη ζηλεύω. Για κανένα μυϊκόκο κοριτσό-
πουλο το παλιό καιρού με πέρασε που άλλο τίποτα δεν έχει στο μυαλό του παρά ρομαντικές ασχολαγίες και ασχολήσεις; Πφ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά, ντέ, το ξέρουμε πως είσαι η τελευταία λέξη του μον-
τέρνου άνοσοκρίτιστου... Άλλά γιατί τέλος πάντων δε χωνεύεις τη Ντόρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί άντέχει περισσότερο από μένα στο όζο κι' αυτό δεν το ά-
νέχομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώιστορία! Θέλεις να-
κης τά πρωτεία και στο όζο ακόμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Και βέβαια... Άλλά παρντόν... Τι πρόπο και τι γλώσσα είν' αυτοί που μεταχειρίζομαστε; Οι γο-
νείς μας προτείμωσαν μία έντελως τυ-
χεία συνάντησι κατά την όποιαν πρέ-
πει να φερθούμε σάν δυο καλοαναθρεμ-
μένα παιδιά για να κάνουμε καλή εντύ-
πωση ο ένας στον άλλον και νά...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και να τους δώσουμε τη συγκατάθεσή μας για να διαπραγματευ-
θούν το γάμο μας. Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, πρέπει ν' άκολου-
θήσουμε κατά γράμμα τις οδηγίες τους. Κι' έν πρώτοις να προσποιηθούμε μεγα-
λη έκπληξη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ετσι σου είπε η γοπά-
σο; Το ίδιο ακριβώς μου είπε και μέ-
να ο γέρος μου.

(Σκάνε στα γέλια).

ΕΚΕΙΝΗ: Άς συμμορφωθούμε λοι-
πόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμπρός.

(Άποχωρίζονται μερικά βήματα. 'Ε-
πειτα προχωρούν πάλι ο ένας προς τον άλλο ύποκρινοίμνοι έκπληξι).

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ω, με τρομάξατε!

ΕΚΕΙΝΗ (εξακριβισμένη στα γέ-
λια): Πάμε, δε κρύε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στάσου ντέ, δεν είπαμε πως θα φερθούμε σάν καλοαναθρεμμένα παιδιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, μιά δέ λέει ποτέ Έ-
νας άνδρας σε μιά γυναίκα ότι τον τρομάξε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά λέει (Εύναι το κεφάλι του). Άλλά τότε τι πρέπει να πώ για να προσποιηθώ έκπληξη;

ΕΚΕΙΝΗ: Έρω κι' έγω; Κάτι άλ-
λο, δ.τι σου κατέβησε το έρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άχ, βρήκα... Άς ζα-
ναργίσουμε.

ΕΚΕΙΝΗ: Άχ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ω, δεσποίνε, τι εσχά-
ριστος έκπληξις!... (Κοντοτέκεται).

Τι θα γίνει όταν παντρευτούμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα περάσουμε φάνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί. Θα σε ξεβάνω στα γλέντια.

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλο που δεν θέλω. Κι' εγώ θα σου τις βρέχω με τη παντοφλα άμα δε θέλεις να μου πάσης τουαλέτες και διαμαντικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έννοια σου γι' αυτό... 'Η πρόικα σου κι' η κληρονομιά που θα μ' άφήση ο γέρος μας όταν νύ για δ-
λες τις τρέλλες.

ΕΚΕΙΝΗ: Ζήτω λοιπόν η τρέλλα! Κάτω το νοικοκυριό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτω η δουλειά!

ΕΚΕΙΝΗ: Άκου δα όμως: Μπροστά στους γέρους μας θα φαινόμαστε πάντα σεμνοί και φρόνιμοι...)

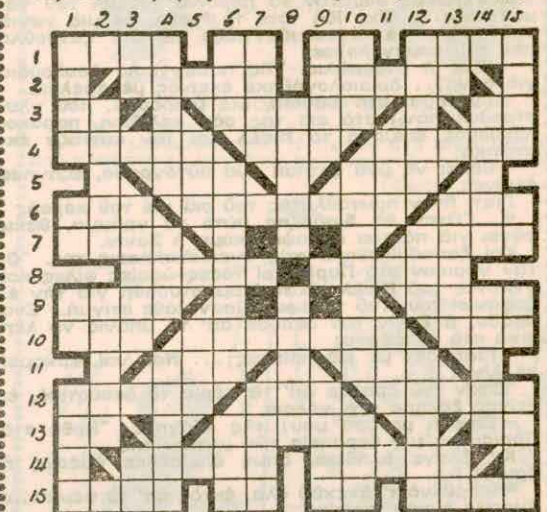
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σάν ζευγαράκι του πα-
λιού καιρού. Κακόμοιροι γέροι!

(Γελούν, άγκαλιάζονται και φιλιών-
ται τρελλά. Κατόπιν επανέρχουν σεμνοί και φρόνιμοι στο σπίτι, όπου τους πε-
ριμένουν οι γονείς τους για να τους κα-
μαρώσουν και γά τους ζευγαρώσουν).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 66

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Περιστροφική κίνησις του άνέμου ή της θαλάσσης. — Νότα μουσική. — Σχηματίζει τον μέλλοντα.
- 2) Άρχει ενός λαού. — Θεός των αρχαίων.
- 3) Σύμφωνον. — Έχει μελάνι χωρίς να είναι καλαμάρι (καθαρ.). — Άρδρον.
- 4) Είνε διαφανής. — Θεός. — Κέντρο των 'Αθηνών.
- 5) Τμήμα του εικοσιπενταύρου. Άλογο (δμ.).
- 6) Άριθμητικό. — Το χρησιμοποιεί με μεγάλη επιδεξιότητα ένας χειρούργος. — Πρόθεσις.
- 7) Νησί της 'Ινδονησίας. — Όνομα δύο ήρώων του Τρωικού πολέμου.
- 8) Άπότομη, επιθετική, όρμητική. — Την χρσι-
μοποιούμε για να γράψωμε.
- 9) Σκεπάει τους νεκρούς (καθαρ.). — Κυνήγι.
- 10) Νησί των Κυκλάδων. — Άποτελεί το κέντρον της 'Αθήνας. — Το Πάσχα έγινε κόκκινο (καθαρ.).
- 11) Θεά των αρχαίων. — Συμπερασματικός σύνδεσμος.
- 12) Πυκνό μέρος του δάσους. — Χρονικό έπίρη-

μα. — Χωρίζει δυο έχθρους.

13) Λεπτή κλωστή. — Μία των έννέα Μουσών. — Διάσημος 'Ιρλανδός συγγραφέας.

14) Άστερισμός από τους πιο λαμρούς. — Μέρος κατάλληλο για άσφαλή άγκυροβολία πλοίων.

15) Πάθημα. — Νότα μουσικής. — Έτσι τελειώνουν τα 'δάκρυα'. — Φρούτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Πολεμικό όπλο των αρχαίων. — Νότα μουσικής. — Σύμφωνον. — Έργαλείο, άλλα και πρωτεύουσα.

2) Άποτελούν το χαθάρι. — Στρατιωτική μονάδα.

3) Τελικός σύνδεσμος. — Καθολικός παπάς. — Μονάδα ηλεκτρικής αντίστασεως.

4) Θυμίζει τους άνδρες που έπιασαν σε μιά μάχη. — Ζώον. — Χρονικό διάστημα.

5) Σημείο της αριθμητικής. — Άνωμαλίες του έ-
δάφους.

6) 'Ο ήλιος μας χαρίζει άπλετο. — Για ός, κύ-
ριε είναι άπαραίτητο τουλάχιστον κάθε δυο μέρες. — Χρονικό και τοπικό έπίρημα.

7) Άποτελεί το ισχυρόν έμιο των κατοίκων της γης. — Άπαραίτητο ο ένας πρσκαλινό τραπέζι.

8) Άριθμητικό. — Κάθε ένας έχει το δικό του, είτε άνθρωπος είναι, είτε ήλιος, είτε ζώον.

9) Συγγενικό μας πρόσωπο (θελ.). — 'Ισχυρό έ-
πικείμενο (μεταφορικά).

10) Συμπερασματικός σύνδεσμος. — Χώρα της 'Α-
σίας, Ν. του Καυκάσου. — Χρονικό διάστημα.

11) Σύνδεσμος. — Θα συναντήσης την λέξιν αυ-
τήν σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα.

12) Ειδήσεις μη εξακριβωμένες. — Πρόθεσις. — Έ-
δωσε το όνομά του στη κεροδόση των Βαλκανίων.

13) Τροπικόν έπίρημα. — Διάδοξ. — Προς, άπτανυμια.

14) Επibετο που μπορεί να δοθί μόνο σε μιά γυ-
ναίκα άμείπτου ήθους. — Έλληνικό νησί.

15) Χρησιμοποίηθηκαν για να σταυρωθί ο Χριστός (ενικός). — Διπλώς άδιαφορία. — Υπόθετικός σύν-
δεσμος. — Στρατιωτική μονάδα.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 65ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΣΧΑ — ΑΛΤ — ΤΡΕΧΩ. 2) ΓΑΡ — ΕΥΑ. 3) Ι-
ΛΙΟΝ — ΠΕΡΟΥ. 4) ΟΥΤΟΠΙΑ. 5) ΑΥΕΘΝ — ΣΚΗΝΗ. 6)
ΔΕΤΗΡ. 7) ΧΟΛΕΡΑ — ΑΓΕΛΑΙΑ. 8) ΡΙΝΚ. 9) ΝΟΜΙ-
ΦΑΖ — ΟΠΤΙΚΑ. 10) ΝΗΣΟΣ. 11) ΛΙΒΑΙ — ΕΣΤΙΑ. 12)
ΠΛΟΥΤΩΝ. 13) ΛΑΜΙΑ — ΝΕΡΩΝ. 14) ΘΕΑ — ΒΡΕ. 15)

ΑΠΑΤΗ — ΙΣΑ — ΑΡΩΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΕΙΝΑ — ΧΗΝ — ΛΑΛΙΑ. 2) ΥΠΟ — ΟΧΙ. 3)
ΣΟΠΕ — ΒΟΜΒΑ. 4) ΟΦΕΛΙΜΑ. 5) ΑΓΝΩΝ — ΣΤΙΑΘ. 6)
ΔΑΡΩΝ. 7) ΑΡΚΙΟΣ — ΝΑΟΝΑΙ. 8) ΤΗΝΟΣ. 9)
ΤΕΡΙΝΗ — ΟΚΤΑΒΙΑ. 10) ΡΑΚΟΣ. 11) ΤΑΛΑΣ — ΕΝ-
ΝΕΑ. 12) ΚΛΕΙΘΡΗ. 13) ΕΦΟΡΗ — ΤΕΡΠΗ. 14) ΝΕΑ
— ΚΑΙ. 15) ΡΥΤΗ — ΣΑ — ΑΡΝΙΑ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στό κτήμα του Μπελλορέ, στο χωριό Ρεσού, ενώ μαζεύουν τα μήλα, η νέα κι' άμορφη έργατική Άλμπιν Μιράντ άδισθετεί ξαφνικά κι' άποσπείρεται από σπιτάκι της, όπου ζή όλομόναχη. Η Άλμπιν έινε σ' ένδιαφερόμενα κατάστασι. Γεννά την ίδια νύχτα, χωρίς καμιά βοήθεια, κρούει το μαρτί της για να μην καταλάβη κανείς τίποτα κι' έπειτα το μεταφέρει μια νύχτα, με την ψυχή στα δόντια, στο Σατιγιόν, όπου έμενε μια καλόκαρδη βεία της, η Άννα Περού. Στο μεταξύ η Άλμπιν έχει μάθει, ότι ο αίτιος της συμφοράς της, ο μαρκήσιος Γκασπάρ ντε Λεγκυλλά, ένας νέος που ζή ζωή όργιωδή, παντρεύεται με τη Ματθίλδη Ριβερών, την κόρη του πλουσιού ιδιοκτήτη σιδηροδρομείων του Σαλαμπό, η όποια τόν άναγκά παραφόρα και του έχει δοθεί. Η Άλμπιν δέν θέλει να γίνει αυτός ο γάμος, που θα είναι η καταστροφή της. Μά και η Ματθίλδη άγωνιά κι' άσπυμονεί στην κατάστασι, που βρίσκεται. Η Άλμπιν άποφασίζει να μιλήσει με τόν καταστροφή της, να τόν άναγγείλῃ, ότι έφερε στον κόσμο ένα παιδί. Τόν συναντά μια μέρα στο δάσος, που κυνηγά μαζί με τόν πεθερό του, τη Ματθίλδη κι' άλλους καλεσμένους. Ο Γκασπάρ την άκούει άδίσφορα και της προτείνει να της δώση ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Έξω φρενών η Άλμπιν τόν άπειλεί, ότι θα μιλήσῃ στο Ρεβερών και τη Ματθίλδη και θ' άποκαλύψῃ το σκάνδαλο. Πραγματικοποιεί δέ την άπειλή της σε λίγες μέρες. Έπισκέπτεται τόν έργοστασιάρχη και τού φανερώνει την τρομερή αλήθεια. Ο έργοστασιάρχης την άκούει με συμπόνια και της άποσχεταί να τή βοηθήσῃ κι' άμέσως κατόπιν τρέχει κι' άποκαλύπτει τόν τρομερό μυστικό στην κόρη του.

3ον "Αν δέν παντρεύεσταν, η Ματθίλδη θα γνώριζε την έρωνά και την περιφρόνησι τού κόσμου, όταν δέν θα μπορούσε πιά να κρύψῃ την έγκυμοσύνη της. Πώς να άνεχθῇ τὰ χαμόγελα, τὰ κρυφομυλήματα τών μοχθηρών; Τους ύπαινιγμούς τών έργατών τού έργοστασίου, όταν πέρασμα της, που θα γελοώσαν είν βάρους της, έστω και με τόν κίνδυνο να άπολυθούσιν; Όχι, όχι! Καλύτερος ο θάνατος, παρά ένα τέτοιον κατήχημα!

Κι' ο πατέρας της, ο ευγενικός, ο άσπιλος και τίμιος αυτός άνδρας, που την είχε άνταρθεί με τόσο άνάγκη κι' άφοσίωσι, δα τὰ μάθανε όλα και δα κοκκίνιζε για τή ντροπή της κόρης του! Τι μαρτύριο!...

Τα μάτια της έμεναν στεγνά. Δέν μπορούσε να κλάψῃ. Ο Ριβερών φοβήθηκε, βλέποντας την κατάστασι της. Έσκυψε και θέλησε να τή φιλήσῃ στο μέτωπο. Έκείνη όμως άσπασαδήχθηκε άπότομα.

—Όχι, όχι!... τραύλιζε με τρόμο, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά τί έλεγε.

—Μην άπελπίζεσαι, παιδί μου!... Κουράγιο!

—Είπαθ βέβαιος ότι δέν σὰς γέλασε αὐτή η κοπέλα;

—Είμαι βέβαιος ότι δέν θα τολμούσε, έφ' όσον μπορώ εύκολα να διαπιστώσω την αλήθεια.

—Τό δνομά της;...

—Της άποσχεθήκα να μὴ τὸ φανερώσω σὲ κανένα. Θὰ τὸ μάθης μόνον ἂν γίνει γυναικα τοῦ μαρκησιου.

—Και πιστεύετε να την παντρευθῇ ὁ Γκασπάρ;

—Δέν ξέρω. Ἀλλά θὰ τοῦ ἐπιβάλω νὰ τὸ κάμῃ, σὺν τῷ μόνῳ άνδρῳ.

—Εσείς;... Θὰ τὸν πιέσετε σεις γι' αὐτόν τὸ γάμο;... Όχι, όχι, δέν θέλω!... Εἶνε φορικό!... Ἀν έξάρτα,...

—Τι να ξέρω;...

—Τίποτε, τίποτε... μουρμούρισε η κοπέλα, καταλαβαίνοντας ότι παρ' όλίγο να της ξεφύγῃ τὸ μυστικὸ της. Τὸν άναγκά και δὲ πεθάνω

ἀν τὸν χάσω!... Θὰ τὰ ξεχάσω όλα, θὰ τὸν συγχωρήσω, θὰ φροντίσω γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Ο Γκασπάρ δέν άναγκά πιά τὴν άλλη!... Ίσως δέν τὴν άγάπησε ποτέ! Ἡ κορδία του εἶνε δική μου μόνο... τὸ ξέρω!

Ο Ριβερών σόπαινε, ταραγμένος. —Σκεφθήκατε άλλωστε τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ δημιουργήσῃς ἡ διάλυσις τοῦ άρραβώνος μας;... Ἀν δέν γίνει ὁ άλλος γάμος, δὲ θελήσουν νὰ μάθουν, γιατί ματαιώθηκε ὁ δικός μου. Ἀφοῦ εἶσαθ άποφασισμένος νὰ κρατήσετε τὸ μυστικό σὺν τῇς κοπέλλᾳ, δέν θὰ μπόρουν νὰ βροῦν τὴν αἰτία. Θὰ πείσουν τότε έπάνω μου ὁ ὅποιός κ' ἡ κακογλωσσία, ὡπως γίνεται συνήθως!

—Έχεις δικιο, μουρμούρισε ὁ Ριβερών. Ἡ σὺς διως ὁ μαρκήσιος ὁποχώρησῃ σὴν ἐπιμονή μου... Ίσως δώση τὸ δνομά του σ' ἐκείνην ποὺ αἰτίμας, και άναγνωρίσῃ τὸ παιδί τους. —Θὰ μεταχειρισθῇ λοιπὸν ἐναντίον μου τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ έχετε πάνω του, γιατί ξέρετε τὸ μυστικό του; Ἀν δέν παντρευθῇ μαζί του, θὰ τὸ χροστῶ σὲ σὰς;

—Σὲ νομίζω πὺ δικαίη και περήφανη. Μὲ τὴν άνατροφή και τῇς θῆκῃς άρχές ποὺ σοῦ ἔδωσα, δέν θὰ έπρεπε νὰ διατάσῃς καθόλου έμπρός στίς δυὸ λύσεις ποὺ σοῦ παρουσιά-ζονται: νὰ περιφρονήσῃς αὐτόν τὸν άνδρα, ἢ νὰ ξεάκολουθήσῃς νὰ τὸν άγάπης παρ' ὅλη τὴν άναδρία και τὸν κυισμό του.

—Συχώρεσέ με! Εἶμαι τρελλή!... Ναί, ὁ άνδρας ποὺ αὐτὸς ἀξίζει τὴν περιφρόνησί μου. Φοδῶμαι διως τὸν κόσμο!

—Γιατί; Έχεις τὸ δικαίωμα νὰ κρατῇς τὸ κεφάλι ψηλά. Τὸ φοδῶσαι; Έχει ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Θὰ κάνωμε ὁ δυὸ μας νὰ σωπάσῃ κάθε κακή γλώσσα.

Η Ματθίλδη δέν τόλμησε νὰ πῇ τίποτε άλλο, ἀπὸ φόβο μήπως δημιουργήσῃ ὀψίες στὸν πατέρα της. Δέν ήξερε τί να κάνει. —Θὰ πᾶτε στὸν πύργο τοῦ μαρκησιου; ρώ-τησε.

—Τώρα άμέσως. Πρέπει νὰ τὸν ἴδῶ και νὰ ἐξηγηθῶ μαζί του.

—Αν δέν άναγνωρίσῃ, ότι η κοπέλα αὐτή εἶνε ἐρωμένη του κι' ότι τὸ παιδί εἶνε δικό του, τί θὰ κάμει τότε;

—Δέν ξέρω. Ἀλλά δέν πιστεύω νὰ άρνηθῇ. Ξέρω τὸ χαρακτήρα του.

—Κι' ἂν δέν δεχθῇ νὰ παντρευθῇ με τὴν ἐρω-μένη του;...

—Έχω πάρει πάντως τὴν άπόφασί μου, κόρη μου. Δέν θὰ συγκρατηθῶ ποτέ νὰ γίνει γυναικα του.

Η Ματθίλδη έπρεσε στὰ πόδια τοῦ πατέρα της, άνακαλιγμένη, γλῶχι σάν πεθαμένη.

—Σὰς ἱκετεύω, πατέρα!... τραύλιζε. —Ο Ριβερών πέρασε τὸ χέρι του πάνω στο μέτωπό του, όπου εἶχαν φαγῇ ξαφνικά χοντρές στάλες ἱδρώτος.

—Θὰ πιστεύε κανείς ότι δέν με παρακαλεῖς τώρα πιά γι' αὐτόν, ἀλλά γιὰ τὸν εαυτό του! πρόφερε.

Τὰ εἶδη πολυτελείας στὴ Μόσχα

Ξαυγκύρισμα στὰ παλῆα

"Απὸ μερικὲς βδομάδες, οἱ βιτοίνες τῶν καταστημάτων τῆς Μόσχας εἶνε νεμάτες με άγνοια ὡς ὅδες άναθᾶ. (Μορ-μελάδα πορτοκάλλ), (Κίτριος τομάτης), (Μαγιονέζα κονορόβ), κομπούτες ἐκλεκτὴ κρασί... Ἐί εμπορεύματῶν ἱδρῶν τὰ δυνατό τους γιὰ νὰ ἐξη-γήσουν τὸ εἶδος και τὰ προσόντα τῶν νέων αὐτῶν τροφίμων στοὺς πελάτες, καὶ δίνουν μαζί με κάθε κουτί τί σχε-τικὲς έντυπες ὀδηγίες χρήσεως...

Έπίσης διοργανώθηκε τελεωτοίως στὴ Μόσχα, γιὰ πρώτη φορά, μιὰ μεγάλ-η ἐκθεσις μοντέλλων ραπτικής.Καὶ δι-μουουργήθηκαν 7 έργοστάσια, γιὰ νὰ ρά-φουν και νὰ διαθεσούν άμέτρητα αντί-γραφα αὐτῶν τῶν μοντέλλων, τὰ όποια ἐστάλῃσαν σ' ἕλες τῆς μεγάλης πόλεως τῆς Ρωσίας.

Μετὰ τὸν ἐφάτη τὸ πολέμου, οἱ σοβιετικὲς άρχες καταβάλλουν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ κάμουν τὴ ζῆ εὐ-κολώτερη και πὺ εύχάριστη. Ένας ἀ-κόμη ἀξιοσημείωτος νεωτερικὸς εἶναι ἡ ἱδρυσις μιᾶς βιομηχανίας ασπυνιῶν τουαλέττας και ὀρωμάτων. Η διεύθυν-τρια τοῦ έργοστασίου Τατιάνα Μόρζο-βα, ποὺ ὑπῆρχε ἐπὶ 20 χρόνια ὑπάλλη-λος σ' ἑνα κατάστημα ἐξαγωγῶν, λον-δάρισε τῆς δυὸ πρώτες (κρεασίον) της: μιὰ κολώνια, ποὺ ὀνομάσθηκε (Νίκη τῆς Μόσχας), κι' ἑνα ὀρωμα, τὴν «Τίνοη τὸ Στάλιν», με βδοί τὸ «τύπη». Όλες οἱ κοψὲς γυναικες τῆς Μόσχας σπεύ-δουν νὰ τ' αγοράσουν. Καὶ τὰ βράδια, ποὺ τραγουδᾷ στὸν Ὀπερα ὁ περιφη-μὸς τενόρος Κολόρόφιν — ποὺ πληρώ-νεται 12.000 ρούβλια γιὰ κάθε παρά-στασι — ὅλη ἡ οἰθούσα ευδιδάζει ἀπ' τὴν «Τίνοη τοῦ Στάλιν».

(Ἀπὸ τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «L'έντερ»)

Η Ματθίλδη δέν άπάντησε. Εἶχε πέσει στὸ πάτωμα, λιποθύμη.

Ο Ριβερών τὴν κύτταζε, τόσο άπορροφημέ-νος ἀπ' τῆς σκέψεος του, ὡστε δέν συλλογίσθη-κε στὴν άρχή νὰ τὴν εὐοήσῃ. Έπειτα κάλεσε τὴν καμριέρα της, γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Καί, πρὶν ακόμα συνάβῃ ἡ Ματθίλδη, αὐτὸς έφυγε με τὸ αἶμα γὺ τοῦ τὸ λευκίλλ.

Όταν ὁ μαρκήσιος έμπεσε τὴν ἐπισκεψῇ του, άνασκήσθηκε καὶ συλλογίσθηκε:

«Φαίνεται ότι ἡ Άλμπιν έχασε τὴν ὁπομονή της και πραγματοποιήσε τὴν ἀπειλή της!».

Πέρασε στὸ σαλόνι και καλημέρισε ἐγκάρ-δια τὸ Ριβερών. Έκείνος άπέφυγε νὰ τοῦ δώ-σῃ τὸ χέρι. Τὸν χαϊρεύσε ψυχρά και τοῦ εἶπε:

—Έχω νὰ σὰς μιλήσω γιὰ σὺδαρά πράγ-ματα.

—Σὰς ἀκούω, άπάντησε ὁ μαρκήσιος.

—Εἶδα σήμερα τὴν Άλμπιν Μιράντ. Μοῦ τὰ διηγήθηκε όλα...

—Τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ γινῶται αὐτὸ κά-ποτε, άργά ἢ γρήγορα.

—Τί σκοπεύετε νὰ κάμει τώρα;

—Η ἐρώτησί σας με ἐκπλήσσει, έφ' όσον ξέρετε ότι εἶνε άποφασισμένος ὁ γάμος μου με τὴν κόρη σας.

—Δέν θὰ γίνει πιά αὐτός ὁ γάμος.

—Γιατί; Έξ αἰτίας της άνόστης ἱστορίας, ποὺ σὰς διηγήθηκε ἡ Άλμπιν;

—Ἀκριβῶς.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ ὅτι δέν ζῆτε στὴν ἐποχή μας, άνοστης κύριε Ριβερών! Ναί, ἡ Άλμπιν ἦταν ἐρωμένη μου. Τὸ θεωρεῖτε διως ἐγκλημα, αὐτό;

—Λυποῦμαι, διότι διαφανῶ μαζί σας. Πα-ρακαλῶ πάντως νὰ λείψουν οἱ εἰρωνείες.

—ὡστε ἡ άπόφασί σας εἶνε ἀμετάκλητη;

—Μάλιστα, κύριε.

—Θὰ ήθελα ὡστόσο νὰ σὰς κάμω ακόμα μιὰ ἐρώτησι. Μπορῶ νὰ μάθω ἂν ἡ Ματθίλδη ξέ-ρει τὴν ἀποκαλύψῃ της Άλμπιν;

—Τὴν ξέρει. Δέν της εἶπα διως τὸ δνομα αὐτῆς της δυστυχισμένης, γιατί με εἶχε παρα-καλέσει νὰ τὸ κρατήσω μυστικό.

—Δέν δὲ της τὸ πῶ οὔτε ἐγὼ. Καθησυχάστε τὴν Άλμπιν, ἂν τὴν ξαναῖδῃτε... Κι' ἄλλη μιὰ ἐρώτησι: ἡ Ματθίλδη ξέρει ότι ἤλθετε σήμερα ἐδῶ;

—Τὸ ξέρει.

Ο μαρκήσιος έκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξσεως.

—Αὐτὴ σὰς τὸ συνέστησε; ρώτησε.

—Όχι.

—Πάντως διως εἶνε σύμφωνη;

—Δέν θέλω νὰ σὰς πῶ ψέματα... Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ Ματθίλδη εἶνε ἰσως πολὺ άρρω-στη... ἀπελπισμένη, γιατί σὰς άναποῦσε πολὺ κι' εἶνε τώρα άναγκασμένη νὰ σὰς περιφο-νήσῃ. Ἦταν σκληρὸ τὸ χτύπημα. Ἀλλά θὰ ξε-χάσῃ με τὸν καιρὸ...

—Δέν θὰ χρειασθῇ νὰ ξεχάσῃ... Έπαναλά-δετέ της τὴ συνομιλία μας. Πέστε της ότι τὴν άναγκά περισσότερο παρὰ ποτέ... κι' ότι δέν θὰ πιστέψω στὴ διάδωσι τοῦ άραβδώνος μας, παρὰ μόνον όταν τὴν ἴδῶ, όταν μὴ πῇ ἡ ἴδια ἢ μοῦ γράψῃ ότι με περιφρονεῖ... Ὡς τότε, άσπῃτῃ μου πεθερέ, δέν θ' άλλᾶξῃ τίποτα στίς σχέσεις μας.

Ο Ριβερών εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ βυθὸ τρομε-ρό. Δέν τολμούσε ὡστόσο νὰ προφέρῃ τὰ λό-για ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χείλη του.

—Μὴ θυμῶνετε, συνέχισε ήσυχα ὁ μαρκή-σιος. Μὴ γάνετε τὴν ψυχραιμία σας... Ἀν με βρῖσετε, θὰ άναγκασθῇτε κατόπιν νὰ μοῦ ζητήσετε συγγνώμη!

—Κύριε!...

—Ρωτήστε τὴν κόρη σας. Ἀς άποφασίσῃ ἐκείνη. Περιμένω τὴν άπάντησί της. Ἐν τῷ μεταξύ, θὰ ξεάκολουθῶ νὰ θεωρῶ τὸν εαυτό μου γαμπρό σας.

Κι' ὁ Γκασπάρ πρόσθεσε, χαμογελώντας: —Ἀντίο σας, άγαπητὴ μου πεθερά!

Όταν ὁ Ριβερών γυρίσε βρῖκε τὴ Ματθίλδη στὸ κρεββάτι με πρετό. Μίλησε στὸ δωματίο της κι' έκαμε νόημα στὴν καμριέρα της νὰ ἔλθῃ ἔξω. Έκλεισε έπειτα τὴν πόρτα.

★

Η Ματθίλδη τὸν κύτταξε άμυλητη, μὴ τολ-μῶντας νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴν ἐπισκεψῇ του στὸ μαρκήσιο, ἀπὸ φόβο μήπως εἶχε μάθει ὅλη τὴν αλήθεια... Έκείνος κᾶθησε στὸ κρεββάτι της, τὴν κύτταξε στὰ μάτια και πρόφερε συ-γνώμη:

—Θὰ σοῦ ἐπαναλάβω αὐτολεξεῖ δ.τι μοῦ ἀ-πάντησε ὁ κ. ντε Λεγκυλλά, όταν τὸ δῆλωσα ότι δέν έπρεπε πιά νὰ σε θεωρῇ μνηστὴ του: «Δέν θὰ τὸ πιστέψω, παρὰ μόνον όταν μοῦ πῇ ἢ μοῦ τὸ γράψῃ ἡ ἴδια ότι με περιφρονεῖ. Ρωτήστε τὴν κόρη σας. Ἀς άποφασίσῃ ἐκείνη».

Ἀφοῦ λοιπὸν περιμένει τὴν άπόφασί σου, δέν πρέπει νὰ φαντασθῇ ότι εἶσαι ἱκανὴ νὰ διατά-σῃς.

—Δέν διστάζω, άπάντησε ἡ κοπέλα με σδυ-σμένη φωνή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ριβερών ρωτίσθηκε ἀπὸ χα-ρά ἀνέκφορστη. Γιατί ἡ άπάντησι της Ματθίλ-δης δῖελε μιὰ φορικτὴ ὀψία: ποὺ εἶχε γεννη-θῇ μέσα στὴν ψυχὴ του. Πῆρε ἀπ' τὸ μικρὸ γρα-φεῖο της χαρτί, μελάνι και πένα, και τῆς τὰ πῆγε στὸ κρεββάτι.

—Δέν θέλω της εἶπε, νὰ ξανααναγγήσῃ αὐ-τόν τὸν κύριο, οὔτε και σὺ νὰ τὸν ξαναῖδῃς. Θὰ τοῦ γράψῃς λοιπὸν... Έλα: μὴν ἀπελπίζε-σαι ἔτσι! Δέν θ' άρρωστήσῃς. Διάβλεπὶ Δέν

ἀξίζει τὸν κόπο! Θὰ σοῦ βρῶ ἐγὼ ἕνα ἄλλο σόζυγο, ἀξίό σου, τίμιο και εὐλικρινῇ, ποὺ δέν θὰ σοῦ φέρῃ ἔτοιμο τὸ παιδί του! Χά, χά!

Καὶ γέλασε με τὸ άστείο του, θέλοντας νὰ κάμῃ τὴν κόρη του νὰ χαμογελᾷ. Ἀλλά ἡ Ματθίλδη έμενε άκίνητη, με τὰ μάτια ἀπλανά, καταγλυπη σάν πεθαμένη. Ο Ριβερών τῆς έ-θαλε στὰ δάχτυλα τὸν κοντυλοφόρο.

—Έμπρός, κόρη μου. Λίγο κουράγιο! πρό-σθεσε.

Η κοπέλλα άνακάθησε με κόπο στὸ κρεββάτι της και πέρασε τὸ χέρι της στὸ μέτωπό της, βρεγμένο ἀπὸ τὸν ἱδρώτα.

—Τί θέλετε νὰ τοῦ γράψω; μουρμούρισε.

—Α, λίγα πράγματα! Θὰ σοῦ ὁποαρεύσω ἐγὼ. Εἶσαι ἔτοιμη;... Γράψε λοιπὸν: «Κύριε ντε Λεγκυλλά. Ἐφ' όσον ἐξέφρασατε τὴν ἐπι-θυμία νὰ σὰς άνακοινώσω ἡ ἴδια τὴν άπόφασί μου, σὰς δῆλώνω ότι συμμερίζομαι ἀπολύτως τὴν γνώμη τοῦ πατέρα μου. Ντρέπομαι διότι σὰς άγνώτισα. Δέν έχομε πλέον τίποτε τὸ κοινὸν μεταξὺ μας... Τὰ έγραψες;

—Ναί, πατέρα.

—Υπογράψε τώρα... Καὶ πρόσθεσε ἕνα ὁ-στερόγραφο: «Έγγραψα τὸ γράμμα αὐτὸ ἐπὶ παρουσία τοῦ πατέρα μου, ὁ όποιος τὸ ἐπιδο-κιμάζει ἀπόλυτα». Δῶσε μοῦ τὸ τώρα. Θὰ τὸ λάβῃ σὲ μιὰ ὥρα... Ἀῦριο θὰ πᾶμε ὅπου θέλεις, γιὰ νὰ διασκεδάσῃς και νὰ ξεχάσῃς. Θὰ κάνωμε ἕνα ὄραιο μακρινὸ ταξίδι...

Η Ματθίλδη ἔβωσε τὸ γράμμα. Τὸ χέρι της έτρεψε. Ο Ριβερών άναστεναξε. «Όσο κι' ἂν ήθελε νὰ φαγῇ εὐθυσος, ὁ πόνος της κόρης του τὸν έκανε νὰ ὑποφέρῃ σκληρά. Ὡστόσο εἶπε χαμογελώντας:

—Δέν χρειάζεται νὰ τὸ διαβάσω. Ὑποθέτω νὰ μὴν έκαμε κανένα λάθος.

—Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε, πα-τέρα μου! πρόφερε ἡ κοπέλλα λαχνασιμένη.

Καὶ ξανάσχεσε στὸ κρεββάτι της, μισολιπόθυ-μη. Μόλις έρωξε μιὰ ματιά στὸ γράμμα, ὁ Ριβερών έβγαλε μιὰ φωνὴ πνιγμένη. Νὰ τί εἶχε γράψῃ ἡ Ματθίλδη, ἀντὶ γιὰ ἐκεῖνα ποὺ της εἶχε ὁποαρεύσει!

«Γκασπάρ. Ο πατέρας μου μοῦ τὰ εἶπε όλα. Θὰ ήθελα νὰ σὲ μισητῶ, νὰ σε περιφρονῶ, ἀλλά δέν μπορῶ. Θὰ ήθελα νὰ μὴ σε ξαναῖδῶ, ἀλλά δέν έχω τὸ θάρρος, γιατί σ' άναγκά, οὔτε και τὸ δικαίωμα, γιατί εἶμαι μῖτερα κι' ὁ γάμος μας μόνον μπορεῖ νὰ μοῦ ξαναδώσῃ τὴν τιμή!

Ματθίλδη Ριβερών».

Τὸ ὑστερόγραφο έλεγε δ.τι ἀκριβῶς τῆς εἶ-χε ὁποαρεύσει ὁ Ριβερών: «Έγγραψα τὸ γράμ-μα αὐτὸ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁ-ποιος τὸ ἐπιδοκιμάζει ἀπόλυτα».

Ο Ριβερών ξαναδιδάσσε τις φράσεις ἐκείνες τρεῖς φορές, σάν νὰ μὴ τολμούσε νὰ τῆς κατα-λάβῃ. Έκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὸ κρεββάτι της Ματθίλδης, με σηκώμενες τῆς γροθιές του, σάν νὰ ήθελε νὰ τὴν σκοτώσῃ.

—Οἱ ὀψίες μου! οἱ ὀψίες μου!... πρό-φερε. Νὰ ποὺ ὠφέλειτο ἡ άγέρωχη εἰρωνεία αὐτοῦ τοῦ ανδρῶνος, ἡ πεποίθησί του ότι ὁ γάμος του δέν μπορούσε νὰ μετασβῇ!... Πῶς νὰ πιστέψω διως ἐγὼ ότι ντροπιάστηκε ἡ κόρη μου, ποὺ τὴν άγάπησα τόσο, ποὺ τὴν ἀνάρρε-ψα τόσο άνάγι!...

Εορῖζε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Η Ματθίλδη εἶχε συνάβῃ, τὸν κύτταζε και, βλέποντας τὴν ἀπελπίσῃα του, πονοῦσε φορικτά.

—Συχώρεσέ με, πατέρα μου!... μύρσεσε νὰ πῇ.

Ο Ριβερών σήκωσε ἀπὸ κάτω τὸ γράμμα της, ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὰ χέρια του, και τὸ ξανακύτταξε, σάν ν' άναρωτιόταν ἂν έπρεπε νὰ τὸ στείλῃ. Συλλογιζόταν τώρα τὴν Άλμπιν Μι-ράντ, τὴν ἀντίζηλο της Ματθίλδης, και τὴν ὁ-πόμεσι ποὺ της εἶδε δάσει: νὰ γίνει συνήγο-ρος της και νὰ ἐπιτύχῃ νὰ τὴν παντρευθῇ ὁ άνδρας ποὺ τὴν κατέστρεψε.

Δέν ἐπρόκειτο διως γιὰ τὴν Άλμπιν. Έ-πρόκειτο γιὰ τὴν κόρη του, ποὺ εἶχε διαθεθ-αρή κι' αὐτῇ, ποὺ θὰ γινόνταν κι' αὐτὴ μῖτερα, ποὺ κινδύνευε νὰ ἀτιμασθῇ ὡς κι' ἡ ἄλλη!...

Έπρεπε νὰ τὴν σώσῃ, με κάθε θυσία! Ο Γκα-σπάρ ἦταν βέβαια ἕνας ἄθλιος! Ἀλλά ἀπ' αὐτὸν μόνον κρεμόταν ἡ σωτηρία!

Η Ματθίλδη παρακολουθεῖ με άγωνία ἀπ' τὸ κρεββάτι της τὴ σκληρὴ πάλῃ ποὺ γινόνταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα της. Δέν άνταμνε-σε, παρὰ μόνον όταν τὸν εἶδε νὰ κλείνῃ τὸ γράμμα σ' ἑνα φάκελλο, νὰ γράφῃ τὴ διευ-θυνσι, με χέρι ποὺ έτρεψε νευρικά, νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνιο και νὰ τὸ δῇ σ' ἑνα ὑπρέτη, λέγοντάς του:

—Πηγαίνετέ τὸ άμέσως στὸν μαρκήσιο ντε Λεγκυλλά.

Καθὸς έβγαине ὁ ὑπρέτης, ὁ Ριβερών τὸν σταμάτησε και πρόσθεσε:

—Περιμένετε! Έχω και κάτι ἄλλο νὰ σὰς δῶσω!

Κᾶθησε στὸ γραφεῖο του κι' έγραψε μερι-κὲς λέξεις:

ΣΤΟ ΠΡΟΕΔΕΙΟ: Η συνέχεια

ΕΚΔΕΚΤΟΙ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΙ

Λεωνδρος Σπυριδης - Σταυραδης Μηλ-λε, Κρησθηνισθης.

Η θηριωδία και ἡ ἀπληστία τοῦ Βοργία

Μία σκιά τρόμου και ζόφου εἶχε ἀπλω-θῇ πάνω ἀπὸ τὴ Ρώμη κατὰ τὰ τελευταία χρόνια τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Ο προεσθευτῆς Γιουστινιανὸν ἀπεικονίζει χαρά-κτηριστικῶτα αὐτὴ

TO ZONTANO TRIANTAFYLLOS

5123 PENOYAP

13ον για να σώσω τον πατέρα σας και τον Πέτερκεντ... Μην ανησυχείτε πάντως καθόλου για μένα. Δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο.

Ο νέος φίλος το χέρι της κοπέλλας και την εκύτταζε να φεύγει, μαζί με τον Άλφ. Όταν την έλασε από τα μάτια του, προχώρησε προς τον Μογκέντ, ξαπλωμένο πάντοτε καταγής.

Οι δύο μάς τώρα πρόφρε. Ο Θιβετιανός έμεινε τελείως άπαθής. Άκουσε με, Μογκέντ, και προσέξε στα λόγια μου, συνέχισε ο νέος. Από χρόνια τώρα, αναζητεί τον περίφημο επίγειο παράδεισο, τη χώρα του χρυσού. Μελέτησε τα αρχαία ιερά κείμενα. Μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα... Έγώ ήλθα από τη Δύση και, σε μερικές ημέρες, ανακάλυψα ότι ζητούσε μάταια ο' όλη σου τη ζωή.

Τού φάνηκε ότι διέκρινε κάποια περαστική σύσπαση στη φυσιογνωμία του Θιβετιανού.

Αμφιβάλλεις, βέβαια, για τα λόγια μου, πρόσθεσε. Νομίζεις ότι λέω ψέματα, για να σου προτείνω κάποια συμφωνία.

Καμιά απάντηση... Πρό ενός μηνός άκουσα, ο Γάλλος θά 'θε έμπρε σε κάποια απάθεια. Τώρα όμως, είμαι μαζί σου να εξηγή τη σωτήρι άνοδο Ανατολής...

Μπορώ να σου αποδείξω τα λόγια μου, Μογκέντ, εξακολουθώ. Κύτταζε την πέτρα αυτή που κρατώ...

Έδειχνε το χρυσό βάλω, τον οποίο είχε βγάλει απ' την τσέπη του.

Ο Μογκέντ εκύτταζε, χωρίς να θέλη, 'Η φυσιογνωμία του παραδόχθηκε.

Πού;... ρώτησε, μόνο, με φωνή βραχνή.

Πού τη βρήκα, έ;... Και δεν υπήρχε μόνον αυτή! 'Η γη ήταν οκεανομένη από τέτοιες πέτρες... Να και άλλη μία, δ-μοια!... Έκτος όμως απ' το χρυσόφι, βρήκα στη Σαρτάλ άγιους ανθρώπους, που ζούσαν ήσυχά ανάμεσα σ' όλα τα είδη των ζώων... Σ' ενδιαφέρει, αυτό;

Πού; Ξαναρώτησε ο Μογκέντ, ενώ τα μάτια του έλαμπαν σαν μαύρα διαμάντια.

Δεν θά σου το πω, έφ' όσον μένουν ακόμη φυλακισμένοι οι δυο σύντροφοί μου.

Ο Μογκέντ εξανασώπασε, 'Ο Μιστέρ δεν επέμενε περισσότερο. Περίμενε, καθισμένος σταυροπόδι, καταγής, απάθετος φαινομενικά, ζερόντας ότι ο Θιβετιανός θά μιλούσε πρώτος...

Η παράξενη αυτή σιωπή, που έκρυβε τόση έσωτερική ταραχή, κράτησε μια ολοκληρω ώρα. 'Επ' τέλος, ο Μογκέντ αναόκησε το κεφάλι του και κύτταζε στα μάτια τον Μιστέρ.

Θά ελευθερώσω τους λευκούς! πρόσθεσε.

Πότε; ρώτησε ο Μιστέρ, κατορθώνοντας να συγκρατήσει τη χαρά του.

Αυτή τη νύκτα. Ξέρω τον τρόπο να τους φυγαδεύω, χωρίς να καταλάβει ο Κινέζος.

Α, δεν θέλεις να φανερώσεις και στο φίλο σου το μυστικό;

Όχι! Δεν πρέπει να μάθω!... Αυτός ζητά το χρυσόφι, τον πλούτο... κι' ο θεός ζέρει πως θά τον μεταχειρισθώ! Έγώ όμως θέλω να ζωω ανάμεσα στους άγιους ανθρώπους της Σαρτάλ, για να ξαναγυρίσω στην αγνότητα των πρωτοπλάστων...

Θά ελευθερώσω λοιπόν τους συντρόφους σου, κι' εσύ θά μου πεις το μυστικό, ο' έ-μένα μόνον...

Ο τόνος του Μογκέντ είχε γίνει ικετευτικός σκεδόν. Άλλα ο Μιστέρ δεν έπαραδέχθηκε.

Άκουσε, είπε σταθερά. Όταν μου φέ-ρης τον Μιστέρ και τον Πέτερκεντ, θά σου το πω όλα. Σε προειδοποιώ όμως ότι, αν μου στήσης παγίδα, είτε δεν θά μιλήσω, είτε θά φανερώσω το μυστικό στον Κινέζο και σ' όλους τους άλλους!

Επειτα, ζερόντας ότι ο Μογκέντ είχε καταλάβει καλά, έκκοψε τα δεσμά του και πρόσθεσε:

Πήγαινε! Και μη ξεχνάς, ό,τι σου είπα! Τον άφισε ν' απομακρυνθώ λίγο κι' άρ-χισε να τον παρακολουθώ. Τον είδε να μπαίνει στο σπίτι, όχι απ' τη συνθησισμένη πόρτα, αλλά από μια άλλη είσοδο, κρυμμένη ανάμεσα στις περιπλοκές.

Στάθηκε εκεί κοντά και περίμενε, με άγωνία.

Δεν είπαμε σε θέσι να παλέψουμε μ' αυτούς τους ανθρώπους! συλλογιζόταν. Δεν ξέρομε τίποτε από την ψυχή τους, έ-νώ η δική μας είχε ανοιχτεί στα μάτια τους...

Ισως τώρα ο Μογκέντ μου έτοι-μαζει κάποια προδοσία!...

Πέρασε άρκετά ώρα, χωρίς ν' άκουσθί τίποτε. Τι γινόταν μέσα στο σπίτι...

Ο Μιστέρ κύτταζε το καγκελλόφρακτο παράθυρο της φυλακής των Άμερικανών. Κάποια στιγμή, τού φάνηκε ότι άκουγε, κάτι αδύνατα βογγητά...

Ήταν μία ώρα που είχε φύγει ο Μογ-κέντ...

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ!

Ο Μιστέρ δεν μπόρεσε να κρατηθί πε-ρισσότερο. Καταλάβαινε ότι ο Μογκέντ δεν είχε πηρήσει την υπόθεσή του, είτε είχε βρή κάποιο ανυπόδητο εμπόδιο...

Μήπως είχε άκουσει θόρυβο ο Κινέζος κι' είχε επέμβει;

Ο νέος διευθύνθηκε άδιστακτα προς την κρυφή είσοδο. Δυσκολεύθηκε να την ανα-καλύψει, γιατί δεν ήταν παρά μία στρογ-γυλή τρύπα του τοίχου, 40 πόντους πλα-τείς, σε ύψος ενός μέτρου απ' τη γη.

Χώθηκε μέσα και βρέθηκε σε πυκνό σκοτάδι. Περίμενε ότι θά τον άρπαζαν ά-δρα χέρια... Φοβόταν ότι καιροφυλα-κτούσαν, για να τον πιάσουν... Κι' αυτός δεν θά μπορούσε να άμυνθί, αφού δεν ή-ξερε τα μέρη και δεν έδλεπε τίποτε...

Όστόσο μπόρεσε να περάσει ένα διάδρο-μο, χωρίς να συναντήσει κανένα. Δεξιά κι' αριστερά, υπήρχαν διάφορες πόρτες. Κα-νένα θυμάτι δεν φαινόταν φωτισμένο.

Μου μυρίζει προδοσία! μουρμούρισε ο νέος. Εύτυχώς ότι έχω τουλάχιστον το μαχαίρι του Μογκέντ, για να υπερασπισθώ τον εαυτό μου...

Έξαφνα άκουσε ένα βογγητό, μέσα στη σιωπή. Τώρα μπόρεσε να καθορίση την προέλευσή του. Μ' ένα απότομο σπρώξιμο, άνοιξε μία πόρτα προς τα δεξιά του.

Τρεις άνθρωποι σπαρταρούσαν, πεσμένοι στο πάτωμα, σφικταγκαλισμένοι έτσι ώ-στε φαινότουσαν σαν ένα μόνο πλάσμα... Πάλευαν άγρια, άδυσωπτα, αλλά σιωπη-λά... Κάθε τόσο, ένα κεφάλι χτυπούσε κάτω υπόκωφα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Προειδοποίησι

Διάβασα στις έφημερί-ότι του άρτου ή μερί-ζανά-μανά μικραίνει-κι' αυτό το άσχημο μαντά-βαθύ μου άναψε σεβντά και λίαν με πικραίνει.

Όσοιού νάρθουν φορτία σί-δπως κι' έγώ ούτε κι' εσύ, όροσί μου, τή γλυτώ- (νεις),

γι' αυτό πριν φας καμ- (μια κλωτά

πρέπει κι' εσύ στραβά- (κουστά

να μάθης να ζυμώνεις!

Κι' έτσι σκεδόν ούτε (στιγμή

δεν θά μās λείψι (φωμί

- ψυχική μου, ραβαίοι- (κι' αν μπόλοκο έχουμε

- θαμάστε μπέηδες, κα- (λέ),

και... φούρνος μην (καπνισί... Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

- Μπρίντι Πέτερκεντ! φώναζε ο Μιστέρ με άγωνία.

Μάντευε τώρα όλη την αλήθεια! Άντι να ελευθερώσει τους φυλακισμένους, ο Μογκέντ είχε θέλησει να τους σκοτώσει.

Η ίσως ο Μπρίντ, βλέποντας τον να μπαί-νι, τού είχε έπιτεθεί, για να έκδικηθί.

Η πάλι εξακολουθούσε... Πώς να έ-πέμψι ο Μιστέρ, μέσα στο σκοτάδι; Δεν μπορούσε να ξεχωρίση τον Μογκέντ από τον Μπρίντ. Δεν ήξερε ποιος βρισκόταν από πάνω...

Απορούσε γιατί ο Μογκέντ δεν φώναζε, δεν έζητούσε βοήθεια.

Δεν άργησε ωστόσο να πάρη μια άπα-φοσι. Έπεσε κι' αυτός καταγής κι' ανα-ζήτησε ψιλαφτά το ρούχο του Άνατολί-τη. Τον άρπαξε απ' το λαιμό, τον έσφιξε δυνατά, λέγοντας συγχρόνως:

- Έγώ είμαι, ο Μιστέρ! Κουράγιο, Μπρίντ!... Προσέχ! Μά χτυπήσω...

Και κατάφερε τρεις γερές προθιές στο πρόσωπο του αντιπάλου του. Έκείνος άν-τιτάθηκε λίγο ακόμα, σπαρτάρισε κι' έ-πειτα έμεινε άκίνητος.

Η πάλι σταμάτησε. Το σύμπλεγμα των τριών κορμιών διαλύθηκε.

Κάποιος απ' όλους - ο Μογκέντ, άσφα-λώς - ήταν άναίσθητος, νεκρός ίσως. Άλ-λά δεν φαινόταν, στο σκοτάδι.

Δυο λαχανιασμένες αναπνοές άκουγόν-τουσαν μέσα στη σιωπή.

- Έσείς είσθε, Μπρίντ; ρώτησε ο Γάλλος.

- Ναί, έγώ... Περιμένετε... Άνάψετε ένα φως...

Άλλά ο Μιστέρ δεν είχε άναψίτρω ούτε σπύρτο.

- Είσατε πληγωμένος; είπε.

- Δεν πιστεύω... 'Ο Πέτερκεντ όμως...! Δεν τον άκούω...

Αναζητώντας ψιλαφτά το σώμα του κα-θηγητού. Το βρήκαν άκίνητο.

- Ένα φως!... πρόσθεσε ο Μπρίντ. Δεν μπορώ πιά! Είναι μία ώρα, που παλεύω έτσι... Αυτός ο άνθρωπος ήταν άπίστευτα δυνατός!

Ο Μογκέντ;

- Δεν ξέρω... Ένας άνθρωπος, που ξε-πρόβαλε μέσα στο σκοτάδι... Δεν θά 'άκουγα, αν δεν έτριξε μία σανίδα του πατώματος... Δίχως αυτό, δεν θά ζού-σαμε τώρα!...

Πού είναι ή κόρη μου;... Τι συμβαίνει;... 'Ο Μιστέρ βγήκε γρήγορα στο διάδρομο κι' άνοιξε όλες τις πόρτες. Σ' ένα έσωτε-ρικό δωμάτιο, βρήκε, έξω έλπιζε, ένα μικρό λύνχο, που φωτίζε με την τρεμου-λιστά λάμψη του έπτά νεκρούς.

Ο νέος άναγνώρισε τους τέσσερες Θιβετιανούς, που είχαν συνοδεύσει την άποστολή, και τρεις Κινέζους υπηρέτες!

Φαίνεται ότι τους είχαν σκοτώσει, για να μη ζητήσουν μερίδιο από τα λύτρα.

Ο νέος νίκησε τη φρίκη που ένοιωθε, πήρε το λύνχο και ξαναγύρισε στο πρώτο δωμάτιο.

Ο Μιστέρ είχε κατορθώσει να σηκωθί, αλλά τρέκλιζε σαν μεθυσμένος.

Όταν κύτταζε γύρω του, ο Μιστέρ δο-κίμασε τόση έκπληξη, ώστε λίγο έλειψε να πέση ο λύνχος απ' τα χέρια του.

- Δεν είναι ο Μογκέντ!... τραύλιζε, κα-τάκλυσος, με τα μάτια κορμωμένα στον άναίσθητο αντίπαλό του. Είναι ο Κινέζος!

- Μήπως εσύ είπα ενώ θί ήταν ο Μογ-κέντ;... Άς ιδούμε καλλίτερα τί γίνεται ο φίλος μου Πέτερκεντ... Είναι πεσμέ-νος;... Όχι! Μου φαίνεται ότι αναπνέει...

Το πρόσωπό του όμως έχει μελανιές... Κόντεψε να τον πνίξη, αυτός ο Κινέζος... Δεν ξαναβρήκα ποτέ τόσο δυνατό άνθρω-πο!... Παλέψαμε μια δολοκλήρη ώρα...

Στην άρχή, κρούσους ένα μαχαίρι, αλλά κατάφερα να τον κάμω να το πετάξη...

Ο Μιστέρ δεν άκουγε πιά, δεν πρόσθε-κε γύρω του. Ήταν βυθισμένος σε σκέψεις.

- Καταλαβαίνω!... φώναζε έξαφνα, με φωνή άλλαγμένη. Έλάτε γρήγορα!... 'Η Έλλην...

- Τι;... Πού είναι;...

- 'Ο Μογκέντ... Πήγε να την άρπάξη!... Έλάτε γρήγορα!...

Ο Μιστέρ έτρεχε σαν τρελλός. 'Η σκέ-ψη τού κινδύνου που διέτρεχε ή νέα, τον έκανε να ξεχνά ότι ο Πέτερκεντ είχε ί-σως ανάγκη από περιπολιόεις. Κι' ο Μπρίντ τον άκολουθούσε, ξαναρωτώντας τον δι-αρκώς:

- Μα πού είναι;... Πού είναι ή κόρη μου; Πού πάμε;...

ζω. Πριν φύγη, τού είχε πη λακωνικά! - Σκότωσε τους!

Έπρόκειτο για τους φυλακισμένους. Σκοτώνοντας τα θύματά τους, καθώς και τους συνοδόους των, οι δυο κακοίργοι θά ξεκαθάρizαν το έδαφος, θά έπιανον την κοπέλλα και το Γάλλο, και θ' άναγ-κάζαν τον τελευταίο να τους φανερώση το μυστικό της Σαρτάλ.

- Γρήγορα! φώναζε ο Μιστέρ σαν τρελλός. Άρκει να στάσωμε έγκαιρως!...

Το μέρος όπου είχε στείλει τον Άλφ με την Έλλην, βρισκόταν άρκετά μα-κριά...

Τελωσπάντων, οι δυο άνδρες έφτασαν εκεί, λαχανιασμένοι και παγωμένοι από το φόβο. Δεν φαινόταν τίποτε. Δεν άκου-γόταν το παραμικρό...

- Άλφ!... Έλλην!... φώναζε ο Γάλλος. Το παιδί ξεπρόβαλε μέσα απ' την κου-φάλα του βράχου.

- Έδώ είμαι, (σασίμψ!) άπάντησε.

- Ένα κύμα χαράς πλημμύρισε τον Μι-στέρ.

- Έδώ είναι ή μίς Έλλην; ρώτησε, σφί-γοντας νευρικά το μπράτσο του μικρού.

- Και βέβαια! άπάντησε εκείνος.

Ο Μπρίντ είχε όρμησει κιόλας κι' είχε άρπάξει την κόρη του στην άγκαλιά του.

Ο νέος περίμενε, λίγο παράμερα. Δά-κρυα χαράς κυλούσαν στα μάγουλά του.

- Επιτυχате, Ζάν;... τού είπε ή κοπέλ-λα μ' εύγυνάμουση. Πόσο είμαι εύτυχι-μενί! Μα πού είναι ο καθηγητής;... Δεν πιστεύω να πέθανε!...

- Είναι πληγωμένος μόνο. Θά πάμε να τον βρούμε.

Ξεκίνησαν όλοι προς το σπίτι. 'Ο Μιστέρ θέλησε να δώση το μπράτσο του στη νέα, για να την βοηθήσει στο περπάτημα.

Άλλά ο Άλφς τον σταμάτησε, τραβώ-ντας τον απ' το μανίκι.

- Έλα να ιδής, (σασίμψ!) τού ψιθύρι-σε κρυφά. Σούτι 'Η δεσποινίς δεν ξέρει τίποτε!

Τον τράβηξε πίσω από ένα θάμνο και τού έδειξε έναν άνθρωπο πεσμένο κατα-γής.

Ο Μογκέντ!... τού είπε. Τον σκότω-σα!... Είχα άκούσει θόρυβο... Σερνόταν σαν φιδί... Βγήκα τότε απ' την σπηλιά...

Σύρθηκε κι' έγώ... και τον χτύπησα με το μαχαίρι μου... Σούτι! Δεν πρέπει να ιδή ή δεσποινίς αυτό το άσχημο θέαμα...

Έκλαψε από χαρά και περπατώντας, ό-ταν ο σύντροφός του τού έσφιξε το χέρι, σαν να ήταν άντρας, αληθινός (σασίμψ)...

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Δεν χρειάσθηκε να γυρίσουν ως το σπι-τι του Κινέζου: Στη μέση του δρόμου, συ-νάντησαν τον καθηγητή, που τριγυρίζε προφρόντως φράσεις άδυσάρτητες, μι-λώντας για τον ύπνωτισμό και για το θη-σαυρό...

Ο Πέτερκεντ δεν ήταν πληγωμένος. Είχε πάρει μόνο ένα περαστικό παραλή-ρημα, απ' τις συγκινήσεις που είχε δο-κίμασει. Φώναζε τον Μογκέντ, για να τον οδηγού ως τις πύλες της Σαρτάλ...

Οι άλλοι τον τράβηξαν δια της βίας μα-ζί τους.

Ο Μπρίντ δεν μιλούσε καθόλου για τον άτυχημένο σκοπό της άποστολής. Πι-στευε άραγε ακόμη στην ύπαρξή τού επι-γείου παραδείσου; Διατηρούσε κάποια έλπιδα να τον ξαναβρή άλλότε;...

Όπωςδήποτε, δεν έγινε διάλογο λόγος κι' αυτό το θέμα. Όλοι ήταν εξαντλημέ-νοι, στο σώμα και στην ψυχή. Και παθού-σαν μόνο άνάπαυσι, ήσυχια...

Προχωρούσαν σιγά-σιγά, δίχως βία, με τις δυνατόεις που τους άπόμεναν.

Ο Άλφς άνυπομονούσε ν' άναπνεύση πάλι το ζεστό άέρα του κάμπου.

Η Έλλην περπατούσε χαμογελαστή, σαν μέσα σε όνειρο... Μιλούσε ελάχιστα, κι' έμεινε διαρκώς κοντά στον Μιστέρ, ο οποίος την βοηθούσε στα δυσκολότερα σημεία του δρόμου.

- Θά περάσωμε απ' τα ίδια μέρη, όπως όταν ήλθαμε; ρώτησε έπανειλημένως, θά ξανααφρεθούμε στους πρόποδες τού Έβερεστ;

- Και βέβαια! άπάντησε ο νέος.

Μία κρυφή εύτυχία φωτίζε τότε τη φυ-σιογνωμία της κοπέλλας.

Ο Ζάν δεν τή μιλούσε για έρωτα. Ή-ταν συγκινημένος, περνώντας ολόκληρες ημέρες κοντά της. Άλλά εύρισκε τη στιγ-μή και το περιβάλλον άκατάλληλα για μία έρωτική έκμυστρευσί.

Το μικρό καρδάρδιον τρεφόταν πρό πάν-των με ρίζες. Η κόυρασι ήταν ζωγραφι-σμένη σ' όλα τα πρόσωπα, έκτος από της κοπέλλας, που φωτιζόταν από μία έσωτε-ρική φλόγα.

Ο Πέτερκεντ ξανάβρισκε σιγά-σιγά τα λογικά του. Έξακολουθούσε όμως κάπου κάπου να παραληρή, να φωνάζη τον Μογ-κέντ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Ένας καταπληκτικός τύπος

Κατά το μεσαίωνα, την εποχή δηλαδή όλων των παραδοξοτήτων, μεταξύ των προσώπων, που άποτελούσαν την επίσημη ακολουθία των βασιλέων της Γαλλίας, συγκαταλεγόταν κι' ένα όποκελμένο του όποιου το παρουσιαστικό ένέπνευε πολύ λίγη έμπιστοσύνη και πολύ τρο-μάιο και το όποιο ήταν γνωστό με το όνομα «ο βασιλεύς των Άλητών».

Ποιά ήταν το παράξενο αυτό πρόσωπο και ποιά θέσι κατείχε στην αλή των βασιλέων της Μεσαιωνικής Γαλλίας;

Η δουλειά του βασιλέως των Άλητών ή-ταν άπλοστότατα να επιβλέπη όλα τα κακο-σύντακτα κέντρα της πρωτεύουσας και να εισπράττει φόρους απ' όλες τις γυναίκες έλευ-θέρων ήθών! Ήταν, σαν να λέμε, ο άνώτα-τος έπόπτης της άστυνومίας ήθων.

Άλλά και στ' άνάκτορα είχε ύπηρεσία ο βασιλεύς των Άλητών. Παρακολουθούσε δη-λοδή τί γίνεται στο παλάτι, ήταν έπιφορτι-σμένος με τη φύλαξη των βασιλικών διαμερι-σμάτων. Κάθε βράδυ, μόλις πλύνοντο ο βα-σιλιάς, ο άλλος βασιλιάς, ο βασιλιάς των Άλητών δηλαδή, έκανε έρευνα και στο πιο μικρό δωμάτιο των άνακτόρων, για να βεβαί-ωθί πως δεν ήταν κρυμμένος εκεί κανένας ύποπτος με κακούς σκοπούς και πως ο κυ-ρίας της τιμής κοιμόντουσαν ήσυχά και φρό-νιμα στα κρεβάτια τους, χωρίς να κάνουν τίποτε, που να προσάττει άνειδος στην τιμή και την αξιοπρέπεια του Βασιλέως της Γαλ-λίας.

Αρχικώς ο βασιλιάς των Άλητών έκανε μονάχα αυτή τη δουλειά.

Αργότερα όμως, στα καθήκοντά του αυτά προσετέθησαν κι' άλλα, λιγώτερο αξιοσημεί-ωτα κληστά. Πριν όμως συνεχίσουμε, θά κά-νουμε μία σύντομη ιστορική άναδρομή.

Από των αρχαιότατων χρόνων μέχρι το μεσαιώνας έπικρατούσε ή συνήθεια ν' άκο-λουθούνται τα στρατεύματα, όταν πήγαιναν σε καμιά έκστρατεία, από ταγμάτα «ελαφρών δεσποινίδων», οι όποιες ήσαν όπηρεσώμενες να διασκεδάζουν τους μαχητές όταν τελείωνε ή μάχη. 'Ο στρατός τού Δαρείου και τού Α-λεξάνδρου π. χ. άκολουθείτο από σμήνη τέ-τοιων νεαρών και τρυφερών ύπηρετων, και πολλές μεσαιωνικές χρονιολογίες άναφέρουν ότι 1.500-2.000 τέτοιες γυναίκες άκολουθού-σαν το στρατό τού Καρλομάγνου!

Η ύπηρεσία λοιπόν του βασιλιά των Ά-λητών κατανήσε από εύλικη πού ήταν αρχι-κώς, να περιεπαισθί στη γενική επίβλεψη όλων των όπόπτου προελεύσεως γυναικών, που άκο-λουθούσαν τα στρατεύματα. Και αν έπρόκει-το να επιβλέπη μόνον τις γυναίκες αυτές ο βασιλιάς των Άλητών, το πράγμα δεν θά ή-ταν και τόσο δύσκολο. Μα τα άμαρτωλά αύ-τα θηλυκά έσφραγαν πίσω τους πλήρη γνώσεων, φίλων και θαυμαστών, όλη την άσκήματα δηλαδή των ήσπων, των μεθυσών, των αλη-τών, των μαχαίροβγάλτηδων και των δηλητη-ριαστών της Γαλλίας!

Ο βασιλιάς των Άλητών έπρεπε να τους παρακολουθί όλους άσπράκως, για να μη μαλακώνουν, να μη μαχαίρωνονται άσπαστα. Εύ τους, να μη διασκεδάζουν την τάξη. Φα-νταστήτε τί άφάντο θέματα!... Άπ' τη μία με-ριά τα στρατεύματα, τα όποια πήγαιναν να πολεμήσουν για έναν εύγενή σκοπό, κι' απ' την άλλη το στρατόπεδο των γυναικών με όλα τα κοινωνικά καθάρματα της Γαλλίας! Κι' αν λάθουσε όπ' όβην ότι στ' άγρία αυτά, μονάχα ένας χειρότερος τους θά μπορούσε να επιβλήθί, καταλαβαίνουμε τί παιδί οικογε-νείας, τί «πόντος» έπρεπε να είναι ο θηριόδα-μαστής τους, ο βασιλιάς των Άλητών!

Ο τίτλος του βασιλιά των Άλητών καθιε-ρώθηκε από το έξης περιστατικό:

Ο βασιλεύς Φίλιππος-Αύγουστος είχε προ-

σέξει μια μέρα σε μία μάχη, πως τά πλήρη των γυναικών και των έπικινδύνων κακοποιών μπορούσαν την ώρα της μάχης, να προσέ-ρουν σημαντικές ύπηρεσίες, συμπεριλαμβά-ντας με τους στρατιώτες. Πραγματικά οι τύ-ποι αυτοί, που δεν λογάριαζαν καθόλου τη ζωή τους, όρμούσανε στη μάχη με το μέτωπο ψηλά κι' έκαναν πολλές φορές θαυμαστά άν-δραγοθήματα. Έτσι ο Φίλιππος-Αύγουστος, σκέφθηκε να νομιμοποιήση την παρουσία όλων αυτών των γενναίων καθαρώντων κοντά στο στρατό. Να συγκροτήση δηλαδή από τις ελα-φρές αυτές γυναίκες κι' από τους φίλους των κακοποιών, ένα σώμα πολεμικό, υπό την δι-οίκηση ενός άνωτάτου έπόπτου, ενός άρχηγού όλου αυτού του ανθρώπινου βορέδρου. Έτσι γεννήθηκε ή θέσι και ο τίτλος του βασιλιά των Άλητών.

Ένοείται τώρα πως όταν πέθαινε ο βασι-λιάς των Άλητών, τον διάδοχό του έψαχναν να τον βρούν στο πιο ρυπαρό καταγώνιο, φροντίζοντας συγχρόνως να έχη ο διάδοχος τού μακαρίτη μεγάλη ήμη κακοποιού!...

Ο βασιλιάς των Άλητών είχε δικό του έπιτελείο, άποτελούμενο από ένα γραφείο κι' ένα δέμα. Γιατί ο μεγαλειώτατος αυτός είχε άπόλυτη έξουσία στους έπικινδύνους όπηρετές του. 'Η ζωή και το κεφάλι τους ήσαν στα χεί-ρια του. Αυτός κανόνιζε τις μεταξών των δια-φορές κι' όταν κανείς άνδρας ή καμιά γυ-ναίκα διεπίρατε κανένα σοβαρό παράπτωμα, ο βασιλιάς των Άλητών άποφάσιζε άμέσως με το γραμματείο του τη θανατική καταδίκη, που θά τού επέβαλλαν. Και την καταδίκη αυ-τή ο δήμιος την εκτελούσε επί τόπου.

Ο βασιλιάς των Άλητών δεν είχε να δώ-ση σε κανένα λόγο, για τί άποφάσεις του και τίς πράξεις του. 'Η κυβέρνησή του είχε δώσει άπερίοριστη έξουσία να κάνει ό,τι θέλει.

Όσο για τις ελαφρότερες τιμωρίες, ο κα-τηγορούμενος μπορούσε εύκολα ν' άπαλλαγί από αυτές, πληρώνοντας ένα πρόστιμο ανα-λόγως τού βαθμού τού παραπτώματός του. Κι' επειδή το δικαστήριο τού βασιλιά των Ά-λητών είχε πολλές δουλειές με τέτοιους δη-λόκους, που διοικούσε, το ταμείο τού ύψηλου αυτού ύπαλλήλου βρισκόταν πάντοτε σε οικο-νομική άνηση. Μα είχε κι' άλλους πόρους το ταμείο τού βασιλιά των Άλητών: Το μεγαλύ-τερο δηλαδή μέρος απ' τα λάφυρα που άπα-ζαν οι ύψηκοί του από τις λαοτρικές έπιδρο-μές, που έκαναν σε διάφορα έχθρικά χωριά.

Ο βασιλιάς των Άλητών, ήταν έπιφορτι-σμένος και με μίαν άλλη ύπηρεσία: τού διό-τιμου, όταν δεν όπηρεσε πρόχειρος κανένας άλλος δήμιος.

Μά όλες αυτές οι βδελυρές ιδιότητες τού πρωτότυπου αυτού Άνακτος δεν έμπόδιζαν τους έκάστους βασιλείς της Γαλλίας να τρώ-νε μαζί του. Καλούσαν δηλαδή συχνά τον βα-σιλιά των Άλητών και των μαχαίροβγάλτη-δων σε γεύμα. Μην άπορήτε. Άλλα χρόνια, άλλα ήθη.

ΤΖΑΚ ΕΡΙΒΙΕ

Τα πνεύματα βάζουν φωτιά

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ της πολυγαμίας

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Κάρστερ ήταν... έπαγγελματίας συζυγοκτόνος! Είχε γεννηθεί δίχως καρδιά, κι' ο λόγος ήταν άγνωστος γι' αυτόν. Είχε μελετήσει άπο μικρός όλα τα βιβλία τὰ σχετικά με εγκλήματα. Και θαύμαζε τη δόξα του Λαν-δρὺ και του Τζάκ του Άν-ροθάλτ.

Συγχρόνως κατάφερε ν' αναπτύξει σε άρθροστο σημείο την ερωτική του τέχνη, βοηθούμενος από μια φυσική χα-ρι και γοητεία του κι' απ' τα διαπεραστικά κι' άπνοια-κά του μάτια.

Όταν πρωτοπαντρεύτηκε, στὰ 29 χρόνια του, δεν είχε διόλου τὸ μυαλό του να σκο-τώσει τη γυναίκα του. Σε λί-γους μήνες όμως, σκέφθηκε ότι ήταν προτιμότερο νὰ βάλ-λη στὸ χέρι ολόκληρη την περιουσία της, παρά νὰ ζή-μόνο απ' τὸ εισόδημά της. Δίχως νὰ χάσει καιρό, την πέ-ζετέλεσε με ήλεκτρισμό, ε-νώνοντας με την μπαμπάρα της τὸ ηλεκτρικό σύρμα τὸ θερμοσίφωνος. Ἡ άστυνομία πίστεψε πως έπρόκειτο περί άτυχήματος. Καί οί έφημε-ρίδες σχολίασαν τὴν άπερι-σκεψία εκείνων πὸν έχουν έγκληματινέες ελαττωματικές ήλεκτρικές συσκευές στὸ δω-μάτιό τους πτόνιου. Ἀπ' αὐ-τὴ τὴν άπεριέργειά οί Κάρστερ κληρονόμησε 9 χιλιάδες λί-ρες. Ἀλλάζει έπειτα όνομα και κατοικία κι' άναζητήσει μια κατάλληλη διάδοχο τὴς πρώτης συζύγου του.

Ἡ γυναίκα πὸν διάλεξε τώρα, είχε μόνο 28 χιλιάδες λίρες. Ἀλλά οί Κάρστερ προ-τιμούσε νὰ «εργάζεται» κερ-δίζοντας από κάθε καὶ συ-χνά!...

Τὴ δεύτερη φορά, άλλαξε μέθοδο. Ἡ γυναίκα του πέ-θανε μετά 4 μήνες από δι-λητηρία στὸ μονοξέστιο τὸν άν-δρακος μέσα στὸ γκαράζ. Ἡ τρίτη συζύγος — 12 χι-λιάδες λίρες — τελείωσε τὴ ζωή της πέφτοντας από τὸ παράθυρο τῆς κρεβάτοκά-μαρας σὲ κατάσταση ύπνου-σας. Ἐννοείται ὅτι τὸ «δυ-στύχημα» ώφελετο και πάλι στὸν Κάρστερ. Ἡ τέταρτη — 3 χιλιάδες λίρες — πνίγηκε ἡ ἑνα μαζὶ μὲ ἄλλα τὴν Ιατροδικαστική εξέταση φάνη-κε ὅτι ὁ θάνατός της προε-ρχόταν από ἑνα φροκόνκαλο σφικτικό στὸ λαιμό της.

Ο Κάρστερ φρόντιζε φου-κά νὰ διαλέγη θύματα πὸν δεν είχαν κινητικούς συγγε-νείς. Ἐξ άλλου, όλες αυτές οί γυναίκες ήσαν προχωρη-μένες στὰ χρόνια και κόλ-κευδύτουσαν γιατί τίς είχε προσέξει ἑνας άντρας με τέ-τοια γοητευτικά μάτια και με τόσο εδνεγνικούς τρόπους.

Ἡ πέμπτη συζύγος του έ-παθε δὴθεν ζάλη και πνίγη-κε, ἐνὼ έπαυρε τὸ πτόνιο της. Ἀφίσε μια περιουσία 7 χιλιάδων λιρών.

Τὸ έκτο και τελευταίο θύ-μα έπεσε από ἑνα τραίνο πὸν έτρεχε. Ο Κάρστερ κληρο-νόμησε πάλι 15 χιλιάδες λίρες. Είχε πια έξασφαλίσει τὰ ύπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του. Κι' όμως δεν μπορούσε νὰ σταματήσει, γιατί ἡ δο-λοφονία του είχε γίνει μια άκαταμάχητη συνήθεια, μια άνάγκη. Ἐννοῶδε περιφά-νεια, γιατί σκότωνε χωρίς νὰ τὸν άνακαλύπτουν. Σάν προ-σεκτικός άνδρας, φρόντιζε ν' αλλάζει κάθε φορά τὸ ό-νομα, τὴν εμφάνιση και τὸν τόπο διαμονῆς του. Ἀλλοτε ήταν εανθός κι' άλλοτε με-λαγχρινός, με μουστάκια ἡ

ξυρισμένος, πάντοτε όμως νόθος.

Ἡ Μαίρη Γουίλλις, ἡ έ-ξόδομη γυναίκα του, τὸν ε-νώρισε με ματογούλα και με μικρὸ γένεακι. Μολονότι ήταν τὸ λιγότερο ὀκτώ χρό-νια μεγαλύτερη του, συνδύ-θηκαν στενά κι' άποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Ἡ Μαίρη δεν είχε οίκογενειακούς δε-σμούς κι' ύποχρεώσεις. Ἡ-ταν χήρα κι' είχε περιουσία 30 χιλιάδες λίρες, κληρονο-μία τὸν προηγούμενου συζύ-γου της. Ἐνθουσιάσθηκε όταν έμαθε ὅτι κι' ο Κάρστερ εί-χε ἑνα ἴσο περίπου ποσό, πράγμα πὸν άπεδίκευε ότι δεν τὸν είχε προσελκύσει τὸ γένεα της αλλά αὐτὴ ἡ έ-δεια. Καί δεν έδίστασε νὰ κά-μει διαθήκη, πὸν τὸν ὥριζε γενικό κληρονόμο της — όπως άλλωστε έκαμε κι' εκείνος γι' αὐτήν.

Δεν ήταν διόλου κοσμικός τύπος ἡ Μαίρη. Φαινόταν μάλλον σάν κοριτσάκι 16 έ-τών, παρά σάν γυναίκα με 42 χρόνια στήν πλάτη. Ο Κάρστερ τὴν βεβαίωσε ὅτι γι' αὐτὸ άκριβός τὴν είχε ά-γαπήσει.

Παντρεύτηκαν έπειτα από 3 μηνὸν γνώριμά και πῆγαν νὰ ζήσουν σ' ἑνα σπιτάκι με μεγάλο κήπο. Ο Κάρστερ βεβαίωσε με συγκίνηση ἡ Μαίρη ὅτι ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα του υπεραγαπούσε αὐτὸ τὸ σπίτι κι' ὅτι τὸν εί-χε σφίσει παραγγέλεια νὰ φε-ρί ἐκεῖ τὴν γυναίκα του όταν θά παντρευθῇ.

Κύλησαν πέντε μήνες άμοι-χαίας εὐτυχίας. Ἐπειτα ο Κάρστερ σκέφθηκε ὅτι ήταν καιρός νὰ ξαναδῇ τὴν ελευ-θερία του, και προσέτιμωσε άκόμη μια άριστοεργηματική δολοφονία.

Ἀγνόησε ἑνα κουτί σολ-ωμό, όμως μ' αὐτὰ πὸν ὑ-πῆρχαν στὸν ντουλάπι τὸν προ-φίον τους. Τὸ άνοιξε και τότε κρυμμένο πᾶνω απ' τὸν το-πίο τὸν νερό τῆς κουζίνας. Ἐπὶ 15 ἡμέρες, έριχνε μέσα τεκτικά λίγο νερό, γιὰ νὰ μὴν άφίση τὸ φᾶρι νὰ ξερα-θῇ. Ἐπὶ τέλους, τὸν περιεχο-μένο τῆς κονσερβας σκεπά-σθηκε με μούχλα, κι' άνα-πνύθηκαν μέσα σ' αὐτὸ πτω-μαίνες άρκετές γιὰ νὰ δὴλη-τραπίσουν ὅχι ἑνα μόνον, α-λλά δέκα άτομα... Τότε ο Κάρστερ άφάρισε με προσε-χή τὴ μούχλα, άδειασε τὸ φᾶρι σὲ μια πλατέλλα και τὸ φύλαξε, γιὰ νὰ τὸ μεταχει-ρισθῇ στήν κατάλληλη στιγ-μή.

Τὸ έπόμενο βράδυ, διετύ-πωσε τὴν έπιθυμία νὰ φάη σολωμό. Όταν έτοιμάσθηκε τὸ τραπέζι κι' ἡ Μαίρη βγῆ-κε γιὰ λίγο απ' τὴν τραπε-ζαρία, αὐτὸς άντικατέστησε στὸ πᾶσι τῆς τὸν φρεσκο-νοηγμένο σολωμό με άποτυν-τεθειμένο. Ἡ Μαίρη ξανα-γύρισε σὲ λίγο. Τὸν χαμογέ-λασε γλυκά, κάθισε στὸ θέσι της κι' άρχισε νὰ τρώη. Ο Κάρστερ παρακολούθησε κρυφὰ όλες τίς κινήσεις της. Τὴν είδε με ἱκανοποίησι ν' άδειάζη τὸ πᾶσι της, κι' ά-ναρωτήθηκε πῶση ὥρα θά περνούσε ὡς πὸν νὰ έμφανί-σθουν τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηρίασεως...

Ρούφηξε τὸν καφέ του κι' άναψε ἑνα τσιγάρο. Ἡ Μαί-ρη πέρασε τὸ χέρι της γύ-ρω στοῦς ὤμους του.

— Πᾶμε ἑνα περίπατο, ά-γάπη μου: τῆς πρότεινε έ-κείνος τρυφερά.

— Όχι, Χάρρυ... Δεν εί-μαι πολύ καλά...

— Τί έχεις; Τί αισθάνεσαι;

τὴ ρούτση ζωῆρά ὁ Κάρστερ. Ἐκείνη έσφίξε εαφνικά με τὰ δυὸ χέρια τὴν κοιλία της, έβγαλε μιὰ φωνή κι' έπεσε στὸ πάτωμα, μουγκρίζοντας από τὸν πόνο. Ο Κάρστερ πετάχτηκε κι' έσκυψε από πᾶ-νω της. Σκόπευε νὰ μὴ ζητή-ση βοήθεια προτοῦ πεισθῇ ὅ-τι ήταν πια πολύ ὀργά γιὰ νὰ τὴ σώσουν. Τὸ σπῆτι ήταν μοναχικό, κι' έτσι δεν ὑπῆρ-χε πιθανότητα ν' άκούση κα-νείς τίς φωνές της.

Ἡ Μαίρη σπάρωσε τώρα. Οί βολβοί τὸν ματιῶν της είχαν άναποδογυρίσει. Τὴν εί-χε μουσκέψει κρύος ἱδρώτας. Τὸ πρόσφορο τῆς είχε προ-συνίσει... Ὁ άντρας της πα-ρακολούθησε τὰ συμπτώματα αὐτὰ με ἱκανοποίησι, δίχως τὴν παραμικρὴ τύχη.

— Εἶνε καλλίτερο νὰ έα-πλώσης στὸ κρεβάτι... τῆς είπε.

Τὴν άνασῆκωσε, έτσι μισο-άνασθησε, και τὴν κοούλησε στήν κρεβάτοκάμαρα. Κάθισε πᾶνω στὸ κρεβάτι, κοντὰ της και περίμενε. Ἡ-ταν άπόλυτα ήρεμος και πε-ρήφανος γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῆς μεθόδου του. Συγχρό-νως έννοιωσε μιὰ κούρασι — άποτέλεσμα ἴσως τῆς νευρι-κής υπερενατάσεως πὸν είχε πρὶν από λίγο. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ κοιμηθῇ μιὰ-δυὸ ὥρες. Ὅταν θά ξυπνοῦσε, θάδρισκε άσφαλῶς νεκρὴ τὴ Μαίρη...

Κούρδισε τὸ ξυπνητήρι. Ε-δγαλε τὴν γραβέστα και πῆ-γε στὸ κολάρο του, έγειρε πίσω κι' έκλεισε τὰ μάτια του...

Μια βδομάδα άργότερα, ὁ ταχυδρόμος, πούφερνε ἑνα γράμμα, χτύπησε τὴν έξό-πρωτα τὸν έξοχικό σπιτιό, δίχως νὰ πάρη άπάντη. Ἐ-νοιωσε μιὰ άσχημη μυρωδιά, πούθγαυε από ἑνα μισοανοι-γτὸ παράθυρο. Εἰδοποίησε ά-μέσως τὸν άστυνομικό.

Όταν οί άστυνομικοί έ-σπασαν τὴν πόρτα κι' έρτα-σαν στήν κρεβάτοκάμαρα, τοῦς έβριξε ἡ δυσσομία. Πᾶ-νω στὸ κρεβάτι βρισκόταν σάν δυὸ πτώματα φρικτὰ ά-ποσυντεθειμένα...

Ἡ έρευνα πὸν έγινε, κα-τέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Μαίρη είχε τιμορῆθῇ απ' τὴ Σέλα Δίκη: Είχε πᾶσι δηλητηρίασι από πτωμαίνη, άφᾶρ πρόσφερε στὸν άντρα της καφέ πὸν περιείχε μορ-φίνη άρκετὴ γιὰ νὰ σκοτώ-σει δέκα άνδρούς... Μ' αὐτὴ τὴν ἴδια μέθοδο είχε έκτελέσει και τοῦς τρεῖς προηγούμενους συζύγους της, γιὰ νὰ τοῦς κληρονομήσῃ!

ΛΕΛΙ ΦΟΞ

ΒΥΡΩΝ ΚΟΛΑΣΗΣ

Τὴν Δευτέρα 6 Μαΐου στήν αθήουα τοῦ Ἀθαρνασοῦ διδάσει ἡ συναυλία τοῦ Βι-ροῦδου Βιολονίστα Βόρωνος Κολάση. Ἡ έπιτυχία τοῦ ρεσιτάλ του προμηνύεται έ-ξαιρετική.

Κ. ΤΟΥΡΜΕΛΑ

Τὸ κρητικὸς μαντινάδες

Δεν θέλω κόσμο νὰ θεωρῶ ζῶη δὴ παρατήρησι, κι' αν έγω μέρες γιὰ νὰ ζῶ σὲ σένα θά τσ' άφίσω.

Ἄγάπη ποῦχα τσ' έχασα απ' τὴν άσφαρία μου τώρα τὴν βλέπω σ' άλλοτε τσαί καίγεται ἡ καρδιά μου.

Ο ΥΠΝΟΣ και τὰ μυστικά του

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Εἴρετε πόσος ύπνος σᾶς χρειάζεται; Οί για-τροί κι' οί ψυχολόγοι συμφωνοῦν στὸ ὅτι ἡ άνά-γκη τοῦ ύπνου εἶνε ἄτομικὴ καὶ ἄπο κάθε άλλη. Μόνον σᾶς ὁ ἴδιος λοιπὸν μπορείτε νὰ πῆτε πόσο άκριβῶς πρέπει νὰ κοιμηθᾶτε, γιὰ νὰ αισθανέσθε καλά τὸν αὔριο σας.

Ἐπ' αὐτὸν ὅσον μάλιστα συνεχίζεται ἐπὶ πολὺν καιρό, φέρνει μια πνευματική κατάπνσι και κά-ναι τὸ μυαλό νὰ κουράζεται εύκολα με τὴν πα-ραμικρὴ προσπάθεια.

Ἡ συνήθισμένος μέσος ὁρος, γιὰ τοῦς πε-ρισσότερους άνδρούς, εἶνε 8 ὥρες ὡς 8 και 1/2 τῆς τέταρτης. Αὐτὸς φέρνει τὸ συναίσθημα έκει-νὸ τῆς εὐεξίας, πὸν ξεκουράζει πραγματικά τὸ σώμα και τὸ πνεῦμα και αὐξάνει τὴν άποδοτι-κότητα.

Ἐν μιὰ εργασία, μιὰ οίκογενειακή άνάγκη, ἡ κάποια άλλη άποσκόλησι δεν σᾶς έπιτρέπ-ει νὰ κοιμηθῆτε τὴ νύχτα ἐπὶ πολλὰς ὥρες κατὰ συνέθειαν, μὴ ξεχνάτε ὅτι, κατὰ τίς διαθεαί-σεις τῶν γιατρῶν, δυὸ σύντομο ὕπνοι από 3 ὥρες καθένας άντικαθιστοῦν πολὺ καλά ἑνα ὁ-κτώωρο και συνεχῇ. Αὐτὸ άφελεται στὸ ὅτι ὁ ύπνος τῶν δυὸ πρώτων ὥρων εἶνε πάντα ὁ πιὸ βαθύς κι' εὐεργετικός.

Θάχετε βέβαια παρατηρήσει ὅτι τὸ πρωί, μο-λόντι έχετε χορτάσει από ὕπνο, θέλετε νὰ έξ-ακολουθήσετε άκόμη νὰ κοιμηθᾶτε ἐπὶ άπερίοριστο χρονικό διάστημα. Στὴν περίπτωσι όμως αὐτή, δεν κοιμάσθε γιατί έχετε πραγματική άνάγκη. Χρησιμοποιεῖτε ἀπλῶς τὸν ὕπνο γιὰ νὰ μεινετε όσο τὸ δυνατόν περισσότερο ὥρα μακριὰ απ' τίς άναποδίες, τίς δυστυχίες, τίς στενοχωρίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς και τῆς δουλειᾶς σας.

Οί γιατροί τὸνίζουν ὅτι εἶνε σπουδαιότερο τὸ πᾶς κοιμηθῆτε, παρά τὸ πόσο. Ἡ κυριώ-τερη προϋπόθεσι γιὰ ἑνα ἄλθινά ξεκουραστικό ὕπνο εἶνε ἡ κανονικότης. Κι' αν άκόμη ἡ δου-λειά σας σᾶς άναγκάζη νὰ κοιμηθῆτε τὴν ἡμέρα αντί γιὰ τὴ νύχτα, δεν βλάπτεται καθόλου ὁ ὁργανισμός σας, ἐφ' ὅσον θάχετε καθιερώσει κα-νονικές ὥρες και θά τις άκολουθήσετε πιστά.

Νὰ τώρα μερικές συμβουλές γιὰ νὰ κοιμηθᾶτε καλλίτερα:

1) Μὴν προσπαθῆτε νὰ νυστάξετε και νὰ εξα-κοιμηθῆτε, αν έχετε ξυπνήσει ξεκούραστος, έπειτα απ' τὸ συνήθισμένο σας ὕπνο.

2) Μὴν κοιμηθᾶτε περισσότερο απ' τὸ συνη-θισμένο, ἐπειδὴ δεν έχετε τίποτε καλλίτερο νὰ κάμετε, ἡ ἐπειδὴ θέλετε ν' άποφύγετε τὴν πραγ-ματικότητα.

3) Μὴν ἐπιβίβατε σὲ πνευματική εργασία έ-πειτα από άναπαρκή ὕπνο. Θάχετε πολὺν περσι-ότερη άπόδοσι με μικρότερη προσπάθεια, αν έχετε άναπαυθῇ ὡς πρέπει.

4) Μὴν προσπαθῆτε ν' άποφύγετε τὸν ὕπνο πὸν χρειάζεται ὁ ὁργανισμός σας, πολεμώντας με τὴ νύχτα ἡ πνίνοντας καφέδες.

5) Ἐν νυστάξετε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, κι' ἡ νύχτα σας εξακολουθεῖ μολόντι άλλαζετε άσχολία ἡ θέσι, σημαίνει ὅτι ὁ ὁργανισμός σας έχει άμεσον άνάγκη νὰ άναπαυθῇ. Μὴ τὸν στε-ρήτε λοιπὸν από ἑνα μικρὸ ὕπνιόκι ἔκτος προ-γράμματος.

6) Παρατηρεῖτε, εξακριβώστε και τηρεῖτε τίς άπαιτήσεις τοῦ ὁργανισμοῦ σας στὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου, αν θέλετε νὰ διατηρήτε τὴ δροσιά σας, τίς δυνάμεις σας και τὴν πνευματική σας άκμαιο-τητα.

Κ. ΤΟΥΡΜΕΛΑ

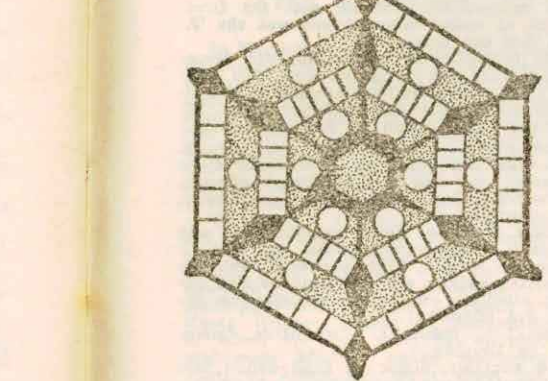
Τὰ μικρόβια ὡς πολεμικὸ ὄπλον

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λέξεις πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις

Σὲ προηγούμενο τεῦχος μας εδημοσι-εύσαμε ἥδη ἑνα παρόμοιο παιγνίδι. Σὲ κάθε έξωτερική πλευρὰ τοῦ τε-τραγώνου και μέσα στὰ πέντε τετραγ-ωνίδια της πρέπει νὰ τοποθετήσετε μιὰ λέξι με πέντε γράμματα.

Τὸ ἴδιο θά κάνετε και σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ έσωτερικοῦ μικρότερου εξαγώνου. Ἐπειτα θά τοποθετήσετε καθέτως πρὸς τὸ κέντρον ἑξὴ νέες λέξεις, από τέσσερα γράμματα τὴν καθεμιά, πὸν θά σχηματισθοῦν με τὰ κεντρικά γράμματα τῶν προηγούμενών και με τὰ γράμματα

πὸν θά τοποθετήσετε στοῦς δυὸ κυκλί-σκους.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ γράμματα τῶν έξωτερικῶν και τῶν έσωτερικῶν κυκλίσκων, διαθεαζόμενα κατὰ σειράν, αποτελοῦν δυὸ λέξεις από ἑξὴ γράμμα-τα ἡ καθεμιά.

Τέλος, τ' άρχικά γράμματα τῶν λέ-ξεων, πὸν βρισκοῦναι στίς έξωτερικές πλευρές τοῦ εξαγώνου θά σχηματίσουν μιὰ λέξι από ἑξὴ γράμματα. Τὸ ἴδιο άκριβῶς θά συμβῇ και με τὰ άρχικά γράμματα τῶν ἑξὴ λέξεων πὸν βρισκο-ναι στίς πλευρές τοῦ έσωτερικοῦ μικρο-τέρου εξαγώνου. Κι' αὐτὰ θά σχηματί-σουν μιὰ λέξι από ἑξὴ γράμματα.

Καί τώρα σᾶς δίνουμε περιοριστι-κὴς τίς σημασίες τῶν διαφόρων λέξεων:

Α) ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΞΑΓΩΝΟΝ

1) Δέντρο πὸν μᾶς χαρίζει ἑνα πολὺ-τιμο ὄφελ.

2) Παλαιὰ τρομοκρατική μυστική ὁ-ργάνωσις τῆς Ἱταλίας.

3) Ἀναγκάσει ἑνα αὐτοκίνητο νὰ σταματήσει.

4) Ἡ βαρύτερα έννοια, ἡ κεφαλαί-αδης σημασία.

5) Μικρὴ άνωμαλία τοῦ αἵματος.

Αἰνιγμα

Όταν αὐτὸ γεννιέται, ἡ μητέρα του εξαφανίζεται και δεν τρέχει πια, ὅπως πρὶν.

Δεν έχει χρώμα, ὅτε τρυφερότητα και παρουσιάζεται σκληρὸ και ψυχρὸ. Δεν λυγίζει ποτε και γι' αὐτὸ προτιμᾶ νὰ γίνη θρόναλος.

Τὸ πιὸ περίεργο όμως εἶνε ὅτι μπο-ρετὰ στὴ φωτιά τὸ πᾶν τὸν τὰ δάκρυα και λυώνει. Ἐνὸ ὅς αὐτὸ πεθαίνει, εξα-ναγεννιέται ἡ μητέρα του κι' άρχίζει πάλι νὰ τρέχη.

Λεξιγίγρος

Όταν εἶμαι με κεφάλι, πᾶ, πᾶ! συμφορά μεγάλη, ὅλο κλάω και θρηνῶ!

Ἐν κεφάλι όμως δεν έχω, πταμός μεγάλος τρέχω και τί κράτη πὸν περῶ!...

Ποῖ ἦταν τὸ τέλος τοῦς;

Πιστεύετε, δίχως άλλο, ὅτι ξέρετε καλά τὴν Ιστορία τῶν παρακάτω προ-σώπων. Έχετε συγκινήσει με τοῦς έρω-τές τοῦς, έχετε χυσι δάκρυα γιὰ τοῦς πόνους τῶν. Κι' όμως ὑπάρχει μεγάλη πιθανότητα ὅτι δεν θυμάσθε πῶς άκριβῶς τελείωνε ἡ περιπέτειά τοῦς. Ἀπ' τίς τρεῖς φράσεις πὸν άκολουθοῦν κάθε όνο-μα, προσπαθήστε νὰ βρῆτε ποιά άνα-ποκρίνεται στήν πραγματικότητα:

1) Παῦλος και Βιργιλία.

α) Κάηκαν μαζί με τὴν καλῶσα τοῦς.

β) Παντρεύτηκαν κι' έζησαν εὐτυ-χιμένοι.

γ) Ἡ Βιργιλία πνίγηκε σ' ἑνα ναυάγιο.

2) Ἡ Κυρία με τὰς Καμελίας.

α) Πέθανε φοιματική.

β) Έγινε καλλίγρη.

γ) Έγκατέλειπε τὸν Ἀρμάνδο γιὰ ἑνα άλλον έρωστή.

ΑΠΟ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ διάσημος συγγραφεύς

Ἡ κόρη τοῦ ψυχρῶ τῶν νήσων Ἀσλαντ

Ἦταν μιὰ φορά... πρὶν από μερικά χρόνια, ἑνας φτωχὸς φάρος, πὸν έμενε με τὴν οίκογενεία του στὴ μικρότερη από τίς Σουηδικές νήσους Ἀσλαντ. Μία μέρα όμως ὁ φάρος πέθανε ξαφνικά. Κι' ἡ κόρη τοῦ Σάλλυ άναγκάσθηκε νὰ μὴ ὑπηρετρία.

Εὐτυχῶς, τὰ άφεντικά της ήταν καλά, ἡ δουλειά λίγη και ἡ Σάλλυ μπορούσε νὰ όνειροπολῇ και νὰ διαβάξη τὰ βράδια.

Στὸ άναμεταξύ, φοιτοῦσε ἐπίσης στὴ νυκτερινὴ σχολή τῆς πόλεως.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφθηκε νὰ γίνη δακτυλογράφος και έπειτα λογιστής... Ἀλλά τὸ πρᾶγμα δεν ήταν εύκολο και εξακολουθῶσε νὰ μένη ὑπηρετρία.

Ἐνα βράδυ, περπατώντας στὸ λιμάνι, συνάντησε ἑνα ναυτὸ από τὸ νῆο της. Τὸ πλοίο του δὴ έφευγε έπειτα από μερικές ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀμερική.

— Με παίρνεις μαζί σου, Γίεν; τοῦ εἶπε ἡ Σάλλυ. Ὁ ναυτὸς διάσπεσε στήν άρχή. Ἀλλά κατόπιν ά-ποφάσισε νὰ έκπληρώσῃ τὴν έπιθυμία τῆς νέας και κατάρθωσε νὰ τὴν κρύψῃ μέσα στὸ άμπάρι τοῦ πλοίου.

Ἐτσι, ἡ Σάλλυ διέπλευσε τὸν ὠκεανό.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, βρισκόταν στὴ Μασσαχουσέ-τη. Ἀλλά και πάλι μπῆκε ὑπηρετρία στὸ σπῆτι ἑνὸς συμπατριώτου της, τοῦ κυρίου Πρόκτορ, σάπνο-ποιστοῦ.

Μία μέρα, ἡ κυρία Πρόκτορ, μπαίνοντας ξαφνικά στήν κουζίνα, βρῆκε τὴ Σάλλυ σκυμμένη σ' ἑνα μικ-ρὸ τραπέζι. Ἡ ἑνα μολύβι στὸ χέρι, έγγραφε βί-στικά πάνω σ' ἑνα κοινὸ καρτί περιτυλίγματος.

— Σὲ ποῖον γράφεις, Σάλλυ; ρώτησε ἡ κυρία Πρό-κτορ.

— Σὲ κανέναν, κυρία, άπάντησε ἡ ὑπηρετρία. Γρά-φω... πᾶς νὰ σᾶς τὸ ξεπλύνω;... γιατί βρῖσκω εύκα-ρίστησι σ' αὐτό... Τὸ βράδυ, όταν δεν ἔχω δουλειά, κάθουμαι και άναπολῶ τίς άναμνήσεις μου από τὰ παιδικὰ μου χρόνια...

Ἡ κυρία Πρόκτορ θέλησε νὰ σχηματίσῃ μιὰ γνώ-μη γιὰ τίς ἱκανότητες τῆς ὑπηρετρίας της και τὴν παρεκάλωσε νὰ τῆς διαβάσῃ μερικά από ἐκείνα πὸν είχε γράψει.

Όταν ἡ Σάλλυ τελείωσε τὸ διάβασμα, ἡ κυρία Πρόκτορ εἶπε δακρύοι.

— Όλα αὐτὰ εἶνε καλά, τῆς εἶπε. Ἰσως, μάλι-στα, πάρα πολὺ καλά... Ἐξακολουθήσε, κόρη μου... θά σὲ βοηθῶ... Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή μετὰ τῆς ὑπηρετρίας και τῆς κυρίας της συνωμολογήσῃ μιὰ κρυφὴ συμ-φωνία. Γιατὶ ὁ σάπνοποιός ήταν πολὺ ἱδιοτρόπος και δεν εἶχε μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὰ γράμματα.

Ἀντίθετα, ἡ κυρία Πρόκτορ εἶχε πολὺ καλὴ καρδιά και τρυφερά αἰσθήματα.

Προσπαθῶσε τώρα νὰ βοηθήσῃ με κάθε τρόπο τὴ μικρὴ Σάλλυ, στήν ὅποια εὐρίσκει ἑνα πραγμα-τικό ταλέντο.

Κάθε βράδυ, οί δυὸ γυναίκες κλεινόταν ὅρες ὁλόκληρες μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς Σάλλυ. Ἡ νέα έγγραφε κι' όταν συμπλήρωνε μερικά χειρό-γραφα, τὸ διάβαζε στήν κυρία Πρόκτορ. Ἐπειτα έκανον μαζί τίς διορθώσεις πὸν έκριναν άπαραί-τητες.

Ἡ συνεργασία αὐτὴ κράτησε πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε βγῇ από τὰ χέ-ρια τῆς Σάλλυ ἑνα μυθιστόρημα, στὸ ὁποῖο έδωκε τὸν τίτλο «Κατρίνα».

Μία μέρα, ἡ κυρία Πρόκτορ ἄλθε χαρούμενη στὸ δωμάτιο τῆς Σάλλυ. Εἶχε διαβάσει σὲ μιὰ σουηδι-κή έφημερίδα ὅτι δυὸ μενᾶλοι έκδοτικοί οἱκοί ὁ ένας στὴ Στοκκόλμη και ὁ άλλος στὸ Ἐλσινγκφορ, είχαν προκηρύξει από κοινὸν διαγωνισμό με βρα-βεῖο πέντην χιλιάδων σουηδικῶν κορωνῶν γιὰ τὸ καλύτερο μυθιστόρημα.

— Πρέπει νὰ στείλῃς

Τραγικό διήγημα

Το πλοίο με το οποίο ταξίδευε ο Τζέιμς Σμιθσον, είχε πάσει στο Μπαρνακούλλα. Ένα λιμάνι της Κολομβίας. Ο Σμιθσον είχε βγει να κάνει ένα γύρο στη γραφική εκείνη πόλη. Καθόταν στη βεράντα ενός καφενείου, όταν τον πλησίασε μια νέα ταγιγιάνα και του πρότεινε να του πη την τύχη του. «Εκείνος δέχθηκε, για να περάσει την ώρα του.

Η ταγιγιάνα εξέτασε με προσοχή τις γραμμές του χεριού του. «Επειτα τον κύταξε στα μάτια και του είπε: —Κάτι σπουδαίο θα σάς συμβεί στο ταξίδι σας αυτό... Θα ξαναδείτε κάποιοι!... —Αντρά η γυναίκα; ρώτησε εκείνος ζωηρά. Μίλησε, και θα σου δώσω όσα χρήματα θέλεις!

—Δεν ξέρω... Λέω, τι βλέπω... Η ταγιγιάνα σώπασε ξαφνικά. Τινάχθηκε έπειτα, τα μάτια της γυρλόσαν κι' έφυγε βιαστικά, χωρίς να προσέξει τίποτε άλλο.

Ο Σμιθσον γύρισε στο πλοίο άηχοος και μελαγχολικός. Τα άριστα λόγια της ταγιγιάνας του είχαν φέρει στο νου το μεγάλο δράμα της ζωής του. Όταν ήταν άλοτος διάσημος ήθοποιος του αμερικανικού κινηματογράφου, είχε αποκτήσει από μια γυναίκα που λάτρευε, ένα κοριτσάκι, τη Μάμπελ. «Επειτα πέθανε η μητέρα του παιδιού. Ο Σμιθσον, πληγωμένος κατάκαρδα, είχε εγκαταλείψει τότε τον κινηματογράφο και την κομική ζωή κι' είχε φύγει για τη Γαλλία. Είχε εγκατασταθεί σε μια μοναχική βίλλα του Μπαρνακούλλα. Ένα βράδυ, που γύρισε στο σπίτι του, το βρήκε έρημο. «Εκταρακτικό» ήταν η απουσία της γκουβερνάντας της Μάμπελ, που είχε πάει να χορεύει, οι λοποδύτες είχαν αρπάξει τη μικρή.

Ο απελπισμένος πατέρας έδωσε τεράστια ποσά, για να ξαναβρεί την κόρη του. Μάταια όμως! Η Μάμπελ δεν ξαναβρέθηκε. Απογοητευμένος απ' τον κόσμο, ο Σμιθσον άφησε πλέον δραστήριο τον κινηματογράφο και άφοσιώθηκε στη δημιουργία μιας μεγάλης φτείας «αφρικής», ενός φυτού που χρησιμοποιείτο απ' την Ιατρική ως δυνατό οπτικό, δίχως βλαβερή επίδραση στον οργανισμό. Συγχρόνως άρχισε να κάνει ταξίδια σε διάφορα μέρη του κόσμου, για να ξεχάσει. Πέρασαν πολλά χρόνια, πριν αποφασίσει να ξαναεπισκεφθεί τη Γαλλία. Και σ' αυτό το ταξίδι του συνέβη το επεισόδιο με την ταγιγιάνα.

★

Στη Μαρτινίκα, επιβιβάσθηκαν στο πλοίο δυο καινούριοι ταξιδιώτες: Ο Γάλλος έμπορος Ντυκλώ κι' η κόρη του Μονίκ. Ο πρώτος ήταν ένας άντρας άγαθος, μεσόκοπος κι' ικανοποιημένος απ' την επιτυχία του στη ζωή. Η κόρη είχε μια γλυκιά μελαγχολική ωμορφιά, θαυμάσια μαύρα μάτια και λεπτά χαρακτηριστικά.

Το πρώτο βράδυ, ο Σμιθσον γνωρίστηκε μαζί τους, στο σαλόνι του πλοίου. Κύταξε τη Μονίκ και συλλογιζόταν:

«Αν ζή ακόμη η Μάμπελ, θα γιν η ίδια ηλικία μ' αυτήν!».

Όταν γύρισε στην καμπίνα του, δεν έφραγε απ' το νου του η εικόνα της κοπέλλας. Είχαν ευημερήσει οι αναμνήσεις του... Πού βρισκόταν άραγε η κόρη του; Αν είχε πεθάνει, πώς προσευχόταν στον τάφο της; Αν έζωο, ήταν άμορφη και γοητευτική σαν τη Μονίκ Ντυκλώ; Ένοιωσε την επιθυμία να ξαναβρεί τον πατέρα της...

Τις δυο επόμενες ημέρες, ο Σμιθσον επιζητούσε διαρκώς τη συντροφιά του Ντυκλώ και της κόρης του. Χόρεψε πολύ με τη Μονίκ, σ' ένα χορό μεταμορφωμένων που δόθηκε στο πλοίο.

Η ματιά της, η μελωδία της, του δοκίμασαν τη γυναίκα του που είχε πεθάνει πρόωγα. Κι' άρχισε ξαφνικά να μισή την τόσο ευτυχισμένη αυτή νέα, συγκλονιστάς την με την κόρη του που ποιος ξέρει, πόσο θα ευτυχούσε ίσως...

Όσο κι' αν προσπαθούσε να το κατανοήσει, το συναίσθημα αυτό δονότανε λίγο-λίγο. Δεν έσυχωρούσε την κοπέλλα αυτή, γιατί την είχε τόσο ευνοήσει η τύχη κι' η ζωή! Τη νύχτα εκείνη, στην καμπίνα του, δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Το μέρος του μεγάλωνε...

«Αν πέθαινε, μου φαίνεται πως ο' άνακουφίζονταν» είπε με το νου του, σφίγγοντας τα δόντια του.

Το επόμενο βράδυ, ξαναβρέθηκε στο σαλόνι με τον Ντυκλώ και την κόρη του. Κατά τις 11, ο έμπορος πήγε να κοιμηθεί, αφήνοντας τη Μονίκ με τη συντροφιά του Σμιθσον. Τα μεσάνυχτα, ο Σμιθσον πρότεινε στην κοπέλλα να κάνουν ένα γύρο στη γέφυρα. Είχε πηλ πολύ εύκολο κι' ένοιωσε μια αλλόκοτη έλξη. Στάει-στέει συνήθως στην ιδέα ενός εγκλήματος!

Η γέφυρα ήταν έρημη, την ώρα εκείνη.

—Τι ζήτησ στο σαλόνι; είπε η Μονίκ. «Εγώ άδισθηθήκα...

—Έχω πάνω μου ένα χόρτο, ξαιρετικά τοξωτικό, άπάντησε ο Σμιθσον. Θα μασητήσετε λίγο απ' αυτό και σε λίγα λεπτά θα έχετε συνάθει έντελως.

«Έδωλε απ' την τσέπη του ένα κουτί, το άνοιξε και το πρόσφερε στην κοπέλλα.

—Πάρτε λίγο... πρόσφερε.

«Εκείνη άπάντησε. Ξαφνικά έφερε το χέρι της στο μέτωπό της, έδωλε ένα βουγκρητό και σωριόθηκε κάτω. Η «αφρική», το οπτικό χόρτο, είχε φέρει το αποτέλεσμα της.

Ο Σμιθσον ένοιωσε την ανάγκη να εκδοκή την τύχη κι' ευτυχισμένη εκείνη κυπέλλα. Ζαλισμένος απ' το ούτοκο, ζούσε σαν μέλας σ' έναν έρημο!

Ξαφνικά ένοιωσε κάτι σαν φτεροτύπωμα στην καρδιά. Οι γιατροί του είχαν πει ότι ήταν καρδιακός κι' ότι έπρεπε να προσέχει. Κατάλαβε ότι έφτανε μια επικίνδυνη κρίσις... Άυτόσοο συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του, σήκωσε την άνασθητη Μονίκ και, με μια τελευταία προσπάθεια, πριν να πέσει κι' ο ίδιος λιπόθυμος, την τολάντευσε προς τη θάλασσα...

★

Όταν ο Σμιθσον συνήλθε, βρισκόταν σ' ένα νοσοκομείο του Μπαρνακούλλα. Ξαναθυμήθηκε με όριχη την τελευταία νύχτα, όλες τις λεπτομέρειές της, ως την κίνηση που είχε κάνει για να πετάξει στη θάλασσα τη Μονίκ. «Επειτα θάλασαν όλα στη μνήμη του.

«Όσοι λοιπόν αυτός, ο τίμιος άνθρωπος, είχε γίνει εγκληματίας, σε μια στιγμή τρέλας!

Τέσσερες μέρες άγοντερα, βγήκε απ' το νοσοκομείο κι' έφυγε για το Παρίσι. Μόλις έφθασε εκεί, τον επισκέφθηκε στο ένοδοχείο του ένας άστυνομικός της Ασφάλειας.

—Είχαμε γάσει, κύριε, τα ίχνη σας από 16 χρόνια, του είπε, θέλαμε να σας άνακουφίσουμε ότι άνακαλύψαμε τυχαίως τι άπέγινε

η κόρη σας Μάμπελ. Ο άνθρωπος που την άνακαλύπτει τα έδομολογήθηκε όλα, πριν να άνη σ' ένα νοσοκομείο. Σκόπευε να σας άνη τήση λύτωση. Τα πράγματα όμως του ήλθαν άσχημα. Είχε άρχισει να τον έποπτεύεται η άστυνομία. Για να γλυτώσει λοιπόν, παρέδωσε σ' ένα έρρανοτοροόλο το κοριτσάκι σας. Η μικρή έμεινε εκεί δυο χρόνια. Κανείς δεν ήξερε την ταυτότητά της... Την είχαν βαφτίσει Μονίκ...

—Μονίκ... τραύλισε ο Σμιθσον, κατά χλωρος.

—Μάλιστα... Ένας πλούσιος έμπορος, γήρος και δίχως παιδιά, άνομαζόμενος Ντυκλώ, την πήρε και την υιοθέτησε. Έφυνε έπειτα μαζί της για τη Μαρτινίκα. Έκει πρέπει λοιπόν να στρέψετε τις έρευνές σας.

Όπως τη νύχτα, στη γέφυρα του πλοίου, ο Σμιθσον είδε και πάλι να θολώνουν όλες γύρω του... «Όσοι λοιπόν η Μονίκ, η κοπέλλα που είχε βολοφονήσει, ήταν η κόρη του!... Τι φοβικές συμπτώσεις που έχει κάποτε η ζωή!

Πέρα άμέσως την άπόφασί του, θα ξαναφύγε με το πρώτο υπερωκεάνειο για την Άμερική. Και σ' αυτό έδρομο...

Όταν επιβιβάσθηκε στο πλοίο, στο Μπαρνακού, κλεισθήκε στην καμπίνα του. Δεν βγήκε απ' εκεί, παρά μόνο όταν λογάρισε πως είχαν φτάσει στο μέρος του εγκλήματός του. Ετοιμάσθηκε τότε να πάει να βρει τη Μάμπελ!

Ήταν νύχτα, όταν άνέβηκε στη γέφυρα, για να πέσει στη θάλασσα... Ξαφνικά όμως είδε έμπρός του μια νέα με άσπρο φόρεμα, που άνευροπόλωση. Μόλις τον άντελήφθη, εκείνη φώναξε:

—Κύριε Σμιθσον! Πόσο χαίρομαι που σας ξαναβλέπω! Άνηνοχώσαμε πολύ για σας...

Ήταν η Μονίκ! Είχε γλυτώσει απ' την εγκληματική τρέλα του. Ο Σμιθσον είχε χάσει τις άσθησεις του, πριν προλάβει να την πετάξει στη θάλασσα!

—Μονίκ!... Μάμπελ!... τραύλισε, ξεπαζόντας σε λυγμούς.

Κι' η κοπέλλα, δίχως να ξέρει άκόμη πως ήταν ο πατέρας της, προσπαθούσε να τον παρηγορήσει για ένα μεγάλο πόνο που δεν τον καταλάβαινε...

ΠΙΕΡ ΣΑΛΛΑΙΝ

Τα πουλόβερ σας

Ποιν πλύνετε ένα πουλόβερ, πρέπει πρώτα να μαντάρνετε κάθε τρύπα ή σχισμά του. Μην το άρνητε να μουσκέψουν πολλά ώρα μέσα στο νερό, αλλά μόνο όσο χρειάζεστε για να έμποτισθεί τελείως. Άποφύγετε τις άποτόμες άλλαγές θερμοκρασίας (πλύσιμο με νερό πολύ ζεστό, ξέπλυμα με νερό πολύ κρύο). Μεταχειριζόσθε σασούνι, έκλεκτής ποιότητας, ζυμένιο μέσα στο νερό για να κάνει άφρηνη σαπουνάδα. Πιέζετε το ρούχο επανειλημμένως μέσα στη σαπουνάδα, χωρίς να το τριβείτε. Το ξαπλώνετε και το άφινετε να στεγνώσει μακριά από φωτιά.

—Άδυνάτον να παραδεχθώ η άεποινίς Αύρηλία ότι είναι μύθος!...

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Η ΗΛΙΚΙΑ της κ. Μπονέ

Το Μόντε-Κάρλο άνοιξε τις πόλες του. Πολυτέλη άυτόκινητα και καλοντυμένοι κέσως έινε συγκεντρωμένοι μπρος στην κεντρική είσοδό του. Οι τεράστιες αίθουσες του χαρτοπαικτικού κέντρου έινε γεμάτες γρήες και νέες, νέους και γέρους όλων των έθνών και όλων των φυλών. Τους τραβήξε εκεί η έίψη στο εύκολο κέρδος.

Τι πολυτέλεια! Τι σπατάλη! Ο κ. και η κ. Μπονέ, άγαθοί έμποροι σ' ένα μικρό δρόμο του Παρισιού, που πήγαν στο Μόντε-Κάρλο για να περάσουν τα μελιχηνά τους θαμνωθένταν από το μαγευτικό περιβάλλον, στο οποίο βρέθηκαν. Μία άφρη βρέχονταν στο Μόντε-Κάρλο, έπρεπε να δοκιμάσουν κι' αότοι την τύχη τους. Δεν θα ριφονικούνόυεαν βέβαια, πολλά πράγματα, γιατί τα λεπτά που είχαν πάρει μαζί τους, φεύγοντας απ' το Παρίσι, ήταν μετρομένη.

Ο κ. και η κ. Μπονέ μπήκαν στην αίθουσα, προχώρησαν με βειλία, παρασύρθηκαν από τον κόσμο σε μία αίθουσα και βρέθηκαν, χωρίς να το καταλάβουν πως, έμπρός στο τραπέζι μιας ρουλέτας.

Η κ. Μπονέ έβαλε είκοσι φράγκα σ' ένα υμμένο και κέρδισε. Κάθε οίωμο, Ο κ. Μπονέ, που έσαντάζονταν ότι η γυναίκα του θα έκανε άμέσως όλα τα χρήματα που της είχε δώσει, ήσυχασε, βλέποντας ότι η τύχη της άσας κέρδιζε. Κι' άπομακρύνθηκε από κεί για να ρίξει μια ματιά σ' άλλα τραπέζια, περιερίεψε να δει πως χάνονται διάλλυρες περιουσίες σε λίγες άρες.

Άλλ' η ώρα είχε περάσει. Κι' ο κ. Μπονέ γύρισε στο τραπέζι που βρισκόταν η γυναίκα του, φανταζόμενος ότι εκείνη θα είχε κερδίσει στο μεταξύ μεγάλα ποσά.

—Ε, πώς πάς, Βικτωρίνη; τη ρώτησε όταν πλησίασε.

—Γιατί ήρθες από πάνω μου; σπρίγυλως νευριασμένη η γυναίκα του. Είδες τι έπαθα για να με πλησιάσεις; Έχασα άμέσως όλα τα κέρδημένα... Άδωσε μου σε παρακαλώ άλλες 100 χιλιάδες φράγκα, να τα έχω μαζί μου...

—Πάρε, άγάπη μου, της είπε ο άνδρας της.

Και της έδωσε το ποσόν που του άζήτησε.

—Κύτταξε όμως, μην ξανοίγεις πολύ, τη συμβούλεψε.

—Ξέρω τι θα κάνω! του άποκρίθηκε άπότομη η γυναίκα του.

—Καλά, καλά, μη θυμώσης. Έγώ φεύγω.

Κι' ο κ. Μπονέ άπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας:

—Τι νευρικό που κάνει τον άνθρωπο το παιχνίδι!...

Έκανε άνυπόφορη ζέστη μέσα στην αίθουσα. Κι' ο κ. Μπονέ βγήκε στον έξωστη, για ν' άναμνεύσει καθαρόν άέρα.

Η ώρα πέρασε.

Ο κ. Μπονέ συνήλθε από τους ποιητικούς ρεμβασμούς του υιοώνοντας κάτι δυνατός νυγμούς στην κοιλιά. Πεινούσε.

Σηκώθηκε και ξαναμπήκε στην αίθουσα για να είδωποιήσει τη γυναίκα του ότι έπρεπε να πάει να φάει. Άλλ' η κ. Μπονέ φαινόταν πολύ άπασχολημένη.

Άπό το άρος της ο κ. Μπονέ μάντιψε ότι έγινε... Άυτόσοο, την πλησίασε.

—Πώς πάμε, άγάπη μου; τη ρώτησε.

—Όχι και τόσο καλά για την ώρα, άναγκάσθηκε να άμολογήσει η γυναίκα του. Θα γυρίσω όμως η τύχη. Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μου ήλπε μια έμπνευσις πρώτης τάξεως. Θ' άρχισω να παίξω μ' άλλη τακτική. Θα παίζω στον ά

είσοδο της σημερινής άμερομηνίας. Πόσους του μήνας έχουμε σήμερα;

—Δέκα όκτω.

—Τώρα θα δεις.

Και η κ. Μπονέ έβαλε 25 χιλιάδες φράγκα στο 18.

Ο κ. Μπονέ ήταν άπόλυτως βέβαιος ότι η γυναίκα του θα κέρδιζε αότη τη φορά.

Του είχε μιλήσει με τόσο πειστικότητα.

Η περιέργεια μάλιστα τον έκανε να σκόψη πάνω απ' τους άμους της γυναίκας του για να παρακολουθήσει καλλίτερα το στοιφογύρισμα της μπίλιας... Άλλ' είχε σκόψη τόσο πολύ, ώστε έχασε την ίσορροπία του κι' άναγκάσθηκε ν' άκουμπήσει στους άμους της κυρίας του για να μην πέσει πάνω στο τραπέζι.

Τη στιγμή εκείνη η μπίλια σταμάτησε. Βγήκε το 24!

—Είδες τι έκανες για ν' άκούμπησες πάνω μου! του φώναξε θυμωμένη η γυναίκα του. Μου έφερες γρουσουζιά και δεν κέρδισα! Άν δεν μ' έπαιες απ' τους άμους, θα έβγαίνε το 18. Είμαι βέβαιη γι' αυτό!

Ο κ. Μπονέ ήταν άποαρηγόρητος...

—Έχεις άλλα χρήματα πάνω σου; τον ρώτησε η γυναίκα του.

—Ναι, έχω 20 χιλιάδες φράγκα... Τά τελευταία όμως.

—Δεν παράει. Άδωσε μου τα!

—Τι κάνεις, παιδί μου Βικτωρίνη; Θέλεις να βρεθώσθε χωρίς χρήματα σε έξνο τόπο; Πως θα περάσουμε άσπου να γράψω στο Παρίσι να μας στείλουν λεπτά;

—Μη σε νοιάζει. Αότη τη φορά θα κερδίσουμε...

—Πως το ξέρεις;

—Είμαι βέβαιη γι' αυτό. Μου ήλπε μια έμπνευσις!

—Κι' άλλη έμπνευσις; «Ω, σμφορά μου!

—Θα δεις, θα δεις... Θα παίζω στον άριθμό της ηλικίας μου... Ά! αότη τη φορά θα κερδίσω ξαπανάτος...

Ο κ. Μπονέ άναστέναξε. Έδωλε από το πορτοφόλι του τα χρήματα και της τα έδωσε.

—Και τώρα, φύγε από κοντά μου! του είπε η κυρία Μπονέ!... Μου έφανε γρουσουζιά. Πήγαμε να κρινήσες ένα ταγιόρο στον έξωστη... Μόλις κερδίσω θα έλθω να σε βρώ, να παίξω να φάμε...

Ο κ. Μπονέ άπομακρύνθηκε για να μη χαλάσει το χατήρι της. Δεν είχε όμως τη δύναμη να φύγει από την αίθουσα... Στάθηκε πίσω από τους περιεργούς, και περιερίεψε, με δυνατό καρδιοχτύπι, ν' άκούσει τι άριθμό θα άνήγγελλε ο γκρουπιέρης.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα άγνώμους άνιμησης. Ξαφνικά ο γκρουπιέρης φώναξε ένα άριθμό, που έκανε τον κ. Μπονέ ν' άνατιναχθεί, σαν να δέχθηκε ήλεκτρική έκκένωση!

—33!

33!... Νίκη!... Νίκη!... Η γυναίκα του είχε κερδίσει! Είχε πη έθι θα έβαζε τα τελευταία της χρήματα στον άριθμό που άντιπροσώπευε την ηλικία της. Κι' άφρη ήταν 33 έτών...

Ο κ. Μπονέ έτρεξε από τη γαρά του. Τι άνέλιπτο κέρδος! Κι' ένω η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, περιερίεψε να δει τη γυναίκα του να τον πλησιάζει χαρούμενη, έπιδεικνύοντας θριαμβητικά τα κέρδη της.

Άλλά όταν άντίκρουσε το πρόσωπο της γυναίκας του, κοκκάωσε.

Η κ. Μπονέ δεν φαινόταν διόλου χαρούμενη. Κάθε άλλο. Ήταν κάτωχρη και μία έκφρασις άπέλπισης ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

—Λοιπόν; τη ρώτησε με άγωνία.

—Τι λοιπόν; είπε εκείνη, νευρισμένη περισσότερο, από κάθε άλλη φορά.

—Κερδίσαι;

—Πώς σου είπε ότι κερδίσαι; Ό νεύρο βλέπεις; Τα χάσαμε όλα!

—Μά... Τι άριθμός βγήκε;

—Το 33...

—Δεν μου είπες ότι θα έβαζες τα λεφτά μας στον άριθμό των έτών σου;

—Ναι.

—Δεν είσαι 33 έτών;

—Είμαι.

—Τότε; Η κ. Μπονέ έφάνηκε σαν να έδιναζε άν έπρεπε να μιλήσει. Τέλος, είπε χαμηλώνοντας τα μάτια:

—Δεν ξέρεις τι συνέβη... Δίπλα μου καθόταν μια κυρία που με κύτταξε από την άρχη με ζήλεια. Όταν είπα ότι θα έβαζα στον άριθμό της ηλικίας μου, άνοιξε τόσο άα τα μάτια της, για να δει πόσων χρόνων είμαι... Κι' έγω για να την πιάσω, έβαλα τα λεφτά μας στο 26!

ΜΑΣΟΝ ΦΟΡΕΣΤΙΕ

ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΗΤΕ τὰ μαλλιά σας

Τὸ λούσιμο, τὸ μασάζ, τὸ βούρτσισμα

Τὰ μαλλιά, τὸ φυσικὸ αὐτὸ κι' ὠραιότατο στόλισμα τοῦ γυναικείου προσώπου, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σωματικὰς περιποιήσεις, γιὰ νὰ διατηρήσουν καὶ ν' αὐξήσουν τὴν ὠμορφίαν τους. Οἱ περιποιήσεις αὐτὲς δὲν μποροῦν βέβαια νὰ εἶνε οἱ ίδιες γιὰ ὅλα τὰ εἴδη τῶν μαλλίων.

Τὰ στεγνὰ μαλλιά θέλουν τακτικὸν λούσιμο μὲ ζυλο τοῦ Παναμά. Ἀγοράζετε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο 50 γραμμάρια ζυλο τοῦ Παναμά, τὸ σπαζέτε σὲ μικρὰ κομμάτια, τὸ βράζετε ἐπὶ μισὴ ὥρα μὲ 300 ὄραμα νερό, ἐπειτα σουρώνετε τὸ υγρὸ καὶ χύνετε ἐνὸς μέρους στὰ μαλλιά σας. Κάνετε ἕνα γερὸ καὶ κυκλικὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος πρὸς ὅλες τὰς διευθύνσεις. Ξαπλώνετε μὲ χλιαρὸ νερὸ τὰ μαλλιά σας, χύνετε πάνω τους τὸ ὑπόλοιπον υγρὸ, ἐπαναλαμβάνετε τὸ μασάζ καὶ τὸ ξέπλυμα. Κάνετε τέλος ἕνα τρίτο ξέπλυμα μὲ νερὸ ποὺ περιέχει λίγο ζυδο, γιὰ νὰ γίνουν τὰ μαλλιά γυαλιστερά. Ἀφ' οὗ σκουρίσετε κατόπιν καλὰ τὸ κεφάλι σας μὲ μιὰ ελακκιτ πετσέτα, τὸ ἀφινετε νὰ στεγνώσῃ στὸν ἀέρα.

Ἄν ἔχετε μαλλιά λιπαρὰ, τὸ λούσετε κατὰ τὸν ἴδιον ἀκριβὲς τρόπον ἀντικαθιστώντας ὅμως τὸ ζυλο τοῦ Παναμά μὲ 75 γραμμάρια τσουένι.

Καὶ στὶς δυσπεριττώσεις, μπορεῖτε νὰ μεταχειριζοσθε ἐπὶ πλεόν καὶ λίγο κασούνι Μοσαλίας, ποτὲ ὅμως σάβα ἢ ἔμφανια ποὺ καταστρέφουν τὰς τρίχες.

Μία φορά τὴ βδομάδα, μπορεῖτε νὰ κάμετε μιὰ φριζόν μὲ ὕδωρ κινίνης, χωρίζοντας τὰ μαλλιά σας σὲ μικρὰς τούφες καὶ τριβόντάς τα μ' ἕνα βαμβάκι. Ἄν ἔχετε μαλλιά λιπαρὰ, μπορεῖτε νὰ μεταχειρίζεσθε κεδρέλαιον ἀντὶ γιὰ ὕδωρ κινίνης.

Ἡ πιτυρία κάνει συνήθως νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά. Καταπολεμήσατε τὴν μάστιγα ἐμφανισθῆ. Τὸ καλλίτερον φάρμακον ἐναντίον της εἶνε τὸ τριψέμο τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος μὲ κεδρέλαιον, διαλεχθέν μὲν σὲ λίγο καθαρὸ οινόπνευμα, τὸν πρῶτον μῆνα μιὰ φορά τὴ βδομάδα, καὶ κατόπιν κάθε 15 μέρες, ὡς ὅτου λείψῃ τελείως ἡ πιτυρία.

Ἄν δὲν βρῆτε στὰ φαρμακεία κεδρέλαιον, χρησιμοποιοῦτε ἕνα ὠμῖμα ἀπὸ ἰσες ποσότητες βαμνίας τοῦ Παναμά καὶ βάμνιου τοῦ Ζαμπόραντι.

Τὸ πείσιμο τῶν μαλλίων μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὴν ὑπερβολικὴ ξηρότητά τους, εἴτε στὴ μεγάλη λιπαρότητα, εἴτε στὴ γενικὴ ὑγιεινὴ κατάστασι.

Στὴν πρώτη περιπτώσει, κάνετε κάθε 3 ἡμέρες φριζόν μὲ κόκκινον κρασί, μέσα στὸ ὅποιο ἔχει μουσκεφθῇ ἐπὶ 15 ἡμέρας λίγο ζερὸ θυμάρη — μιὰ κοῦφα σὲ μισὴ ὄκα κρασί, μὲ ἀνακάτεμα τοῦ υγροῦ μιὰ φορά τὴν ἡμέρα. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ μεταχειρίζεσθε, ἀντὶ γι' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ, ὕδωρ κινίνης δυὸ φορές τὴ βδομάδα.

Στὴν περιπτώσει τῆς πολλῆς λιπαρότητος κάνετε κάθε 2 ἢ 3 βδομάδες ἕνα λούσιμο γιὰ λιπαρὰ μαλλιά. Στὰ ἐνδοίμεσα διαστήματα, κάνετε δυὸ φορές τὴ βδομάδα φριζόν μὲ μίγμα ἀπὸ ἰσες ποσότητες καθαροῦ οινόπνευμα κι' ἀλκοὸλ καμφορῆς.

Συχνὰ ἡ κακὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος κάνει νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά. Ἐπιμεληθῆτε τότε τὴ διαίτα σας, μασάζ ὀνὰ καὶ κανονικὰ, τρώτε τροφήμα μὲ πολλὰς βιταμίνες — Ἀμύλια, ἀεφλούδια φρούτα, σάλατες, λαχανικά. Κανονίστε τὰς ὥρας τῶν γευμάτων σας. Κάνετε ἀπὸρ, περπατῆτε πολὺ στὸν ἀέρα. Αποφεύγετε τὴν πνευματικὴ ἐργασία ὁμῶς μετὰ τὸ φαγητό. Μὴ διεβάδετε ὅταν τρώτε.

Τὸ μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δερμάτος πρέπει νὰ εἶνε καθημερινὸ καὶ νὰ διαρκῇ μόνο μερικὰ λεπτά. Γίνεται μὲ τὰς ἄκρες τῶν δακτύλων, ποὺ τριβούν τὸ δερμα πρὸς ὅλες τὰς διευθύνσεις, χωρὶς μεγάλης πίεσις. Ἄν τὰ μαλλιά σας ἔχουν πολλὰ λιπαρότητα, συμπληρώσατε τὸ μασάζ σφίγγοντας τὸ τριχωτὸν δερμα ἐνάντιον στὰ ὄνα σας δακτύλα, ὥστε νὰ βῇ ὅλο τὸ λίπος ποὺ περιέχουν οἱ ὁσέρες — χωρὶς ὅμως νὰ τραβᾶτε πολὺ τὰς ρίζας τῶν τριχῶν.

Ἀφ' οὗ γίνετε συχνὰ τὰ μαλλιά σας. Αποφεύγετε τὸ δακτυλὸν ποὺ καταστρέφει τὰς τρίχες.

Μὴ μεταχειρίζεσθε πεταλῖνα μπικουνί.

Ἄν ἔχετε μαλλιά πολὺ στεγνὰ, βαζέτε τους μπικουνί. Τὰ πολὺ λιπαρὰ θέλουν καλλίτερα κολώνια.

Μία φορά τὸ μῆνα, ζητᾶτε ἀπ' τὸν κομμωτὴ σας νὰ σας κόψῃ τὰς ἄκρας τῶν τριχῶν, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ μαλλιά σας.

Καθαρίζετε τὰς βούρτσες καὶ τὰ κτένια σας μιὰ φορά τὴ βδομάδα, βουτώντας τὰ σὲ νερὸ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

Πίσω απ' τον τοίχο

«Ο υποφαινόμενος Φίλιπ ντε Λούζ κληροδοτώ στην πολυαγαπημένη μου γυναίκα την περιουσία μου, σε χρυσόφι και κοσμήματα, που βρίσκονται σε μία κασετίνα, την οποία έκρυψα μέσα στον τοίχο τοῦ...».

«Εδώ σταματούσε το χειρόγραφο. Προφανώς, ο θάνατος δεν είχε άφισσε το Φίλιπ ντε Λούζ να το τελειώσει. Ο Ζάν ντε Λούζ ξαναδιάβασε έκπληκτος τις διαθήκες εκείνη, που είχε ανακαλύψει τυχαίως μέσα σ' ένα σκοτεινό βιβλίο. Ο πομπικός του Φίλιπ είχε πεθάνει από 10 ετών. Ήταν μοναχικός κι' έκρυβε τα χρήματά του στα πιο απρόοπτα μέρη. Μετά το θάνατό του, δεν είχε βρεθεί πουθενά το ελάχιστο ίχνος της περιουσίας του.

Ο Ζάν φανταζόταν τώρα τη χαρα της γυναίκας του, αν καταφέρνει αυτός να ανακαλύψει το θησαυρό. Είχε τόσο υποφέρει η γριά κόρη του! Η φτώχεια την είχε αναγκάσει να νοικιάσει τον χώρο της και κέρδιζε με κοκτοήνη σ' ένα κυνηγιόπεδο περίπτερο του πάρκου.

Κατέβηκε απ' τη σοφία, γεμάτος σκόνες κι' άρραγες. «Εξω έβρεχε ραγδαία. Αλλά ο Ζάν δεν έννοωσε να χάσει καιρό. Έτρεξε προς τον πύργο. Δεν ήξερε καθόλου τους ένοικιαστές. Αδιόφορο όμως.

Ξαφνικά, ακούστηκε ένα τρίξιμο. Ένα μεγάλο δέντρο, γιγνόμενο από κεί, έπεσε πάνω σ' ένα εξωτερικό τοίχο του πύργου και τον μισοκρέμισε. Ο Ζάν πλησίασε... κι' είδε έξω από ένα μεγάλο σκουριασμένο κρικο, στερεωμένο σ' ένα χοντρό ξύλο.

«Μήπως είναι η κρύπτη!...» συλλογίστηκε.

Έπιασε τον κρικο, τον τράβηξε μ' ελ του τη δύναμη και κατάφερε ν' ανασηκώσει το ξύλο. Κάτω απ' αυτό όμως, αντί για κασετίνα ανακάλυψε... μια σκάλα, που χανόταν μέσα σε μία κατακόρυφη τρύπα. Κατέβηκε αδιστακτικά και προχώρησε ψηλαφητά σ' ένα κατασκέπαινο διάδρομο. Σε λίγο βρήκε εμπρός του δεύτερη σκάλα. Την ανέβηκε και σταμάτησε εμπρός σ' ένα ξύλινο τοίχωμα. Ήταν κρυφή πόρτα!

Ο νέος την χτύπησε μ' όρημ με τον ώμο του. Ξαφνικά ακούστηκε ένα τρίξιμο. Το ξύλινο χάρωμα υποχώρησε κι' ο Ζάν ξεπλώθηκε κάτω φαρδύς πλατύς. Μία φωνή γυναικεία τον έκαμε να συνέλθει απ' τη ζέση του:

— Ζοζέφ!... Μαρία!... Βοήθεια!

Κύτταζε γύρω του. Βρισκόταν σ' ένα

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Κάλλιο στον τόπο σου γυμνάς παρά στα ζένα στολισμένος.
- Κάλλιο να κοιμηθής νοσητός, παρά να ζυγνήσης κρεωμένος.
- Να λείψω τὸν πιπέρη μου, νὰ δῶ τὴ μαγερεία μου.
- Ο κόσμος ἐποντίζετο καὶ ἡ γυναικα μου τολίζετο.
- Ζέρ' ἡ μάνα μας νὰ φτιάσῃ παῖτα, μὰ σὰν ἐκπὶ ἀλευρί.
- Ὅλα ἐρχονται μὲ τὸν καιρὸ ὅταν ζέρης νὰ προμείνης.
- Ὅποιος δὲν ἐπαινεῖ τὸ σπῆτι του, πέφτει καὶ τὸν πλακώνει.
- Γιά τοὺς τεμπέληδες, πάντα εἶνε γιορτή.
- Ὅλη ἡ θάλασσα εἶνε ἄρμου, μὰ τόπους-τόπους λύσσα.
- Κουτὸ ποτέ μὴ κυνηγᾷς μὲ σένα θὰ γελάσουν.
- Σκόρδο καὶ νερό κάνει τὸν ἀνθρώπου γερό.
- Στ' ἀδράχτι μόνο δὲν εἶνε τὸ σταίξιμο, ἀλλὰ καὶ σὸ σποντύλι καὶ σὸ γνέσιμο.
- Ὁ ποτικὸς κι' ἀν' ἀλευρωθῇ ὁ γάτος τὸν γυμνίζει.
- Ὅποιος δὲν ἀκούει τοὺς φίλους του, εὐχαριστεῖ τοὺς ἐχθρούς του.
- Ὅταν βγάξης τὸ σαμάρι, τότε φαίνονται οἱ πληγές.

ἀπ' τὰ δωμάτια τοῦ πύργου. Πεταχθηκε ὀρθιος κι' εἶδε μὴ νὰ κοπέλλα, ἔκρυψε μὲ μὴ γωνία.

— Μὴ φοβάσαι, δεσποινίς!... τῆς εἶπε. Δὲν εἶμαι λαποδότης. Εἶμαι ὁ Ζάν ντε Λούζ, ὁ ἐγγονὸς τῆς κομῆσης ντε Λούζ, τῆς ἰδιοκτητρίδας αὐτοῦ τοῦ πύργου.

Ἡ κοπέλλα κύτταξε δύσπιστα τὰ λαπομμένα ρούχα του.

— Ἄ, ξέρωτε αὐτὸ τὸ μουσικὸ διάδρομο, κι' ἔχετε τὴν ἀνάθεμα νὰ μὴ τὴν ἐπὶ σὸ δωματίου μου! φώναξε.

— Πιστέμετ' ἐμε, δεσποινίς!... δὲν τὸν ἤξερα... τὸν ἀνεκάλυψε τυχαίως....

Κι' ὁ Ζάν ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὴ διαθήκη κι' ἐμπιστεύθηκε τὸ μουσικὸ του στὴν κοπέλλα, γιὰ νὰ δικαιολογήθῃ.

— Πιστεύετε ἀκόμη σὴ τέτοια παραμύθια; εἶπε ἐκείνη εἰρωνικά. Τὰ συνηχητήρια μου....

— Δὲν ἐπιτρέπω εἰρωνείας εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας μου! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ζάν. Πειραγμένος σὸ φιλοτίμο του. Ἄν εἶχε βρεθῇ ἡ περιουσία τοῦ παπποῦ μου, δὲν θὰ ἦσαστε πιά ἐδῶ, σὸ σπῆτι μου!

— Σπῆτι σας; Χμ! Μὰ δὲν θὰ εἶνε γιὰ πολὺ δὲξ σας... Ὁ πατέρας μου πρόκειται ν' ἀγοράσῃ τὸν πύργο σας. Ἡ γιστιὰ σας ἔχει ὑπογράψῃ προσωπικὸν πώλησας. Σὲ ὅκτω μέρη, ὁ πύργος... μαζί μὲ τὸν περίφημο θησαυρό, θ' ἀνῆλθῃ στὴν οἰκογένειαν Ντουμουί....

— Ἀστείεςθε;... Δὲν μπορεῖ!... Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας; Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω....

— Οἱ γονεῖς μου λείπουν σὲ ταξίδι. Θὰ γυρίσουν σὲ μὴ βδομάδα. Ἐν τῷ μεταξύ, τοὺς ἀνακαθιστᾷ ἐδῶ ἐγώ, ἡ κόρη τοῦ Ζακελίν.

Ο νέος ἐσηγγε σὸ χέρι τοῦ χαρτί τῆς διαθήκης. Μὴ μόνον σκέμει τὸν ἀπασχολοῦσε! Ἡ γιστιὰ του θὰ πούλοσε τὸν πύργο. Δὲν τοῦ τὸ εἶχε πιά, γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσῃ, εἶχας ἄλλο.

— Θὰ στείλω ἐμε γιστηὰ νὰ ἐπισκευάσῃ αὐτὸ τὸν τοίχο, δεσποινίς, εἶπε. Σὰς ζητᾷ συγγνώμην!

Ἐποκλίθηκε μ' ἐνθέρεια καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα — τὴν ἀληθινή. Καθὼς περνοῦσε τὸ κατώφλι, ἡ Ζακελίν τοῦ φώναξε, πειραχτικά:

— Ἄν σὰς διασκεδάσῃ τὸ παραμυθί σας, σὰς ἐπιτρέπω νὰ χρεώσῃς στὸν πύργο, γιὰ ν' ἀναζητήσετε... τὸ θησαυρό σας!

Ο Ζάν ἐπαφελήθηκε πράγματι ἀπ' αὐτὴ τὴν ὄψει. Ἐφάνε παντοῦ, ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Ἐνδοχῶς, ἡ γιστιὰ του δὲν εἶχε μθεῖ τίποτε, κι' ἔτσι δὲν θ' ἀπογοητευόταν ἀπ' τὴν ἀποτυχία....

Πέρασαν ἑπτὰ μέρη. Τὴν ἐπομένη θὰ ὑπογραφόταν τὸ συμβόλαιο. Ὁ πύργος θ' ὠλόαζε ἰδιοκτητή.

Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο, ὁ Ζάν ὄνειροπολοῦσε, καθισμένος στὸν περμένο κορμὸ τοῦ δέντρου, ὅταν ἀκούσε βήματα. Ἦταν ἡ Ζακελίν.

— Ἐλθε ἐμε τὴν ἐλεγχάρφω, τοῦ εἶπε. Οἱ γονεῖς μου φτάνουν αὔριο τὸ πρωί. Θάχεται τὴν καλοσύνη νὰ εἰσδοχηθῇ τὴν γιστιὰ σας, γιὰ νὰ δρῇ τὴν ὥρα τοῦ ραντεβού! Κάμετε ἐπίσης τὸν κόπο νὰ τῆς δώσετε αὐτὸ ἐδῶ, συνέχισε ἡ κοπέλλα. Πιστεύω ὅτι τῆς ἀνίκει.

Ο Ζάν κύτταξε κι' εἶδε μὴ παλὰ καὶ σκουριασμένη κασετίνα!

— Νὰ λείψω τ' ἀστεία, παρακαλᾷ! πρόφερε ἀνέμεσα στὰ δόντια του.

Αλλά ἡ Ζακελίν εἶχε ἀνοίξει κι' ἔλας τὴν κασετίνα. Ήταν γεμάτη κοσμήματα καὶ χρυσάφι!

— Ὁ θησαυρός! φώναξε ὁ νέος, μὴ πιστεύοντας στὰ μάτια του. Μὰ ποῦ ἦταν κρυμμένος; Ποῖος τὸν βρήκε;

— Οἱ χιτῶνες, ποῦ ἦσαν νὰ διαρῶσουν τὸν τοίχο τῆς κἀμαρας. Καὶ τώρα ποῦ ἐκπληρώθηκε ἡ ἐπιθυμία σας, μπορῶ νὰ σὰς ἀποχαρτέσω!

— Νὰ μ' ἀποχαρτέσετε; εἶπε ὁ Ζάν μὲ ἀνηυχία. Γιατί;

— Θὰ φύνομε ἀπ' τὸν πύργο σας. Δὲν ἐννοοῦμε νὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' τὴν κατάστασι. Τὸ προσκύμνω θὰ ἐπιστραφῇ στὴν κόρη μου....

Ο Ζάν εἶχε ἐξαίσιον τὴν κασσετίνα καὶ τὸ θησαυρό... Δὲν ἔδλεπε παρὰ τὴ Ζακελίν. Καταλόβαινε τώρα ὅτι, ἀπ' ὅπου εἶχαν πρωτοβρεθῇ, συλλογίζονταν ὁ ἑνας τὸν ἄλλο, δίχως νὰ τοιοῦν νὰ τὸ ποῦν....

Διάλεξε μέσα ἀπ' τὴν κασετίνα ἕνα δοχτυλίδι, τὸ ὠραιότερο ἀπ' ἕνα, καὶ τὸ πέταξε σὸ δόχτυλο τοῦ χεριοῦ τῆς κοπέλλας, ποῦ τρεμε ἔλασσε.

— Πάμε μαζί νὰ βροῦμε τὴ γιστιὰ, Ζακελίν... τῆς εἶπε. Θὰ τῆς ἐμνησθῇ τὴν ἱστορία ἐνὸς ἀλήτη, ποῦ ἀναζητοῦσε ἕνα θησαυρὸ καὶ βρήκε πίσω ἀπ' τὸν τοίχο... τὴν εὐτυχία....

Διάλεξε μέσα ἀπ' τὴν κασετίνα ἕνα δοχτυλίδι, τὸ ὠραιότερο ἀπ' ἕνα, καὶ τὸ πέταξε σὸ δόχτυλο τοῦ χεριοῦ τῆς κοπέλλας, ποῦ τρεμε ἔλασσε.

— Πάμε μαζί νὰ βροῦμε τὴ γιστιὰ, Ζακελίν... τῆς εἶπε. Θὰ τῆς ἐμνησθῇ τὴν ἱστορία ἐνὸς ἀλήτη, ποῦ ἀναζητοῦσε ἕνα θησαυρὸ καὶ βρήκε πίσω ἀπ' τὸν τοίχο... τὴν εὐτυχία....

ΒΙΟΛΕΤ ΜΑΡΙΕ

Μεταπολεμικά παιγνίδια

Τὰ θαύματα τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανίας

«Ὅπως ὅλη ἡ ἀμερικανικὴ βιομηχανία, ἔτσι καὶ τὰ ἐργοστάσια παιγνιδίων τῶν Ἦνων. Πολιτεῖων εἶχαν προσαρμοσθῇ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια στὶς ἀνάγκες τῆς πολεμικῆς παραγωγῆς, μ' ἐφευρετικότητα καὶ πρωτοβουλία. Οἱ βόμβες M-74 π.χ., ποῦ ἔκαμαν θραύσι στοὺς Γερμανέους, ἦσαν φτιαγμένες ἀπὸ ἕνα κατασκευαστὴ οἰδερνίων παιγνιδίων. Ἐργοστάσια ποδηλάτων ἀρχισαν νὰ παράγουν ἐξαρτήματα γιὰ πυραυλοκίνητες βόμβες καὶ καταπέλτες γιὰ τὸ ναυτικό. Τὸ λεπτὸ καουτσούκ τῶν παιδιῶν μπαλονίων χρησιμοποιοῦντο γιὰ ἀερόστατα ἀντιαεροπορικῶν φραγμάτων.

Μὲ λίγα λόγια, περισσότεροι ἀπὸ 150 κατασκευαστὰ παιγνιδίων μετέτρεψαν τὰ ἐργοστάσια τοὺς ἐς πολεμικά. Οἱ ὑπόλοιποι, μὴ ἔχοντας κατάλληλα ἐφοδίασμο καὶ μηχανήματα, ἐξακολούθησαν νὰ φτιάξουν παιγνίδια, ἀντικαθιστώντας ὅμως μὲ ἄλλα ὕλικά τὰ μέταλλα καὶ τὸ καουτσούκ, ποῦ χρειαζόντουσαν ἀποκλειστικά γιὰ τὸν πόλεμο.

Τώρα λοιπὸν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐργοστάσια ξαναγύρισαν στὴν παραγωγὴ παιγνιδίων. Καὶ τὰ παιγνίδια αὐτὰ παρουσιάζουν σημαντικὴ ἐξέλιξι. Τὰ περισσότερα εἶνε ἐφαρμογὲς ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων ποῦ ἔγιναν κατὰ τὸν πόλεμο. Βασίζονται ἀκόμη καὶ στὸ ραντάρ καὶ στὶς ηλεκτρονικὰς ἐφευρέσεις! Μόνον ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια δὲν ἔχει ἀκόμη χρησιμοποιοθῇ στὴ βιομηχανία παιγνιδίων.

Ἡ ἑπταία ἀμερικανικὴ Ἐκθεσίς Παιγνιδίων, ποῦ διοργανώθηκε πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, παρουσίασε ἀλλεῖνὰ θαύματα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν βρῇ ἰδὴ στὴν ἀγορὰ, ἐνῷ ἄλλα θ' ἀρχίσουν νὰ πωλοῦνται μετὰ 1-2 μῆνες. Πάντως, ὅς τὸ Χριστούγεννα, θὰ ὑπάρχουν ἀφθονα μεταπολεμικὰ παιγνίδια γιὰ τὰ Ἀμερικανόπουλα. Σημειώτεον ὅτι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐιδικῶν, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν διαθεσίμα 500 ἑκατομμύρια δολάρια γιὰ τὸ 1946 — διπλάσια δηλαδὴ ἀπ' τὰ προπολεμικά — κι' ἡ παραγωγὴ τῶν διαφόρων βιομηχανικῶν εἰδῶν εἶνε ἀκόμη ἀνεπαρκής γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὴν τεραστία αὐτὴ ἀγοραστικὴ δύναμι τοῦ κοινού.

Τὰ νέα παιγνίδια κοστίζουν περισσότερο, περὶ τὰ 25% ἀκριθότερα ἀπ' τὰ προπολεμικά. Ἀξίζουν ὁμως πραγματικά αὐτὰ τὴ διαφορά. Τὰ ηλεκτρικὰ τραινὰ εἶνε ἀριστοτεχνήματα, μὲ ἐλαφρότητα βαγόνια ἀπὸ πλαστικὴ οὐσίη, ποῦ ἀποχωρίζονται ἀπ' τὸ συρμα αὐτομάτως μ' ἕνα ηλεκτρικὸν μηχανήμα — τελειοποιεῖται ποῦ δὲν ἔχει κανὲν ἐφαρμοσθῇ ἀκόμη στοὺς πραγματικὸς οἰδορροδούς. Οἱ ἀμερικανὲς βγάδουν καπνὸ σὰν τίς ἀληθινές, χάρις σὲ διάφορα «τρυκ», ποῦ ἀποτελοῦν μικρὰς ἐπιστημονικὰς ἐφευρέσεις καὶ μένουν ἀκόμη μουσικά καδὲ κατασκευαστοῦ. Πάντως ὁ καπνὸς αὐτὸς δὲν βλάπτει καθόλου τοὺς τοῖκους καὶ τίς κουρτίνες τῶν δωμάτων.

Ὑπάρχουν ἐπίσης διάφορες μικροσκοπικὰς μηχανὲς ὁδοποίας καὶ κατασκευὲς μπετόν, βαρούλκα, κλπ., ὅλα σωστὰ ἀντίγραφα τῶν πραγματικῶν, ποῦ λατρεύοιεν μὲ ἀξιοθαύμαστη ἀκριβεία, μὲ μοχλοῦς χειρισμοῦ.

Διάφορα ὑλικά, ποῦ περισσεύαν ἀπ' τὴς πολεμικὰς βιομηχανίας, χρησιμοποιοῦνται τώρα γιὰ τὴν κατασκευὴ παιγνιδίων. Πρὸ πάντων γίνεται μεγάλῃ χρησίς 500 νέων πλαστικῶν οὐσιῶν, ποῦ ἐφευρέθηκαν κατὰ τὸν πόλεμο. Πολλὰς ἀπ' αὐτὰς θὰ δοκιμασθοῦν ἐπὶ στὴν πράξι γιὰ πρώτη φορὰ. Οἱ καινούργιες κολλες σκεπάζονται μὲ δερμά ἀπὸ συνθετικὸ καουτσούκ, ποῦ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ ἡλιοκαμμένη ἀνθρωπινὴ ἐπιδερμίδα. Τὸ ὑλικὸν τοῦ εἶνε τελειῶς ἀδιάβροχο καὶ πῶς εὐκολοκατεργάσασθαι. Ἐνα ἐργοστάσιον παράγει ἀποκλειστικά ἐπιπλα καὶ οὐκέτι γιὰ κουκλοσπίτα, τέλεια καὶ ὑπερμοντέρνα, ὑπολογίζει δὲ ὅτι θὰ πούλῃσιν ἐφέτος 150 ἑκατομμύρια κομμάτια.

Παρ' ὅλη τὴν ὑπογραφή τῆς εἰρήνης, τὰ ἀγρία θὰ ζητήσουν, ὅπως πάντα, παιγνίδια σχετικὰ μὲ τὸν πόλεμο καὶ μὲ τὸ στρατό. Καὶ θὰ βροῦν ἀφθονα τέτοια, καινούργια καὶ πρωτότυπα. Ὑπάρχει π.χ. ἕνα ηλεκτρικὸν κανόνι, ποῦ ἐκφορνεύοντι ζῦλινα βλήματα, μὲ τὴν πίεσιν ἐνὸς ηλεκτρικοῦ κουμπιοῦ. Ἄλλο πάλι ἀνεδοκατεβαίνει, κλπ., μὲ μηχανισμοὺς ἀξιοθαύμαστους ἀκριβείας, καὶ ρίχνει μὲ ἐλατήριο ὁ βόμβα ἀπὸ ἀλουμίνιον. Ἐνα ὑποδρόχιον κινεῖται κάτω ἀπ' τὸ νερό, σὰν τὰ πραγματικά. Ἐνα μυδραλλικὸ βόλο βγάζει σπιδες κι' ἀπομεινται στὴν ἐντέλεια τὸ κροτάλιον ποῦ ἀληθινόν.

Ὁ φτερινὸς χρόνος θὰ εἶνε ὁ μεγαλειότερος τῆς ἱστορίας, τόσο γιὰ τοὺς κατασκευαστὰς παιγνιδίων ὅσο καὶ γιὰ τὰ 16 ἑκατομμύρια Ἀμερικανόπουλα, τὰ πρῶτα παιδιὰ τοῦ κόσμου ποῦ θὰ παίζουν μὲ τίς νέες ἐπιστημονικὰς προόδους.

Ὑφάσματα ἀπ' τὸν οὐρανὸ

Ἡ ὁλλανδικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε νὰ ἐφοδιάσῃ ἀεροπορικῶς τοὺς ἰθαγενεῖς τῶν νήσων Μπαλὶ μὲ ὑφάσματα, γιὰτὶ οἱ Γερμανεῖς κατακτιπτοὺς τὰς νήσων ὅλα καὶ τοὺς ἀφίσαν γυνίνοιν. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀεροδρόμιον γιὰ προσγίωσι, οἱ ἀεροπόροι θὰ ρίξουν τὰ ὑφάσματα μὲ ἀλεξίπτωτα.

ΜΗΤΕΙΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος δόκτωρ Λουρμὲλ εἶχε παντρεθῇ τὴν ἀγαπῆν τὸν ἀνεψιὸν Ἰρὲν μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ γιὸ τοῦ γυναικαλοῦ Σιζέρα. Ραβμόν Σιζέρα. Οἱ νένουμοι φεύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ μετὰ λίγες μέρες ὁ Λουρμὲλ λαβαίνει ἀπὸ τὸ Ραβμόν ἕνα τηλεγράφημα σὸ δ-ποῖο τοῦ γράφει ὅτι τοῦ μάνεψαν τὴν Ἰρὲν καὶ τὸν καλεῖ κοντὰ του. Ὁ Λουρμὲλ παίρνει τὸ βοηθὸν Ματτὸλ καὶ φεύγουν γιὰ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ συναντοῦν τοὺς νεοὺς φανόμενους μαγανείας μὲ σωματικὰ μαρτύρια. Ὁ μαθητὴς μου Ματτὸλ εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ τὴν προσφάσῃ μέσα στὸ ὑποδρόχιον, κάτω ἀπ' τὸ νερό... Ἀφοῦ καὶ αὐτὸς, σὰ μὴ ἀπερίττωσι ἀνάλογη, κάνατε τὴν ἴδια σκέψιν, πιστεύετε ὅτι...

Δὲν πιστεύω. Ἐσώ!... Ἀς ἀφίσωμε ὅμως τίς συζητήσεις, πρὸς θεοῦ! Τὸ μεσημέρι πλησιάζει!

Ἐνα λεπτὸ ἀκόμη! Γιατὶ δὲν συνοδεύετε καὶ σῆς τὸ παιδί; — Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Ὁ φεῖλω νὰ φάω, νὰ βρῶ.

— Καταλαβαίνω, Σαινκλαίρ. Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ βρῶ, νὰ τιμωρήσω!

Ὁ καθηγητὴς ἔσκυψε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποδρόχιου καὶ φώναξε:

— Ἐ, Ματτὸλ! Δὲν θάρρῳ μαζὶ σας! Βγάλετε ἔξω γρήγορα τὴν βαλβίδα μου.

Γύρισε στὸν Σιζέρα καὶ πρόσθεσε:

— Μπορεῖς νὰ φύγης ἡσυχος, παιδί μου. Ἐγὼ δὲν κινδυνεύω... Ἄ, λῶδες εἰδήσεις μου σὲ Νέα Ὑόρκη, Πόστ-Ρεστάντ, σὲ 15 ἡμέρες.

Ἡ Ἰρὲν ἀνέθηκε κι' αὐτὴ στὴν γέφυρα. Χαμάρτησε τὸν Σαινκλαίρ. Τὸν εἶχε γνωρίσει καλά στὴς δεξιότητες τοῦ θεοῦ της. Κάποτε στυγνὴ, ποῦ δὲν τὴν πρόσεξε κανεὶς, ποῦ ἔβαλε σὸ χέρι ἕνα διπλωμένο χαρτί.

Ὁ Λουρμὲλ κι' ὁ Σαινκλαίρ βγήκαν στὴν προκυμὰ. Τὸ ὑποδρόχιον ἐξελήνθη, ἀποκαρδονόνηκε. Οἱ δύο ἀνδρες τὸ κύτταξαν, χαμογελῶντας.

— Σώθηκαν! εἶπε ὁ καθηγητὴς. — Ναι, ἀλλὰ εἶνε μὴ προσφύγῃ σωτηρία. Πρέπει νὰ τὴν κάνομε δριστηκή. Ἀς γυρίσωμε στὸ Παρίσι. Στὸ αὐτοκίνητο, θὰ διηγηθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὅσα ἐξομε...

Τρεῖς ἄρες ἀργότερα, ὁ Σαινκλαίρ ἔδρασε σὸ σπῆτι του, κατέβασε τὸν φιλοξενούμενόν του στὸν Κορσά, πέρασε ἐπείτα στὸ γραφεῖο του κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ χαρτί, ποῦ τὸν εἶχε δώσει κρυφὰ ἡ Ἰρὲν.

Ἦταν τὸ τηλεγράφημα τοῦ «Ε.ωσφόρου», τὸ ὁποῖο εἶχε βάλει στὸ χέρι τῆς νέας ὁ ἀντιπλοίαρχος τῆς προκυμᾶς τῆς Χάδρης. Ὁ Σαινκλαίρ τὸ διάβασε προεκτικὰ καὶ τὸ φέλαξε ἐπείτα στὸ πορτοφόλι του, μαζί μὲ τὸ τηλεγράφημα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Πριγιάν.

Ξαναβρήκε τὸν Λουρμὲλ στὸ καπνιστήριον. Πῆρε ἕνα καρέ, ποῦ βρισκόταν πάνω στὸ τροπέριον τοῦ τηλεφώνου. Ὁ θυρωρὸς του εἶχε σημεῖώσει σ' αὐτό:

«Ἐπιτεφώνησε ὁ κύριος Ματτὸς Ναριμπὸν καὶ παρεκάλεσε νὰ τὸν εἰσδοχῇσθε μολὲς ἐπιστομένη».

ἀπ' τὸν Ἐωσφόρο. Στὴ Χάδρη συναντᾷ τὸ Σιζέρα κι' ἐξηγουῦνται γιὰ τὸ μυστηριώδες κίνδυνο ποῦ τοὺς ἀπειλεῖ.

3ον Ἐνα κεφάλι φάνηκε ἀπ' τὴν ὀκνη τῆς σκάλας τῆς νεύρας. — Μπα! Ὁ καθηγητὴς Λουρμὲλ!... φώναξε ὁ Σαινκλαίρ. Δὲν εἰσθε λοιπὸν στὴν Ἰταλία; — Ἦλθα τώρα μολὲς ἀπ' ἐκεῖ, ἐξηγῆσε ὁ καθηγητὴς. Ἀκούσα τί λέγαστε στὸ Ραβμόν... Μὰ τί συμβαίνει;

Κύτταξε τὸ παιδί, ἔκρυψε τὰ φρύδια του, μαντεύοντας τὴν ἀλήθεια, κι' εἶπε σὸ αὐτὸ τοῦ Σαινκλαίρ:

— Ἄλλη περίπτωσις μαγανείας; — Τί σημαίνει αὐτοῦ; ρώτησε ἐκείνος, ἀντακρινόμενος.

— Ἡ ἀνημία μου, ἡ γυναίκα τοῦ Ραβμόν, παρουσιάσασθαι στὴ Βενετία φανόμενους μαγανείας μὲ σωματικὰ μαρτύρια. Ὁ μαθητὴς μου Ματτὸλ εἶχε τὴν ἐμπνευσίαν νὰ τὴν προσφάσῃ μέσα στὸ ὑποδρόχιον, κάτω ἀπ' τὸ νερό... Ἀφοῦ καὶ αὐτὸς, σὰ μὴ ἀπερίττωσι ἀνάλογη, κάνατε τὴν ἴδια σκέψιν, πιστεύετε ὅτι...

Δὲν πιστεύω. Ἐσώ!... Ἀς ἀφίσωμε ὅμως τίς συζητήσεις, πρὸς θεοῦ! Τὸ μεσημέρι πλησιάζει!

Ἐνα λεπτὸ ἀκόμη! Γιατὶ δὲν συνοδεύετε καὶ σῆς τὸ παιδί; — Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Ὁ φεῖλω νὰ φάω, νὰ βρῶ.

— Καταλαβαίνω, Σαινκλαίρ. Κι' ἐγὼ πρέπει νὰ βρῶ, νὰ τιμωρήσω!

Ὁ καθηγητὴς ἔσκυψε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑποδρόχιου καὶ φώναξε:

— Ἐ, Ματτὸλ! Δὲν θάρρῳ μαζὶ σας! Βγάλετε ἔξω γρήγορα τὴν βαλβίδα μου.

Γύρισε στὸν Σιζέρα καὶ πρόσθεσε:

— Μπορεῖς νὰ φύγης ἡσυχος, παιδί μου. Ἐγὼ δὲν κινδυνεύω... Ἄ, λῶδες εἰδήσεις μου σὲ Νέα Ὑόρκη, Πόστ-Ρεστάντ, σὲ 15 ἡμέρες.

Ἡ Ἰρὲν ἀνέθηκε κι' αὐτὴ στὴν γέφυρα. Χαμάρτησε τὸν Σαινκλαίρ. Τὸν εἶχε γνωρίσει καλά στὴς δεξιότητες τοῦ θεοῦ της. Κάποτε

το μέλλον. Τι θα κάνουμε;... Πριν από όλα, σεις, κύριε Ναρκισσώ, συνηγορήστε με τον έμφορο:

—Ποτέ! Εξήλασε ο δικαστοκομμο-
ριόχος. Σήμασε, Έκαστα τη δια-
θήκη μου. Άφηνε όλα την περιου-
σία μου σε φιλανθρωπικά έργα.
—Ας σκεφθούμε λοιπόν όλοι
μαζί κι' ως αποφασίσουμε:...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο Νυκτάλωψ έσκαρτευει

Στις 8 Μαΐου, δηλαδή την έ-
πομένη της ημέρας του πολέμου
συμβουλίου έκαπνισαν τον μυστηρι-
ώδη «Εσκαρτέ» ο Σαντινάλρ Έ-
σκαρτε, κατά τις 6 το πρωί, στην
κλινική της «Αγίας Άννας». Ά-
φισε στην πόρτα τον καμπίριον
του Κορσά και το σωφρέ του Πι-
λού.

Οι τρεις άνδρες ήταν γυμνέοι
δμοιομορφά σχεδόν, με έλαφρά
και άνετα ταξιδιωτικά κοστούμια.
Ο Κορσά είχε μαζί του τρεις
ιπότερες με κουκούλια, καλά δι-
πλωμένες. Ο Πιλού κρατούσε μια
βολιτζιά με άσπυρροχους, με είδη
τουαλέτας, μ' ένα φορητό φαρμα-
κειο και με διάφορα τέλεια διαρ-
ρηκτικά εργαλεία.

Ήταν όπλισμένοι κι' οι τρεις
με ειδικά πιστόλια πεπιεσμένου α-
έρος, έπισημένα και κατασκευα-
σμένα απ' τον Σαντινάλρ, που έ-
στελναν σε απόσταση 500 μέτρων,
χωρίς καπνό και έκπυρσοκρότησι,
μια σφαίρα των 8 χιλιοστομέτρων,
και που μπορούσαν να ρίξουν δέκα
έλλειπλάλλες βολές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΙΤΣΕΣ

Σε μεγάλη ποικιλία
και λογικές τιμές
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΙΣ 17
Άνοιχτή 8 π.μ. - 6 π.μ.

Αισθητικών Έπιστημονικών
Εργαστήριον
Βερονζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Αναλαμβάνει την εξέλιξιν δ-
λων των δυσμορφιών του προσώ-
που, ως και την ριζική αποτρί-
χυν, εξαφανίζει τις ρυτίδες,
οφθαλμ., έγκυμματα, στίγματα (πα-
νός), στίγματα ελλογίας και θε-
ραπείει την τριχοπύκνυν.

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειρουργός - οδοντίατρος
Δέχεται καθ' έκαστην και επί
συνεντεύξει.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34
Τηλ. 26.908

Απαλλαγείτε άμαξ διά παν-
τός απ' τον ένοχλητικό κορπό
ζητώντας το

ΚΙΑΜΠΕΓΚ
(Κορεακτόνον ύνδρον)

που εξακολουθεί αποτελεσματι-
κά τους κορπούς. Ζητήσατέ το
εις όλα τα φαρμακεία. Δια-
φής παρακαταθήκη παρά τή
Γενική Αντιπροσωπεία Χαρ. Ι.
ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, δόξ Λο-
κούργου και Απελλάου 1, 1ος
δρόμος. Τηλέφωνον 35.523.

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΘΙΟΝ

Ο τυφλός πιλότος

Πονεμένο διήγημα

Δεν εξακριβώθηκαν ποτέ καλά
τά αίτια που προκάλεσαν το πεί-
μα του αεροπλάνου του διασημού
πιλότου Ζάν Λαριντάν, μερικά χι-
λιόμετρα νοκρού απ' τη Λωζάννη.
Ο μηχανικός σκοτώθηκε. Ο Λα-
ριντάν έσπασε το ένα πόδι του
και πληγώθηκε σοβαρά στο κεφα-
λι. Ήταν εσύγχυμα ότι βρισκό-
ταν κοντά στη Λωζάννη, που έχει
περίφημες κλινικές και χειρουργ-
γούς. Έτσι ο πιλότος υπεβλήθη
αμέσως στις άπαιτούμενες έγχει-
ρήσεις.

Όταν όμως ξαναγύρισε στις
αίσθησεις του ο κόσμος είχε σκο-
τεινιάσει γι' αυτόν. Όλες οι έφη-
μερίδες της Γαλλίας δημοσίευαν
τη θλιβερή είδησι. Είχε σωθή η
ζωή του, θάμνετο όμως τυφλός!...

Μερικές μέρες αργότερα, μια
νέα παρουσιάσθηκε στην κλινική
και ζήτησε να τον ίδι. Δήλωσε
πως ήταν η μινιστή του. Όταν
βρεθήκε δίπλα στο κρεβάτι του,
τόν κούταξε με άπειρη τρυφερό-
τητα και συμπόνοια και μουρμού-
ρισε:

—Φτωχέ μου Ζάν!...
—Σιμόν!... Έσού!... φώναξε
ο πληγωμένος, σηκώνοντας απότο-
μα το κεφάλι του.

—Ναι, έγω
Είχε πάρει το χέρι του και το
έσφιγγε. Ο Λαριντάν κρατούσε γυ-
ρισμένο προς το μέρος της το πρό-
σωπό του, σκεπασμένο ολοκληρω-
με έπιθέσεις.

—Δεν με φίλας; είπε, με φωνή
έλαφρά τρεμουλιαστή.
—Εκείνη δίτασε μια στιγμή —
απ' το πόδο άφανε μίσητος τον πα-
νέση: — κι' έπειτα έσκυψε κι' ά-
κούμπησε τα χείλη της στα δικά
του.

—Τώρα είμαι απόλυτα εύτυ-
χημένος! μουρμούρισε ο Λαριντάν.
Η κοπέλλα δεν άπάντησε άμέ-
σως. Κρατούσε το μέτωπό της,
σαν για να ξεκαθαρίσει την ψυχολογία
της.

—Δεν είχα θελήσει ακόμα να
σού γράψω ή να σου τηλεγραφή-
σω... πρόσθεσε ο πιλότος. Η
θέλα να μάθω πρώτα... Ένας έν-
θρωςος άνθρωπος, τυφλός, έχει το
δικαίωμα να προσκαλέση έκεί-
νη που τον άγαπούσε όταν ήταν

γερός;... Κι' όμως έσύ ήρθες,
αυθόρμητα, γιατί σ' έσπρωχνε η
καρδιά σου... Άκούσε λοιπόν το-
ρα, Σιμόν, τη μεγάλη μου έλπι-
δα: Ο περίφημος οφθαλμίατρος
Γκαλνζ πιστεύει ότι θα μπορούσε να
μού ξαναδώσει το φώς, με τη με-
τασχημασίση ενός μήνας, για
όσο γιατρευτή το πόδι μου και να
δυναμώσω... Σκέψου, Σιμόν!
Μπορεί ν' άνοιξω μια μέρα τα μά-
τια μου και να σε ιδώ πάλι, δι-
πλα στο προσκεφάλό μου!...

Η νέα δεν άπάντησε. Ο Ζάν
ένιωπε να τρέμουν τα χέρια της,
ποδοφύγιαν τα δικά του.

Από τότε, δεν πέρασε μέρα, γο-
ρις να πάη η Σιμόν στην κλινική.
Ο Ζάν είχε ανάγκη απ' την πα-
ρουσία της, την αναζητούσε σαν
παλιό φίλο, έπαιρνε μαζί της, άνα-
πολούσε παλιές ευτυχίες, την έ-
βαζε να του διηγηθή περασμένα
περιστατικά. Κάπου-κάπου γυρί-
ζε προς το μέρος της, σαν να
μπορούσε να την ίδι. Έμενε για
λίγο σκεπτικός κι' έπειτα άρχιζε
άλλο θέμα.

—Έχω γυμνάσει τόσο καλά τη
φωνή σου, Σιμόν! της έλεγε. Μπο-
ρώ να σου περιγράψω πώς άλ-
λάζει μαζί με τα συναισθημάτά
σου... Ώ, άρχίζω να βρίσκω ότι
οι μέρες αυτές της κλινικής είναι
οι άριστές της ζωής μου!

Μιλούσε συχνά για το μέλλον,
για το γάμο τους, για ό,τι θα
έκανε όταν θα ξαναβρίσκε το φώς
του — γιατί δεν άμφέβαλλε καθό-
λου για την έπιτυχία της έγχει-
ρήσεως. Η κοπέλλα τον άκουγε
και σκεπτόταν, με την καρδιά
σφιγμένη από άγνωση:

«Τι θα γίνη, άρα δεν γιατρευτή
το όπτικό νεύρο;...»

—Ένα πρωί στο χώλλ του ξενο-
δοχείου της, ένας ταξιδιώτης έ-
τρεξε κοντά της, μόλις την είδε:

—Ντανιέλ!... φώναξε. Τι εύ-
χάριστη έκπληξι!

—Μπα! Πώς βρεθήκατε εδώ,
κύριε Μελιντάν; τραύισε η κοπέ-
λλα, καταχλωμή.

—Ήρθα να υπογράψω ένα συμ-
βάσιο. Θα ξαναφύγω άμέσως...
Μά εσείς τι γυρεύετε εδώ;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το μηχανήμα που βλέπει την παλίσροια

Κατασκευάσθηκε από ένα άγγλικό εργοστάσιο για λογα-
ριασμό των Σοβιέτ ένα μηχανήμα, βάρους 1 τόννου και ά-
ξίας 5.000 λιρών, που μπορεί να προβάλει την έντασι της
παλίσροιας σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, αναλόγως της
έλλεως του ήλιου και της σελήνης. Το αυτόματο αυτό μηκ-
άνημα δίνει τις άπαντήσεις του μέσα σε 1-2 ώρες.

Η κληρονομική βελόνα

Πριν από 13 χρόνια, σε κάποιο σουηδικό χωριό, είχε μείνει
μέσα στη γάμπα μιας μοδίστρας η μύτη μιας άσπασμένης βε-
λόνας. Έκείνη δεν έδωσε ποτέ σημασία σ' αυτό, γιατί δεν
αισθανόταν καμμία ένόχλησι. Τώρα τελευταία λοιπόν, η μύτη
της βελόνας ξαναβρέθηκε... Που νομίζετε; Μέσα στο μπρά-
τσο... της μικρής κόρης της μοδίστρας!

Γιά τα μάτια των σωφρέ

Η εξέτασις της όράσεως των υποψηφίων για την άπόκτησι
διπλώματος σωφρέ γίνεται παντού πρόχειρα και άτελέστατα.
Και το άποτέλεσμα είναι ότι συμβαίνουν πολλά δυστυχήματα,
γιατί οι σωφρέ δεν βλέπουν όπως πρέπει. Η κατάσταση όμως
αυτή θ' αλλάξη, άφ' ότου άρχίσουν να χρησιμοποιούνται διά-
φορες νέες συσκευές για την εξέτασι των ματιών, οι οποίες
άποκαλύπτουν μέσα σε λίγα λεπτά τις όρες τα κυριότερα
έλαττώματα της όράσεως, όπως τον «βαλνωισμό» που κάνει
το μάτι άνικανο να διακρίνη σωστά τα χρώματα — και την
έλλειψι αντίληψης της διαφοράς άποστάσεως των διαφόρων
άντικειμένων.

Τέσσερα μικρόβια φυματιώσεως

Η πιο διαδεδομένη άρρώστια είναι η φυματιώσις. Βρίσκε-
ται σ' όλα τα μέρη του κόσμου. Υπάρχουν 4 είδων μικρόβια
φυματιώσεως, άλλα μόνον ένα απ' αυτά προσβάλλει τον άν-
θρωπο. Το ίδιο μπορεί να προσβάλει τους πθήκους, τα λεον-
τόρια και τους έλέφαντες. Το δεύτερο είδος μολύνει βώδια,
πρόβατα, χοίρους και ποικίλους, το τρίτο όλα τα προηγού-
μενα ζώα κι' επί πλέον τα πουλιά, και το τέταρτο τα ψυ-
χρόαιμα ζώα, όπως τα φάρια, τους βοτράχους και τα ψείδια.

Ήλθε να ιδώ μια φίλη μου
άρρωστη...
—Τι γίνεται η άδελφή σας; η
Σιμόν; Πώς δεν ήλθε μαζί σας;
—Δεν είχε λόγο να έρθη... άπάν-
τησε άργά η κοπέλλα.
—Είπε καταπληκτικά, άλήθεια,
πόσο μοιάζει η φωνή σας!
Μοιάζετε και στο πρόσωπο, αλλά
λιγότερο.

—Ω, η Σιμόν είναι πολύ πιο
δυστυχισμένη...
—Μπα, αυτό εξαρτάται από τον
άντρα που σας κυτάζει... Έλά-
τε, μην κοιμηθείτε έτσι!...

Αποδ φιλούρησε λίγο ακόμα, ο
ταξιδιώτης άποαιρέθηκε τη νύ-
κτα. Έκείνη έστρεψε στην κλινική άρ-
γότερα απ' τη συνθησμένη ώρα
της, κι' ο Ζάν της παροποιώθηκε
γι' αυτό.

Την ημέρα αυτή, η κοπέλλα έ-
μεινε παράξενα σιωπηλή.

Πέρασαν δυο βδομάδες άκόμη,
κι' έπειτα ο οφθαλμίατρος δήλωσε
ότι είχε φτάσει ο καιρός για την
έγχειρσι.

Τη μεγάλη μέρα, η κοπέλλα πε-
ρίμενε με άγωνία στην αίθουσα
άναμονής. Προσευχόταν απ' το
βάθος της ψυχής της... Όταν επί
τέλους μια νοσοκόμη της άδηγη-
σε στο δωμάτιο του Ζάν, μετά την
έγχειρσι, τον βρήκε βυθισμένο
σε μια κοιμισμένη κατάσταση. «Ε-
πρεπε να περάσουν μερικές μέρες,
για να συνέλθη απ' τον κλονισμό
που του είχε φέρει η χειρουργική
έπέμβασις στο κεφάλι.

Τέλος πάντων, υπόρως ν' άρχι-
ση να μιλή, σιγά άκόμη, άδύνατα.
Ένας έπίθεσις σκέφατος τα μά-
τια του. Έπρεπε ώστόσο η ήμέ-
ρα, που ο οφθαλμίατρος άνήγγει-
λε στην κοπέλλα:

—Αύριο θα σας έβ' επί τέλους.
Σας το άποσώγει.

Δεν πρόσθεε τη γλωσσά της,
την άναστασμένη έκφρασι των
ματιών της...

Το βράδυ έκείνο, όταν έφτασε
η ώρα ποδύειν συνήθως η νέα,
ο Ζάν της έπιασε το χέρι και της
είπε μαλακά:

—Μείνε λίγο ακόμα... Έχω
κάτι να σου πώ... κάτι σύντομο!
Αύριο θα ιδώ και πάλι, σαν πρώ-
τα. Θα ξανααντικρύσω τις άλλήλεις
και τα ψέμματα, της διαμριέας και
της άσχημης... Αύριο θα σε ιδώ
κοντά μου, Ντανιέλ!

Η Ντανιέλ τράβηξε άπότομα
το χέρι της, πετάχθηκε θρόνα και
φώναξε:

—Ζάν! Γιατί μέ λες μ' αυτό το
δνομα;

—Πριν από ένα μήνα, νόμιζε
πως ήσουν η Σιμόν... Έπειτα
άρχισε ν' άμφιβάλλω και σούπη-
σα διάφορες παγίδες. Δεν ήταν δυ-
νατόν να πάρης τόσο εύκολα τη
θέσι της άδελφής σου, όσο κι' ά-
ν μοιάζει η φωνή σας! Χίλιες-δύο
λεπτομέρειες μου φανέρωσαν την
άλήθεια... Άκριβώς γιατί δεν έ-
βλεπα, καταλάβαινα καλλίτερα την
ψυχή σου, και την εύρισκα άλλω-
τιχη, ωραιότερη απ' της Σιμόν...
Ναι, άνασχημένη μου Ντανιέλ!
Μπορώ τώρα να σε ιδώ έτσι, για-
τί είσαι δική μου, μια και μοι-
δωσες τα φίλια σου... Καταλα-
βαίνω! Η Σιμόν πίστεψε πως θα
μείνα τυφλός και θεωρώς άσκοπο
ν' άσχοληθώ μαζί μου... Ήλδεις
τότε έσύ για να με περιποιηθείς,
να με παρηγορήσεις...

Απλώς το χέρι του κι' άγγιξε
τα μαλλιά της — γιατί είχε νονα-
τίσει δίπλα του κι' έκλεινε με λυγ-
μούς.

—Πές μου, Ντανιέλ... Γιατί
ήλδεις... Από οίκτο μόνο;...
Πές μου όλη την άλήθεια!...

—Σ' άγαπούσα... άπό πού!...
τραύισε η κοπέλλα, με τρεμουλια-
στή φωνή.

Την άλλη μέρα, ο Ζάν ξαναέβλε-
το το φώς... και το άνασχημένο πρό-
σωπο της Ντανιέλ.

Τώρα είναι διευθυνητός ένας έργο-
στασιού αεροπλάνου κι' εύτυχισμέ-
νος σύζυγος.

Το πιο έξωφρενικό σ' όλη αυτή
την ιστορία είναι ότι η Σιμόν θύ-
μισε τόσο με την άδελφή της Ντα-
νιέλ, που δεν έβλεπε να την ξαναβεί
στο μάτι της. Διηγείται ότι έλαβε
ότι της έλαβε τον άρραβωνιστικό
της, μ' ένα άσπιο κόλπο. Κι' έχει
μάλιστα καταλήξει να το πιστέψη
κι' η ίδια!...

Ε. ΝΤΕ ΚΕΥΖΕΡ

Οι ηρωίδες της Σοφορίας

Στο Μάν

Η Έφταλία, μεγάλη άλεπού, ήτανε πά-
λι στασι λωλόςισι τση Γουσταίρις να την
πάει ο Νικολάκης στο Μάν, κι' άρχισε
πρωί-πρωί τη γκρίνια, κρέμασε μια πύχ-
ταέρα και τούλεγε:

—Ήσθι πιά, άντρα μου! Έγώ το παρ-
φούρι, ή γλασάδα, το πούλουδο του μαχα-
λά θάφτηκε ολοκαίνουη εδώ μέσα, και κα-
τήτησα ίδια τοιμυλοσύνη!...

—Ε, τί θες να σου κάνω; Έγώ τι
φταίω;

—Έθλω να μ'
άλεγκράρως, να με
πάς λίγο σουλάτσο,
να σεργιανήσω κι'
ένώ μέρα πονέει σή
μέρα. Να ξεμου-
χιάσεις και σού, ν'
ανάψουνε πάλι τα
αίματά σου.

—Ξήνησες με τ'
άδραπνί σου βλε-
πω, της είπε ο Νι-
κολάκης.

Και για να δώσει
τόπο τ' άδραπνί, ά-
ποφάσισε να την πά-
ρη να πάει στο Μάν.

Στο δρόμο άνταμώνανε μια κουμπάρα
τους.

—Άχ! Έφταλία μου, φώναξε με τσιπέ
έκείνη. Κάνω πολύ άσχημη σύλληψη, και
σήμερα το γκάστρι μου τραβούσε... τσα-
βρι! Κι' έτσι, ιστέρ-ιστέμ, άσπρώ κι'
έγώ μαζί σας.

Σε λίγο τ' άντρώγιο με την κουμπάρα
βρεθήκανε σ' ένα έξοχικό κέντρο, που ήτα-
νε πατέρι με και πατώ σε.

—Έκεί να κι' ο θυσάκης, ο Συμυρής,
σελήμης, μουχταίξης, απ' τοι πιό μπριν-
τζίδες! Άμέσως χωρίς να του πονέει
εμπουνούρουμο, στρουγγολοκάθηκε στο
τραπέζι τους.

Ο κομμένος ο Νικολάκης, άνασταν ύπαμ-
πανταν τσιουμέτης, ρώτησε:

—Ε, τί θα σας κεράσουμε;
—Έγώ, του είπε η κουμπάρα, δε θα σε
τραπώ. Το γκάστρι μου τραβά 'μέρες τό-
ρα μαμαριούνα, για χοντρό ψάρι.

—Καλέ που να φάη τ' άντερα τση και
τα κρεστά τση ή λούγκρα! μουρμούρισε η
Έφταλία, και φυσουνούσε φρενασμένη.

Το γκαρσόνι άσπίδα, πάει κι' έρχεται,
και κουβάλα μεζέδες, και φέρνει κροσά,
και παίρνει παραγγέλεις. Οι δυο μουσα-
φίρηδες πέσανε σ'ον στραβό στο φαί.

—Ήσθι, Χριστέ μου, φάγανε τον περι-
δρομο, κάθε μπουκουνιά τους γατοκέφαλο!
Χαράς καλέ και το φαρδιό άντερο, άνα-
φουρφυλιασμένη μουρμούριζε η Έφταλία.

Έξωφρα στο τεζάκι βάλανε να τηγανί-
σουνε. Η κουμπάρα ξεφώνισε:

—Άχ, που να τρυπήσει το τηγάνι τους,
με ντάκωσε η μουρδιά. Λίγο τσίγερ,
κουμπάρε μου, γιατί δεν νταγανίαν; το
παθί ένα γκερεμέ σαλεύει και κλωτσά μέ-
σα μου. Για το Θεό, να μη το βγάλω κι'
άγκουρο.

—Μωρητή! ξεφώνισε πιο η Έφταλία,
έσύ ήδναλές τα μάτια σου κι' ο άρχαίης
ο άντρας μου να πλερώνη; Κουμπάρε μου,
και κουμπάρε μου!... Δεν παρατάς αυτό
το βιολί, διαβόλου μουχταίξης!

Κι' ο καυγάς άναψε στά γερά.
—Νά εύκαίρια, είπε ο θυσάκης, κι'
ήπωσε με τα μούτρα στα μαμαριούνα και
στά φαγιά, και χειρονομεί, και διατά-
ζει στα άδρανα ένα μάγκικο.

Έπειτα για να πειράξη την Έφταλία
λέει στο σκατουίρη:

—Τσίμπα τώρα και την Συμυριά.
Γειά σου, Έφταλία μου, να χαρίς τό...
Νικολάκη σου!

Το τί γένιшке τότε, δεν περιγράφεται.
Ποτήρια, καρέγλες, τραπέζια, γουρπηδού-
σανε, τα άδρανα 'πάγανε, ντουάρια πά-
ρες, τζάμια τρέμανε. Η Έφταλία χυμά-
ει με λύσσα πάνω στο θυσάκη και με τα
δυο τση χέρια — γαττίο σιδερένιο! — τον
σπρωκνύει κάτω.

Τρέσανε απ' ούλα τα τραπέζια και πε-
ξέρησανε, μπαλιντζήσανε, ως που να τον
πάρουνε απ' τα χέρια της!

Σε λίγο, όταν έφτασε η Έφταλία στο
μαχαλά, η γυναικογειτονιά που τα πήρε
χαμπάρι ξεφώνισε:

—Τάδεξες πάλι, Έφταλία, μπράβο
πάντ' άεία!
Κι' έκλειν με θριαμβευτικό ύφος είπε το
πεισίμιο:

—Τοι παληανθρώποι, τοι γλύτσηδες!
Είμαι Συμυριά και το λέει η ψηχή μου!...
ΣΕΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο «ΓΙΑΤΡΟΣ»

Ο «γιατρός», περί του όποιου πρόκειται, μπο-
ρεί ώραιότατα να είναι... δικηγόρος, μπορεί να
είναι κτηματομεσίτης, μπορεί να είναι παραγγε-
λιοδόκος, μπορεί να είναι ήθοποιός, μπορεί να
είναι συμβολαιογράφος, μπορεί ακόμα να είναι
γαλατάς και μόνο γιατρός δεν μπορεί να είναι.
Αυτό όμως δεν τών έμποδίζει να παίρνη ύρος
έφτα καθηγητών του Πανεπιστημίου, να κάνει
διαγνώσεις και να όρίζει και φάρμακα. Η ια-
τρική είναι το πάθος του. Μ' αυτή σκοτώνει τις
ώρες της άνίας του και μ' αυτή προσπαθεί να
σκοτώση και τους... φίλους του.

Ο «γιατρός» είναι πανταχού παρών. Στο δρό-
μο, στο τραμ, στο γραφείο, στον κινηματογρά-
φο, παντού, τέλος πάντων, είναι έτοιμος να σε
έξετάση και να σου όριση και την θεραπεία που
πρέπει να ακολουθήσης. Και τί πιο μικρή άδια-
θεσία σου τη μωριέται από τρεις ώρες μακριά.

—Τι έχεις, Κωστήκη;
—Γιατί;
—Λίγο καλασμένο σε βλέπω.

—Είπε που έχω κάτι ένοχλήσεις στο στομάχι.
Ο «γιατρός» παίρνει άμέσως το κατάλληλο
για την περιστάσι ύφος: Τα φρούδια του σμίζουν
και στο μέτωπό του χαράσσεται μια ρυτίδα, λες
και θέλει να υπογράμμιση την σοδορόπητά του:

—Στομάχι είπες;
—Ναι, Είπε ένας μήνας τώρα που μούχει άλ-
λάξει τα φάτα!

—Τι αιδάνασαι δηλαδή;
—Πόνους, φούσκωσι, καφρίατα...

Τα φρούδια του «γιατρού» ξαναρχνεται στη πρώ-
τη τους θέσι, η ρυτίδα εξαφανίζεται και οτ' άει-
λη του άνθρώπου είναι προσηταινικό χαμόγελο. Έ-
χει κάνει κι' όλας τις διαγνώσις του:

—Δεν είναι τίποτα!
—Πώς δεν είναι τίποτα, χριστιανέ μου; Ο για-
τρός μου είπες...

—Ασε τους γιατρούς, καμμένη — γιατί ο «για-
τρός» μας δεν παραδέχεται κανέναν άλλο για-
τρό. Δεν ξέρουν τί τους γίνεται. Άν θέλεις να
σωθής άκουσε με έμένα: Θα πάρης δεντρολίβα-
νο. Θα το βράσης. Άμα βράση, καλά, θα ρίξεις
ένα κουταλάκι του γλυκού τανκιν και λίγη μινιά
της μπύρας. Άνακατέψ τα καλά μέχρι να διαλυ-
θουν έντελως. Θα πίνης ένα φλυτζάνι του τσα-
γιού το πρωί μόλις σηκωθείς κι' ένα φλυτζάνι το
βράδυ προτού κοιμηθείς.

—Θα μου κάνη καλό, δηλαδή;
—Κάντο και θα με συχωρώνε.

—Λές μ' αυτό να δώ καλλιτέρουνι;
—Καλλιτέρουνι μονάχα; Σε μια βδομάδα θα
κωνεύης πέτρες!

—Μάρ τι μου λές;
—Δεν ρωτάς τον Περικλή, τον άδελφό της Έ-
λεντισας;

—Υπέφερε κι' αυτός;
—Άν υπέφερε; Άδγκωνε τα χέρια του από τον
πόνο. Έ, λοιπόν, — θα το πιστέψης; — τέσο-
ρες μέρες πήρε το δεντρολίβανο με το τανκιν
και την πεμπτη κώνεψε λαγό σπιράδο.

—Μάρ τι μου λές;
—Αυτό που σου λέω. Κάντο και θα με συχωρ-
νής.

—Σ' εύχαριστώ, έν πάση περιπτώσει.
—Παρακαλώ. Υποχρεώσις.

Και ο «γιατρός» με ύρος ανθρώπου που έξε-
τέλεσε εύδυνήματα το καθήκον του, εξακολου-
θεί τον περιπατό του μέχρι να συναντήση κά-
ποιον άλλο. Όλες τις άρρώσεις τις βρίσκει
με μια ματιά και για όλας έχει ένα φάρμακο που,
«κάντο και να τον συχωρώνες».

Οι πενικιλίνες και οι σουλφαμίδες είναι άοτεία
πρόγραμμα μπροστά στα δεντρολίβανα του και ού-
τε που καταδέχεται να τις πιάση στο στόμα του.

—Ασε με κάτω, άδερφέ μ', αυτές τις σουλφα-
μίδες και τις άπιδες που βγάλστε στη φόρα τώ-
ρα-τώρα. Θα πάρης μολύβι και χαμομήλι. Θα τα
βάλης να βράσουν κτλ. κτλ.

Έννοείται ότι όλες αυτές οι συμβουλές κι' όλα
τα καταπληκτικά και άπιδανα φάρμακα τού συντα-
γογούν του, προορίζονται πάντοτε για τους
άλλους. Ο ίδιος όταν καμμία φορά σμυδ ν' άρ-
ρωστήση, προτιμάει να πάρη συμβουλευτή κάνα
γιατρό, χωρίς... έισαγγαίκα!

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Άναλόγως της τσέπης...

Ένας άπένταρος πέρασε μια φορά από κά-
ποιο κανί:
—Άπ' που είσαι, ποτριώτη; τον ρώτησε ο
καντζής.

—Από τον κατακαυμένο τον Μωρνα, άφέντη
μου, του άπάντησε έκείνος.

*Όταν αρχίσει η ειρηνική εκμετάλλευση της
ατομικής ενέργειας

[illegible]

0000000000000000000000000000000000

α ἔχρ τις ἀκόλουθε
οὓς κανόνες παύ ε-

Λέξεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις

Ἡρακλῆς (Ἡρα - κλεῖς).

Τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου, ἡ
«θρόμβωσις», ὁ ἔρπηξ, ἡ
ἡμικρανία

σαν μόνο 1,1% κι' οι θάνατοι 0,6%.

'О «Эрпис»

εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.
Δυστυχῶς, δὲν μπορέσαμε νὰ βροῦμε τὴ
διεύθυνσι πού μᾶς ζητήσατε.

Ὁ γυρισμός τοῦ ἁσώτου

MIPIANTA

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΕΝΑΔΑΣ

Ο Μαύρος βασιλιάς Έσαμ κλάμπε σαν τρελλός μέσα στις άπειρες αλές του βασιλικού ανάκτορου της Γρενάδας, κρύγοντας από την πόλη της Έλ-θίρας ως την πόλη της Μπίε-ράμπλα.

— Δυστυχία μου!... Άλά-μα!... Άλάμα!... Ξεφώνει κάθε τόσο.

Λίγη ώρα πριν, ένας άγγελος φώναζε να έλθει για να του αναγγείλει πως το άχυρο φρούμι, που ήταν το πρό-πυργιο της Γρενάδας, είχε πέ-σει στα χέρια των χριστιανών ιπποτών, που ο Έσαμ είχε κα-λέσει από την Κορδόβη για να τον υποστηρίξουν στον εξου-στησιασμό εναντίον της Ιου-δής οικογενείας των Άδεν-σέ-ράγων.

Ο Μαύρος βασιλιάς, πάνω στην όργη του, είχε διατάξει να ρίξουν στη φωτιά τον άγγε-λο, αλλά ο άγγελος, που τον έ-λασσε από την πόλη της Έλ-θίρας, τον αγγίζει με την επιτολή του να αφήσει τη θλιβερή ειδήση.

— Έπειτα, έτρεξε στην Άλά-μα, και πρόσταξε να σηκώσουν αμέσως τις γαλινές αδαίν-γες και τ' άσημένια κέρτα.

Οι Μαύροι, ακούγοντας το πολεμικό αυτό σάλπισμα, συ-γεννήθηκαν αμέσως στη μεγα-λή αλληλία του ανάκτορου.

Ο Έσαμ κύτταζε τους πο-λεμιστές του που άστράφταν μέσα στις άσπαστες παπικές τους και τα δάκρυα κυλούσαν σαν ποτάμι από τα μάτια του.

Τέλος ένας γέρος πολεμιστής προχώρησε μπροστά.

— Γιατί μας κλέβει εδώ, βασιλιά; ρώτησε. Και τι ση-μαίνουν αυτά τα δάκρυα που κυλούν από τα μάτια σου;

— Φίλοι μου, απάντησε ο Έσαμ, σάς κάλεσα εδώ για να σάς ανακοινώσω ένα θλιβε-ρό νέο: Οι χριστιανοί πήραν την Άλάμα!

— Δυστυχία μας, Άλάμα! φώναξαν όλοι κι έσκυψαν τα κεφάλια τους, σαν η φοβερή είδηση να είχε παραλύσει όλο το θάρρος και την ανδρεία τους.

Μόνο ο Άλφακί, ένας νέ-ρος με κάτασπρα μαλλιά, έ-κα-κούθησε να κωτάει κατάντα-τα το βασιλιά. Μία θανάσιμη ώχρητη είχε απλωθεί πάνω

— Εκείνος που την αγαπάει πιο πολύ κι από σένα. Άλφα-κί, είπε. Ξεχνάς, λοιπόν, ότι η Τύρα είναι μητέρα μου;

Γύρισε έπειτα στους συντρό-φους του:

— Φίλοι μου, είπε, φθάνουν τα δάκρυα. Καλυφθείτε τις ψυχές σας, γιατί η απόφαση μου είναι να ξαναπαρώ την Ά-λάμα.

★

Σε λίγο, οι Μαύροι έτρεχαν από όλα τα μέρη στο δρόμο της Άλάμα.

Κι ήταν τόσο η όργη τους, που οι χριστιανοί ιππότες δεν βρήκαν τον καιρό να τους αν-τιμετωπίσουν, γιατί η επίθεση αυτή ήταν άπληστη.

Έτσι, κατά το σούρουπο, οι Μαύροι ξαναπήσαν στην Ά-λάμα, ενώ οι χριστιανοί έφε-ραν προς το μέρος της Κορ-δόβης.

Μα όσο κι αν έμαζε ο βα-σιλιάς Έσαμ, δεν κατάφερε να βρει ποτέ την άσπρη Τύρα, ούτε έβγαζε από κανένα τίποτα γι' αυτήν.

Το σπίτι όπου έμενε ήταν καμένο κι ο Μαύρος βασι-λιάς έκλεισε άσπρη πόρτα στη σκέπη πως κάποιος από τους μαυρισμένους σκελετούς που ήταν σκορπισμένοι εδώ κι εκεί θα μπορούσε να είναι της άσημνης αυτής ημέρας.

Γύρισε έπειτα στη Γρενάδα, με την ψυχή βαρειά από θλίψη και απελπισία...

Ο γέρος Άλφακί, όταν έμα-θε πως δεν είχαν βρεί τη Τύρα, πήγε να τον κόνισε, φε-νίχθηκε να πάρει οποιαδήποτε τροφή και πέθανε έπειτα από μερικές ημέρες, με το όνομα της άσημνης του Τύρας στο χέλι.

Η μαύρη προφητεία του προανηγορευμένου σε λίγο. Ο Έσαμ, βυθισμένος στη λύπη του, δεν έβρισκε πια τη δύναμη για να προστατεύσει το κρά-τος του από τους χριστιανούς, που ξαναπήσαν την Άλάμα

— Και σ' έμαζες Άλφα-κί; ρώτησε ο Έσαμ.

— Έμαζα, βασιλιά, το πιο δυσόμο και το πιο άγιο λου-λούδι που πήρε στη Γρενάδα και σ' έλη την Ισπανία. Έ-μαζα την Τύρα, την κόρη μου, που μία κακή μοίρα θέλησε να βρσκειται αυτόν τον καιρό στην Άλάμα.

Τα μάτια του γέρου είχαν πλημμυρίσει τώρα από δάκρυα και συνέχισε μέσα στους λυγ-μούς:

— Ποιος θα μου την ξαναδού-ση τώρα, βασιλιά;

Ο Έσαμ δεν έκλειγε πιά. Το βλέμμα του είχε γίνει έ-γιο και το καμπουριασμένο ό-μο του σιγμύ πριν κομεί του εί-χε ξαναπαίρει την περιφάνη και αποφασιστική στάση του.

Χαλά που φέγγουν στο σκο-τάδι. Ταπεινά τους τοίχων που λάμπουν με τα χρώματα της Γρίδας. Φαίνεται διάδρομοι των αιδούσων των κινηματο-γράφων που οδηγούν τους θε-ατές ως το καθίσμα τους...

— Ίδου μερικές απ' τις περιε-ργάστες έφορους των νέων βα-σιλιάδων για όφθαλμα, που φω-σφορίζουν, όταν πέσουν επάνω τους άδρατες υπερίσχεις εκτί-νες. Τα πείσματα που είχαν αρχίσει πριν απ' τον πόλεμο, είχαν αποδείξει ότι τα χαλά-ταιν διαφόρων των σινεμά, βαμμένα με τέτοιες ούσιες, έ-πείρεσαν στους θεατές να κυ-κλοφορούν με εικόλια και α-σφάλεια. Συγχρόνως όμως η λάμψη τους ήταν τόσο άδυνα-τη, ώστε δεν ένοχλούσε εκεί-νους που παρακολουθούσαν το φιλμ. Οι μεταπολεμικές έρε-υνες τελούν στη χρησιμοποίη-ση αυτών των βαφών σε σπίνια, γραφεία και τραίνα. Ίδιες εί-ναι χρησιμότητες για σκοτει-νές διαδρόμους, σκάλες, δω-μάτια άρρωστων και μικρών παιδιών...

Στο φως της ημέ-ρας, κα όφθαλμα που είναι βαμμένα με τέτοιες ούσιες, δεν παρουσιάζουν τίποτα το έλαιο-τικό. Μπορούν κάλλιστα να πλυθούν, και δεν ε-ξοφούν γρηγοράρα από τα άλλα. Το μόνο μειονέκτημα της μεθόδου αυτής είναι ότι προϋποθέτει μό-νιμα έγκαταστάσεις παραγω-γής υπεριώδων ακτίνων, που είναι ακόμη πολύ ακριβές.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Πώς περνούν στον Κάτω Κόσμο

Ένα πρωί, ο Ναστραδίν Χότζας, πη-γε στο δάσος να κόψει ξύλα. Άνέθηκε λοιπόν σ' ένα δέντρο, κάθισε στην ά-κρη ενός κοντρού κλαδιού κι άρχισε να το πριονίζει στη βάση του.

Κάποιος συχωριανός του, περνώντας από το δάσος τον είδε πάνω στο δέν-τρο και του φώναξε:

— Τι κάνεις εκεί, Ναστραδίν, τρελ-λάθηκες; Έτσι που κάθεται θα γκε-μιστείς κάτω μαζί με το κλαδί μόλις το κόψεις.

— Τράβα, μπρε τζάνουμ, το δένδρο σου, του φώναζε ο περιαστάρης ο Χό-τζας, και μην ανακατεύεσαι στις ξένες δουλειές.

Ο διαβάτης δεν αντιλήφθηκε. Συνέ-χισε το δρόμο του κι απομακρύνθηκε. Σε λίγο όμως συνέθε στην ξεροκέ-φαλο του Χότζα εκείνο που του εί-χε πη. Το κλαδί κόπηκε κι έπεσε κάτω απ' το δέντρο. Και μαζί μ' αυτό γκε-μιστηκε στο έδαφος κι ο Ναστραδίν ξεφώνιζοντας:

— Άκ, συμφορά μου, έσπασα τα κό-καλά μου, ο φουκαράς!

Κι άμέσως έτρεξε κουτοσυνείδητα και βογγώντας, πρόφτασε το συχωριανό του και του είπε:

— Αδελφέ μου, στάσου! Έσύ που μάντευες πως θα πέσω απ' το δέντρο και θα γκεμιστώσαι, θα έβρισκες και πότε θα πεθάνω. Δεν μου το λές κι αυτό, σε παρακαλώ, μία και σ' έκανε ο Άλλάχ προφήτη!

Ο πανορής χωρίστη και ο Χότζας και για να τον ξεφορτωθεί του εί-πε:

— Θα πεθάνω την Παρασκευή που μάς έρχεται, Χότζα μου!

Αυτημέτως ο Ναστραδίν γύρισε σπίτι του και την Παρασκευή, αφού γέμισε το δισάκι του με τρόφιμα τράβηξε για το νεκροταφείο.

Όσοι τον είδαν στο δρόμο άπέρριαν.

— Πού πας, Χότζα;

— Πάω να πεθάνω, απαντούσε ο Χό-τζας αναστενάζοντας.

Σε καλό σου, Ναστραδίν!... Τρελ-λάθηκες...

— Βρε, έβριγα γι' αυτό. Σύνθηκα οι μέρες μου και την Παρασκευή σήμερα ο ήλιος θαχ να τινάξει τα πέταλα!

Όταν έφτασε στο νεκροταφείο ο Να-στράδιν μπήκε σ' ένα μνήμα, πλάγια-σε κι έκλεισε τα μάτια του.

Κοντά το μνημείο πείνοσε κι Έφα-γε. Τον πήρε κατόπιν ο ύπνος.

Έξω από το μνημείο, άκουσε στο δρόμο που περνούσε έ-ξω απ' το νεκροταφείο, ποδοβολητό και κουδου-νίσματα. Περιέργως να δει τι συμβαίνει, άνοσηκώθηκε κι έδωσε το κεφάλι του από το μνήμα.

Απ' έξω περνούσαν καμιά δεκαπε-νταρία βασίλεια μουλάρια φορτωμένα με φαρφορένια σκεύη κι άλλα γυαλικά. Τα μουλάρια μόλις είδαν το κεφάλι του Χότζα να προβάλλει από το μνήμα έ-φονιάστηκαν, τρέμαζαν, το έβαλαν στα πόδια και σπάζανε το φαρφορένιο και τα γυαλικά που μετέφεραν.

Οι στρατιώτες που συνόδευαν τα μου-λάρια άγριζαν για τη ζημιά που έγινε, άρπαζαν το Χότζα και τον έσπασαν στο έζυλο.

Κατά το βράδυ βλέποντας ο Ναστρα-δίν ότι δεν ...πέθαινε γύρισε στο χω-ριό του.

Οι χωριανοί του έτρεξαν άμέσως να τον ρωτήσουν πως τα πέρασε στον Κά-τω Κόσμο.

Ο Χότζας κούνησε το κεφάλι του πά-νω-κάτω και τους απάντησε:

— Καλά, βρε παιδιά μου, περνάει κα-νείς στον Κάτω Κόσμο. Τρίες, πέντες, κοίμους. Προσέξτε όμως μην τρωμά-ξετε τα βασίλεια μουλάρια, γιατί θα σάς σπασούν στο έζυλο!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξύ συζύγων: — Μα σου πη, πολύ περιποίσεις την ύπαιθρία μας τη Μαρία.

— Αυτός είναι δικός μου λογαριασμός. — Μα ο τρόπος σου αυτός την εκθέ-τει.

— Αυτό είναι δικός της λογαριασμός, ότι δηλαδή η κυρία Μπλάτσοφ είχε ζωγραφίσει γαλάζια γαρυφαλλά. Δεν έ-βασε όμως μεγάλη σημασία.

— Δέχ κάποτε καλά απάντησε ο Μπλάτσοφ. Αυτό είχε σπουδαίοτατο. Κοντά στο τζάκι, είδε πεταμένα κο-τάνια από λουλούδια. Δεν μπόρεσε να

46 ΑΝΟΜΟΙΚΟ ΑΠΗΛΜΑ

Τα γαλάζια γαρυφαλλά

Ο τραγικός θάνατος της κυρίας Μπλάτσοφ έκανε μεγάλη εντύπωση στην άριστοκρατία του Λονδίνου, στην όποιαν η δολοφονική ήταν γνωστή τόσο για την ομορφιά της με όλα τα σαρόντα χρώ-νια της όσο και για τα ψυχικά της γα-ρύματα.

Η έλθεισε είναι ότι οι φίλοι της ά-πορούσαν με τη ζωή που έκανε η κυρία Μπλάτσοφ. Ζούσε μόνη της με μία μαγεύρισα σ' ένα διαμέρισμα μεγάλου σπιτιού.

Η μαγεύρισα πρώτη άνακάλυψε το πτώμα της κυρίας της. Οι αστυνομικοί που έτρεξαν, έλαβαν άμεσα πώς έφερε στο λαϊκό της γλή τραγανόλαμο. Το θύμα φορούσε μαύρη έξωση τσαλάρια. Στο λαϊκό της κρεμάται ένα μαγεύρι-ταρένιο κολλιέ άξιας και στο γραφείο της βρέθηκε άσκη μία κασσετίνα με χορτάσια.

Με όλα την έπιστομένη εξέταση στο δικαστήριο που βρέθηκε το πτώμα, δεν ά-νακάλυψαν τίποτα άλλο. Το δικαστή-ριο κρίνει χρησιμής στην κυρία Μπλάτσοφ και άς άτελει, γιατί βρέθηκε ένας μισ-στοιχειωμένος πίνακας της έραστεινής-δός ζωγράφου που παριστάνει μία νέα με λυμένα μαλλιά. Το περίεργο στον πίνακα αυτόν ήταν ότι η νέα κρατούσε στα γόνατα της γαλάζια γαρυφαλλά. Γα-λάζια γαρυφαλλά δεν υπάρχουν. Η κυ-ρία Μπλάτσοφ ήταν πολύ ιδιότροπη ως καλλιτέχνης...

Η αστυνομία δεν έδωσε καμιά ση-μασία στη λεπτομέρεια αυτή. Μόνος ο ρεπόρτερ μίας έφημερίδας την άνφερε στην περιγραφή του έγκληματος...

— Έγερ! από άναζητήσεις τριών ήμε-ρων κληνών ά επιβεβαιώθηκε η έξοδος της Σκότλαντ Γιάρντ, άναγκάστηκε να ά-μολογήσει, ότι βρισκόταν πρό άβιέδου. Πώς να άνακαλύψει ο δολοφόνος, άφου κανείς δεν γνώριζε τα πρόσωπα με τα όποια σχετιζόταν η κυρία Μπλάτσοφ;

Κι ο Χέδερσον κατέφυγε για τελευ-ταία φορά στα φώτα του Μπρόδρικ. Ηρλε, το διασημό συγγραφέα άστυ-νομικών μυθιστορημάτων, ά όποιος είχε φανή πολύ χρήσιμος και άλλοτε στην αστυνομία.

Ο Μπρόδρικ Ηρλε γνωρίζοντας την σκοτεινή αυτή ύποθεση από τις έφημε-ρίδες, δέχτηκε πρόθυμα να βοηθήσει τον Χέδερσον.

Το πρώτο πράγμα που έζησε ήταν να έπαιρουν τον τόπο του έγκληματος. Ο έπιβεβαιώθηκε τον συνόδευσε ως εκεί. Μπαίνοντας στο δωμάτιο άφου περιε-ργάστηκε τα πάντα ρώτησε τον Χέδε-ρσον:

— Έκτος από την άστυνομία δεν μη-κε κανείς άλλος εδώ;

— Κανείς, απάντησε ά επιβεβαιώθηκε. Το δωμάτιο φρουρείται από άνδρούλες μας... Ά! Ναί, ναι, χέες το έπαισε-θηκε και πάλι ο Ιατροδικαστής άκο-λουθούμενος από τον βιομήχανο Άντονι Λέτσοφ. Δεν έμειναν όμως πολύ, γιατί ο Λέτσοφ βιάζονταν να φύγει.

Ο συγγραφέας βυθίστηκε σε σκέ-ψεις...

Ο Μπρόδρικ Ηρλε εξέταζοντας σε λίγο προσεκτικότερα το δωμάτιο στάθηκε μπροστά στον μισοτελειωμένο πίνακα. Άέφανα έξω μία φωνή. Ο Χέδερσον τον πλησίασε παραξενεμένος.

— Άλλοίμονο, άν έμπιστεύεται κανείς στις έφημερίδες! έπε. Όταν διάβασα την πρώτη περιγραφή μιλούσε για γα-λάζια γαρυφαλλά, άν άν άβλεπα τώρα ότι είναι κόκκινα.

— Άδύνατο! φώναζε ο Χέδερσον. Μα και έχετε δική! συμπλήρωσε, κατάν-τιστα καλλίτερα το πορτραίτο. Αυτό είναι άκαταπλητό! Θυμάμαι καλά ότι πρόσφα κι άν ή λεπτομέρεια αυτή, ότι δηλαδή η κυρία Μπλάτσοφ είχε ζωγραφίσει γαλάζια γαρυφαλλά. Δεν έ-βασε όμως μεγάλη σημασία.

— Δέχ κάποτε καλά απάντησε ά επιβεβαιώθηκε. Αυτό είχε σπουδαίοτατο. Κοντά στο τζάκι, είδε πεταμένα κο-τάνια από λουλούδια. Δεν μπόρεσε να

καταλάβει σε τι είδους άνη άνέκταν. Σ' ένα κοτσάνι άπ' αυτό είδε μία μετα-λινή ταινία, την έξωπλάωσε, διάβασε το όνομα του άνομοφίλου και ένα μειδι-σμα χαράς φώτισε το πρόσωπό του.

— Έλάτε άδριο στο σπίτι μου να σάς έξηγήσω το μυστήριο! έπε άπότομα στον Χέδερσον κι έφυγε βιαστικός άφήνοντας τον άστυνομικό κατάπληκτο.

★

Την άλλη μέρα ο Χέδερσον μπαίνον-τας στο γραφείο του συγγραφέως του εί-πε:

— Θα διαβάσετε βέβαια στις πρώτες έφημερίδες, ότι χέες τα μεσάνυχτα βρέ-θηκε νεκρός ο Άντονι Λέτσοφ, ά βιο-μήχανος που έπαιξε έπαιξε με τον Ιατρο-δικαστή το δωμάτιο της κυρίας Μπλάτσο-φ... Άληθινά έπαιξε μόνος του...

Πώς σάς φαίνεται αυτό;

— Δεν μου κάνει καμιά εντύπωση, απάντησε ο Ηρλε.

— Υπάρχει καμιά σχέση μεταξύ του φόνου και της άστυνομίας; ρώτησε ά επιβεβαιώθηκε.

— Το ένα είναι φυσική συνέπεια του άλλου... Προτιμώτερο όμως να σάς διηγηθώ από την άρχή πώς άγιναν τα πράγματα. Μόλις βεβαιώθηκε ότι έ-να γαρυφαλλά που πορτραίτου ήταν στην άρχή γαλάζια κατόπιν μετετέθηκε σε κόκκινα, κατ'άλλα, ότι ά δολο-φόνος της κυρίας δεν μπόρεσε να είναι άλλος παρά εκείνος που άλλαξε το χρωματισμό τους... Έχει λόγους βλέ-πετε...

Τα γαλάζια γαρυφαλλά άπρησαν. Τα έρα κοτσάνια άνηκαν σ' αυτό. Η μεταξωτή κορδέλλα τους μ' έπαιρνε ό-πως άπό ποιά κατάνιστα άνομοφίλου. Πήγα πραγματικά στο άνομοφίλο και έζησα πληρωμένος. Κι έμαθα ότι το σπινά αυτό είδος καλλιέργειας στις Ίνδίες και μόνο κατόπιν παραγγελίας φέρουν εδώ απ' αυτό γιατί στοιχίζουν πανάκριβα. Ζήτησε το όνομα του άνο-μοφίλου. Μου το έδωκε. Κανείς άλλος δεν είχε άνομοφίλο γαλάζια γαρυφαλλά. Άρα αυτός τα είχε προσφέρει στην κυ-ρία Μπλάτσοφ κι αυτός ήταν ά δολο-φόνος της!

«Άλλ' έν τώ μεταξύ τί συνέβη; Ο ρεπόρτερ πρόσεξε ότι το πορτραίτο είχε γαλάζια γαρυφαλλά και τη λεπτομέ-ρεια αυτή την τόνισε στην έφημερίδα του. Ο δολοφόνος φοβήθηκε μήπως η άστυνομία μάθι την προέλευση των λου-λουδιών αυτών και σκεφτείται ν' άλλω-ξει το χρωματισμό τους...

«Επιβεβαιώθηκε λοιπόν από την έπι-σκέψη του Ιατροδικαστή και την άρα που έκλεισε έξω από κηλίδες, έπαι-ρε ένα πινέλλο που βρισκόταν κοντά στο πορτραίτο κι έβασε τα γαρυφαλλά κό-κκινα...

— Έγινε Θεέ! Ο δολοφόνος της κυ-ρίας είναι ο Άντονι Λέτσοφ; Είπε δυ-νατόν αυτό; έπε άστυνομικός.

— Μου το είπες χέες το βράδυ, συνέ-χισε ο Ηρλε. Έμαθα ότι άνακαταβήκα-ν στην ύποθεση αυτή κι ήρθε να μου ά-μολογήσει το έγκλημά του...

«Η κυρία Μπλάτσοφ ήταν άλλοτε γυναίκα του. Τη γνώρισε στην Ίταλία που σπούδασαν κι οι δυο ζωγράφοι. Κατόπιν ο Άντονι έζησε διαζύγιο λόγω της κακίστης διαγωγής της...

«Ο Άντονι κράτησε μαζί του το κο-ριτσάκι τους που το όπεραιοποσε, και άπό το όποιο είχε κρυφί την κατάνισ-της μητέρας του. Η μικρή μεγαλώσε με την ιδέα ότι η μητέρα της δεν ζούσε πιά. Ο Άντονι άφοσιώθηκε σε βιομη-χανικές έπιχειρήσεις για να κάνει τη ζωή της κορούλας του άνετη. Οι άπα-τίες ά όμως της άκαρδής γυναίκας του άργισαν να γίνουν άπεδοκίμους. Ζη-τούσε διαρκώς χρήματα. Μία μέρα, για να τη καλοπιάσει έζησε τα γαλάζια γαρυφαλλά και συγχρόνως της έστειλε να περιορίσει τις εξόδους της...

«Εκείνη τον άπείλησε ότι ά άποκά-λυπτε τα πάντα στην κόρη του, άν δεν της έδινε τα χρήματα που έζητούσε. Η σάσις της αυτή έκανε τον Άντονι να φθάσει μέχρι του σημείου να πνίξη τη γυναίκα του.

«Αυτά μου είπες χέες το βράδυ. Φε-ρόντας με βεβαιώσε πως ά πνίγανε στην άστυνομία ά άμολογήσει το έ-γκλημά του... Τον λυπήθηκε και τον άφρησά να φύγει... Άλλ' άντι να πάη στην άστυνομία προτίμησε ν' άστυνο-μήσει. Ο Θεός άς τον άναπαύσει γιατί δεν ήταν κακοήγος...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Παχυσαρκία

Στο προηγούμενο σημείωμά μου είπαμε ποίον πρέπει να είναι το φυσιολογικό βάρος κάθε ότόμου. Όσοι τα μέτρα που πρέπει να λάβουν τα άτομα εκείνα των οποίων η παχυσαρκία οφείλεται σε εσωτερική διαταραχή.

Σήμερα θα μιλήσουμε για τις παχυσαρκίες που οφείλονται στον υπερποτισμό και τα μέτρα καταπο-λεμήσεώς των.

Τα άτομα εκείνα των οποίων η παχυσαρκία οφείλεται στον υπερποτισμό πρέπει: 1ον) Να περιο-ρίσουν στο ελάχιστο τα λίπη και έν γένει τα λι-παρά, δηλ. το βούτυρο, τα χοιρινά, το λαρό, τα πακέια τυριά. 2ον) Ν' αποφεύγουν κατά το δυνατόν τους υδατανθράκες δηλ. την ζάχαρη και γενι-κά τα γλυκίσματα, τις μαρμελάδες και το μέλι. 3ον) Να τρώει ζάχαρη κι' οι πάστες πρέπει στην άρχή και επί δύο μήνες τουλάχιστον να διαγραφούν τε-λείως από το διατολόγιόν των. Κατόπιν θ' άρχι-σουν να παίρνουν έως δύο κουταλιές του καφέ ζάχαρη την ημέρα. Η ποσότης αυτή είναι άπαισι-στη γιατί η ζάχαρη έχει μεγίστη θρεπτική σημασία για τους μύς και την καρδιά. Οι μαρμελάδες όμως και το μέλι πρέπει τελείως ν' αποφεύγεται. 3ον) Το ψωμί, Έπικρατεί η ιδέα ότι τα παξιμάδια και οι φρυγανιές δεν παχαίνουν. Άκριβώς το αντίθετο συμβαίνει. Τα παξιμάδια κι' οι φρυγανιές βαρύνουν πολύ λίγο το στομάχι, διευκολύνουν την πεπτική λειτουργία και διατηρούν την όρεξη, ώστε είναι μά-λλον κατάλληλα για... υπερποτισμό. Γι' αυτό και χο-ρηγούνται άφθονα από τους γιατρούς στους έξη-σθενημένους οργανισμούς, ύστερα από μακράς νό-σου. Στην προληπτική λοιπόν κατά της παχυσαρ-κίας διαίτα προτιμώτερο είναι το μαύρο ψωμί, που πρέπει να τρώγεται όσο το δυνατόν σε μικρότερα ποσότητα. Όσο λιγώτερο ψωμί τρώει ά υπό διαίταν, τόσο μεγαλύτερη είναι η έπιτυχία της θεραπείας και η διατήρησι του κανονικού βάρους του σώματος.

Τέλος θ' αποφεύγουν το ρύζι, τα μακαρόνια και έν γένει τα ζυμαρικά, είτε άς σούπε είτε άς γλυκίσματα. Τελείως άς το οίνοπνευματώδη ποτά, και τα λικέρ.

Τώρα τί πρέπει να προτιμούν οι υπό-δίαίταν: Επιδέχονται σε κανονική ποσότητα το κρέας, τα φρούτα, οι κομπόστες, γιατί δίνουν λεύκιμα και άστα στον οργανισμό. Πώς πρέπει όμως να τρώγονται; Το κρέας πρέπει να είναι ά-ποχο, βρασμένο ή ψημένο με λίγη σάλτσα (μπα-ζόλες ή μπιφτέκι) και ποτέ άς κοτολέττα ή παρα-γεμισμένο. Τα λαχανικά πρέπει να βράζονται μέσα σε νερό με λίγο άλας ή με ζωμό κρέατος.

Το «σούταρισμα» των λαχανικών με βούτυρο άπα-γορεύεται. Επιδέχονται οι βραστές πατάτες και ποτέ οι παγανιές. Επιδέχονται επίσης τα μανου-λά, οι αμύγδαλες, τα κοκκινούλα, τα ραδίκια, οι άντερες, τα ραπανάκια και γενικά τα χορρικά με λίγο λάδι και άφθονο λεμόνι.

Από τα φρούτα επιτρέπονται τα καράια, οι φρά-ουλες, τα πορτοκάλια, τα μανδάρinia, τα ροδά-κια, τα βερύκοκα, τα δαμάσκηνα, τα μήλα, τα αχλά-δια, τα σταφύλια και το καρπούζι. Απαγορεύονται άς οι μπανάνες, τα σύκα, οι κουρούδες και γενι-κάς οι έφηροι καρποί.

Τέλος η ποσότης των άγρών πρέπει να περιο-ρίζεται στο ελάχιστο: τρία το πολύ ποτήρια την η-μέρα. Ο παχυσαρκής παρακρατεί το νερό στους ιστούς του σώματος του. Το ίδιο πρέπει να πε-ριο-ρίσουν οι έφημοι και οι άσπες. Το τσάι ένδεικνυ-ναι περισσότερο από τονίκαφε στην άδαιτα κατά της παχυσαρκίας, άλλ' η δυσκολία της πρέπει ν' αντι-μετωπίζεται σπάνια με χαμομήλι, τιλιο ή έλαφο-καφέ.

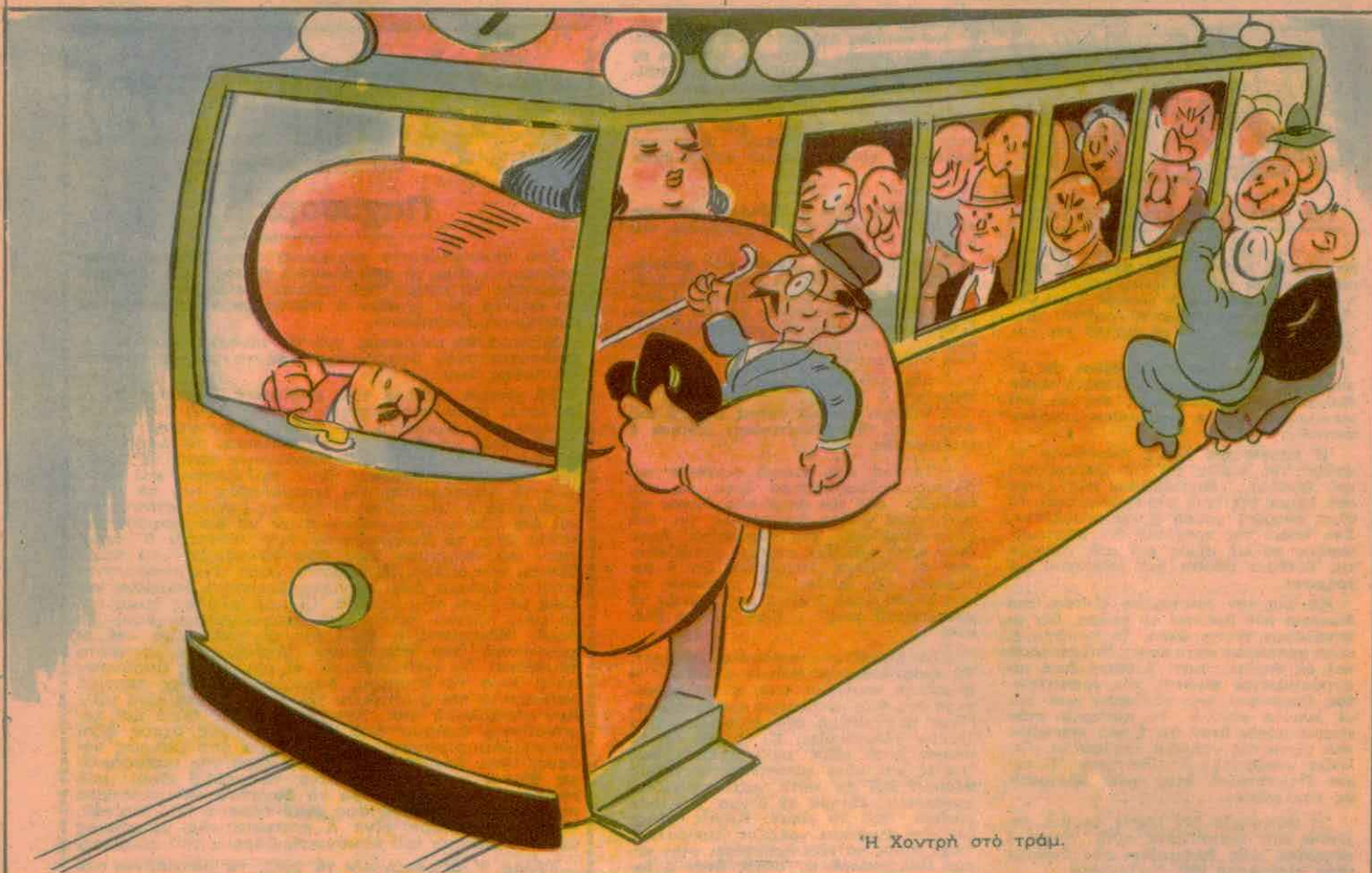
Γενικά τα φαγητά των παχυσάρκων πρέπει να είναι ελάχιστα αλατισμένα.

Καμιά φορά, κυρίως ά παχυσαρκής να το θέλη, άντιόρα ά οργανισμό του στην έφαρμωγή της διαί-της. Πώς φαίνεται αυτή η αντίδραση; Ο όρ-γανισμός ήτο συνθημένος μέχρι της ημέρας της ενάρξεως της διαίτης, στην λήψη όλων έν γένει των τροφών σε άρκετά ποσότητα, συνεπώς έξο-λουθεί να αίσθάνεται την άσυννη της λιψύρας την. Έν η ανάγκη αυτή δεν κάλυπται άρκετά η άν-τιδρασης του οργανισμού έκδηλομένη με διάφορα φαινόμενα, όπως το χαμοθυπό, ά πονοκέφαλος, το βούλιασμα στα άκρα. Πολλές φορές όμως έκομε και έντατοντα φαινόμενα. Στην περίπτωση αυτή δεν πρέπει να έξακολουθήτε άσθεπώς την διαίτα άλλά να παίρνετε κάτι περισσότερο μέχρις ότου συνθηθείτε.

Στο έπόμενο και τελευταίο σχετικό σημείωμα: Διάφοροι πίνακες διαίτης για την άπώκνωση.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

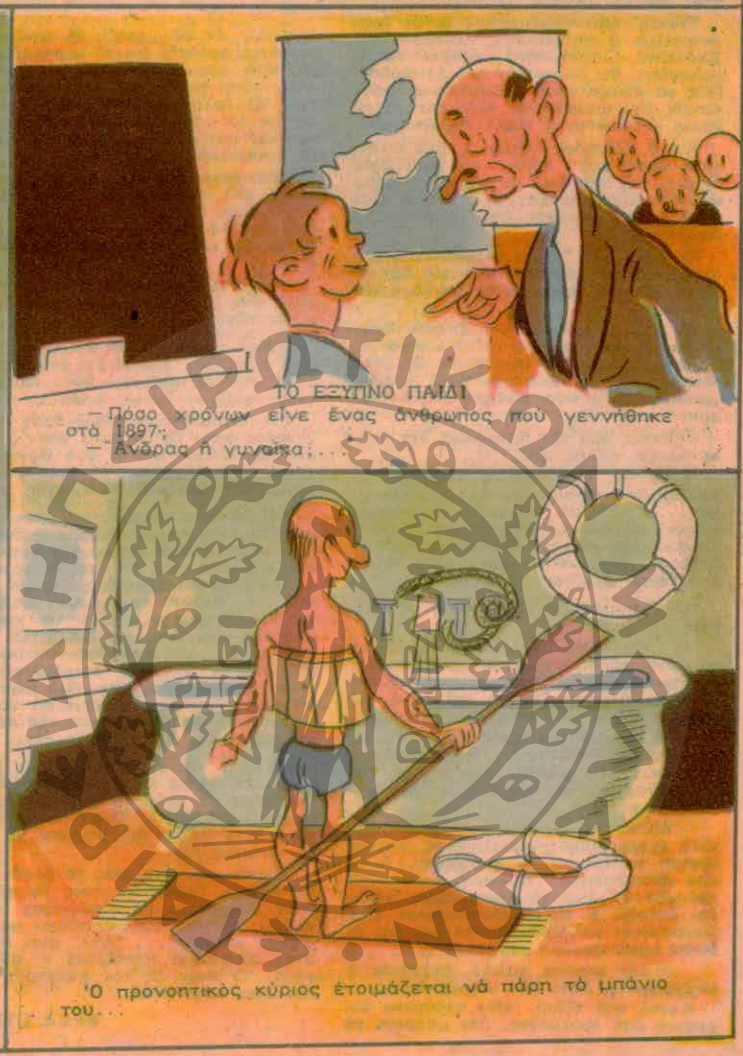
Ίατρος Δερματολόγος

Ἡ Χοντρή στο τράμ.

— Αχ! Τι ώραία που σου πηγαίνουν τὰ μουστάκια, ἀ-
γάπη μου!...

ΤΟ ΕΣΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ
— Πόσο χρόνιαν εἶνε ἕνας ἀνθρώπος που γεννήθηκε
στὰ 1897;
— Ἀνδρας ἢ γυναίκα;...

Ὁ προνοητικὸς κύριος ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο
του...